

Halkın Günlüğü

YIL: 1 SAYI: 5 1-16 EKİM 1997 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

Devrimci eylem birliğiyle, **SOKAĞA HESAP SORMAYA!**

KATLETTİRENLER, KATLEDENLERİ AKLIYOR

Halka karşı kurşun sıkan piyonları na açmak zorunda kaldıkları davayı, sürgüne gönderdiler Trabzon'a. Ama nafileydi çabaları, çünkü bir bütün olarak ezilenlerin davasıydı ve öylede sahiplenildi Gazi Davası...

● Sayfa 5'de

"ADALET" İŞKENCECİLERE GÜLÜYOR

Başlangıcından itibaren büyük kamuoyu ve kitle desteğiyle, katillerin cezalandırılması taleplerinin yükseltildiği Göktepe davasının görülmeye 15 Eylül Salı günü Afyon Adliyesi'nde devam edildi.

● Sayfa 6'da

DISK, GENEL BAŞKANINI SEÇTİ. "ZAFER" MGK'NIN

Sınıf sendikacılığı parolasıyla çıktığı yolda, sağdan esen rüzgârlar karşısında sallanan, akıma karşı koyma cesaretini kendin de bulamayan DISK; 10. Olağan Genel Kurulunda gerçekleştirdiği Genel Başkanlık Seçimin de Rıdvan Budak'a yeniden görev vererek neyi amaçladığını da göstermiş oldu.

● Sayfa 8'de

Renk cümbüşüne dönen gökyüzünün şeyrindeyim yine. Pembeleşip maviyi bağına çekerek, turuncuyla bütünleşip eflatunlaşan gök, kızla büründü gülümseyerek.

Penceremin kenarına helin yapan güvercinin emeğine saygımdandır pencereyi kapamayışım. Her gece uykunun sessizliğindeyken şehir, minicik gagasına aldığı çöplerle sıcak yuvasının üretilimindedir şimdi... Ve kent dağlar kenarında sessizliğin ortasına, ayrılığın acı hüznüyle vedalaşan trenin sesindedir yüreğim. Kaçınıcı vuslatını yaşıyor bahar. Bağrında kaymaya hazır kaç yıldız barındırır? Kaçınıcı hüznü gülümseyiştir bu? Volkanlaşan gözlerinin ateşini soluyup, kabaran yüreğin özlemini anlayabildimi bu kent?

Açlıktan kokan nefesi soludumu hiç? Çöp yığınları arasında bir lokmacık ekmek arayan çıplak ayaklı, yanık yüzlü çocuğun, pis ağızlarından arla kalan elleri sıyrıp zulayışını izledimi hiç? Yüreklere kurşun gibi delen teryad-ı figanı koparan, yasaklanan diliyle ağıt yakan ananın acısını duyumsadı mı? Tanıklığa dayanamayan gökyüzünün şimşek olup çakışını, bulut olup yağışını anlamadı. Her yağmur damlacığında romantizmini yaşarken konduları basan sell görmedi, yaşamadı hiç... Bu kentin susuşunu darmadağın eden kızıl kurşunların sesindedir kutaklarım. Ve bu kent tanık olsun; nice susuşlar darmadağın olacak, göğe savrulmuş sloganlar

arasında.

Bu sessizlik aldatmasın seni. Bağrında patlamaya hazır volkanın evrimindendir şimdi yürekler. Kolay mı sanıyorsun ateş olup lavlaşmak, tohum/tomurcuk olup patlamak, isyan olup dilanlaşmak... Hele birde satılmışsan ihanet çemberiyle, nasıl kolay olsun ki?

Dipsiz kuyularda kendini boğan çılgınlık sesin. Kendi sesini sen bile duyamıyorsun. Derinden gelen bir haykırış değil sesin, ısılcı gücündedir haykırışın. Bir gül yaprağıysa yüreğin, çıkar yüreğini yaşamın kafesinden. Umutsuzluğun ve karamsarlığın balık gibi içine çekiyor seni. Yüreğinin yalnızlığı ve suskunluğu her gün daha çok çürütüyor seni. Göğüs kafesini sıkıştırıyor, karabasanlar gibi yüreğine oturan umutsuzluk, karamsarlık ve korkunun cenderesinden çıkıp fırlat yüreğini sevdayı kuşanan umudun yoldaşlarına. Su verilmiş çelik gibi sertleşip, demir tavında sabrı demleyip, granitten döşenmiş yürekle dikenli tellerin üstüne basıp, mayın tarlalarından süzülerek düşmanın davetine cevap ver.

Binlerce silah ve gözlerin kuşatmasında, termal kameralar ara-

sında soluksuz yürüyenlerin destanını yazıyor dağlar. Faşizmin dök-tüğü kana, baskılara, işkencelere, katliamlara tetik boşluğundan meydan okuyanların çağrısıdır. Ferman devletine dağlar bizimdir!

Cüretin ve cömertliğin usta ellerde yoğunlaşan SAVAŞ'ların, DEVRİM'lerin fırtınasıdır düşmanı olduğu yere seren. Püslü havalarda kurtlarla ve ateşle dansın ustalardır artık onlar. Gökyüzünden süzülen ışık gibi parlayıp, mavi tulumlu, nasırlı ellerin çekiciyle vur-dular adı gizli konulan ihanetleri.

Sen yüreğini türküleştirip sevdalara daldıktan sonra neye yarar "insanca" yaşamın. Benliğine yabancılaşmışsan, "düşünmeye, konuşmaya ve davranmaya cesaret" edemiyorsan eğer, edilgenleşip yaşama kölece bağlanmışsın demektir. Yönelmeye hazırsın artık. Sorular tükenmez yüreğinde ama cevaplar tükenir beyninde. Gözyaşlarına boğuyor duyguların seni. Islak gözlerle bakma bana. Ben sana acısamda yaşam sana acımayacak. Kendinle hesaplaşmaktan kaçtığın sürece en ağır işkencelerin sıradanlığıyla yaşayacaksın. En karanlık dehlizlerde kulaç otlar duracaksın.

Ateş sıcaktır, çeker insanı. Kavga-nın ve güneşin ateşiyle coşup devrimci yaşamın güzelliğiyle bütünleşirsen, makinada eli koparı-lışının acısını yüreğinde duyumsa-san, köyü yakılıp, yıkılan köylü-nün gözyaşını kendi gözlerinde hissedip isyanına ses verirken, yü-reğin coşar sığmaz olur kabında. Oyle bir ateş yanacak ki tüm in-sanlık halaya duracak. Sende çöz yüreğindeki ve dilindeki zincirleri ve haykır tüm gücünle Par-tizan türkülerini. Zamanıdır şimdi.

Güneşin ilk ışıkları süzülüyor. Tan vakti, seher sabahları, kuş civılları, uzun yolun yolcuları... Ceylan sekişlerine ve kekik otuşlarına eşlik ediyor getillalar. (...) "Alınını ya-lıyor meşe kokulu rüzgar. Hasada eriliyor toprağımız. Maviye sevdalı yüreğimiz, birde kekik kokusu-na".

Doğa derin uykusundayken baş-lar güneşe yolculuğu sevdalı yü-reklerin. Namluya sürdüğü yaşa-mı "korkular onlarıdır, cesaret bi-zim" diyerek gecenin mavisine daldılar fütursuzca yürüdüler; iş-kencede İbrahim, kuşatmalarda Devrim, fırtınalarda Baba, Aygün, Kardelence yaşamda Cüneyt ol-dular... Cemre toprağa düştü-ğünde yeraltı ve yerüstünü hare-kete geçirip, nehir olup akacak-lar dıpduru. Açelya olup Karde-lençe dansa duracaklar. Güneşin ortasında halaylaşıp haykır-acaklar: "Yaşamın öteki adı savaş-maksa/ Tetik boşluğunda destan-lar yaşamak da bize düşer." ●

DAĞSU

GERÇEKLERİ ÇARPITMAK DOSTLUĞA HİZMET ETMEZ

Işte '96 SAG ve ÖO dönemi-ne ilişkin çeşitli değerlendirmeler yapıldı. Kimi gruplar sü-rece ilişkin kitaplarda yayınladılar. Alıntılar çevresinde döneme ilişkin belge şeklinde bir kitap yayınladılar (Ölümü Yenileri Kimse Yenemez). Bu kitabın 288. sayfasında, ÖO ve SAG sürecini bizzat bizlerinde yaşadığı Konya Esir Kampıyla ilgili değerlendirme yazısı bulunmaktadır.

Küçük burjuvazi temel özelliği olan ben biz en iyiyiz gibi duygularla hareket edip, ortak eylemlerde bile kendisine en iyi rolü biçme hatasına düşer. İşte bu kitabın aynı sayfasında birliktelikleri güçlendiricilikten yoksun değerlendirme, gerçekliği tersyüz etmiştir.

'96 SAG ve ÖO genel direnişine Konya Esir Kampı'ndaki TKP(ML)'li esir savaşçılarda katılmıştır. Ki-

bunlar içinde bir bayan yoldaşımızda var idi. Bu yoldaş diğer yoldaşları gibi SAG'ye başlamış 45. günde 9 erkek yoldaşıyla birlikte SAG'yi ÖO'ya döştürmüştür. Bu eylemte özgülmüzdü tüm yoldaşlar ve şiper yoldaşları gönüllü katılmışlardır. Bayan yoldaş kaldığı koğuşta, yargılandığı davadan tek kişi idi. ÖO kararı açıklanmasıyla birlikte kendisini gönüllü bir biçimde önermiş ve ÖO'ya fiili olarak katılmıştır. Böyle bir karar verirken hiç bir tereddüt ve kaygı taşımadığı gibi, eylemler süresince hiç tereddüt yaşamamıştır.

Adı geçen kitaptan bayan yoldaşımıza ilişkin değerlendirmelerini ve mantıklarını göstermek için şu alıntıyı alıp sunuyoruz: "TKP(ML)-TİKKO'dan bir bayan arkadaş ÖO'da idi ama psikolojik olarak pek de hazır değildi. Duygusallık içinde bu eyleme girmişti.

Kısa bir süre sonrada yatağa düştü. İlerleyen süreçlerde ne zaman bitecek diye beklenti içine girdi." Eleştirmiş olmak için zorlama ile bilimsellikten, gerçeklerden uzak değerlendirmelere devrimciler ihtiyacı duymamalıdır. Bu anlayış dostluğu güçlendirmez tersine birikteliğimize ve karşılıklı güven duygumuza zarar verir.

Yukarıda verdiğimiz alıntının mantığı dar grupçuluk ve k. burjuva ben merkezilikten ibarettir. Bilinirki, devrimciler robot değil insandır. Duygusal olması hatta kıssa zamanda yatağa düşüp yürüyememeside mümkündür. Yaşamın en güzel yıllarını faşist diktatör-öf-öf-öf'e karşı mücadelede tutuşturduğu bedensel barikatta ölüm meydan okuyuşu, onurlu kafa tutuşunda kişisel hesaplara girmemesi, tereddüt ve karamsarlığa meydan bırakmayıp ölümü yenme isteği arkadaşımız açısın-

dan büyük bir sınav olmuştur. Bu sınavdan çıkaracağımız bir ders bundan sonraki siyasal iktidar yürüyüşümüzde rehber olacaktır.

Ayrıca bayantlar koğuşunda TİKB'ilerin dışında yaşayanların da olduğu bilinmelidir. Bu arkadaşlardan yoldaşımızın eylemdeki tavına ilişkin herhangi bir sözle ya da yazılı eleştiri olmadığı bir gerçektir. Aynaya bakıp başkasını görme gayretine girilmemelidir. Önümüzde daha büyük saldırıların olacağı bir gerçektir. Bu saldırıları püskürtmek ve faşizmi bir kez daha zindan kampı cephesinde mahkum etmek için devrimci birlikteliğin zorunlu ve sorumluluk bilincini sürekli taşıyalım.

CEYHAN ESİR KAMPI
TKP(ML)-TİKKO Esir Savaşçıları

DEVİRİMCİ EYLEM BİRLİĞİYLE

Sokağa hesap sormaya!

Toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanılan kelle avcılarının, işkencecilerin, gazeteci katillerinin, kara para aklayıcılarının, uyuşturucu tacirlerinin kısacası bilimum insanlık düşmanı tüm katil sürülerinin çete demokrasisinden yararlanarak ortalıkta boy vermeleri yeni bir dönemin başlangıcı olacak gibi gözükmemektedir. Halk özdeyişindeki "it itin kuyruğuna ısırılmaz" gerçeği tam anlamıyla sınıfların bugünkü hakim durumlarını izah etmektedir.

M GK ve TUSİAD'ın dayatmalarıyla kurulan ANA-SOL-D hükümetinin tüm vaatlerine rağmen çete demokrasisine dokunması mümkün değildir. Çünkü çete demokrasisinin baş aktörü MGK ve ordudur. MGK'nın kurduğu hükümetin MGK'yı yargılaması düşündürmez. Böyle bir düşünceye kapılmak, bir erin bir generali yargılayacağı beklentisine girmek gibi bir şeydir. Militarizmin iliklerine kadar topluma emdirildiği bu ortamda, MGK önderliğindeki çeteciliğin hakim sınıfların şu veya bu kliğinin önderliğinde yargılanması olası değildir. Çünkü hakim sınıfların tüm klikleri tam bir mutabakat içinde, bu çeteciliğin kurumsallaşmasında şu veya bu biçimde görev ve sorumluluk almışlardır. Fiili olarak çeteleşmede görev alan DYP, MHP, BP, ANAP gibi partilerin yanı sıra, başta SHP (şimdiki CHP), DSP, RP gibi partiler olmak üzere hemen hemen tüm klikler şu veya bu düzeyde küçümsenmeyecek sorumluluklar almıştır. Öncelikle belirtmek gerekir ki, devlet erkini elinde bulunduran sınıfların çeteciliğe başvurusunun temel nedeni, toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin varlığı boyutla ilintili bir durumdur. Özellikle Kürt ulusal kurtuluş savaşının karşısındaki başarısızlık, hakim sınıfları '90'lı yıllarda "konsept" değişikliğine zorlamıştır. 45-50 yıldır fiiliyatta kontrgerilla bile kompradorların ihtiyaçlarına cevap olamamış, özel tim, koruculuk vb. kelle avcısı kurumlar kontrgerilla denetiminde alenileştirilmek zorunda kalmıştır.

Türkiye Kürdistanı'nın insansızlaştırılması, yakılıp yıkılması dahi istenilen başarıyı getirmediğinden, adına "düşük yoğunluklu savaş" dedikleri karşı-devrimci savaş en üst boyutta halklara dayatılarak sonuç alınmaya çalışılmışsa da, karşı güçlerin savaşı uzun bir sürece yayması ve gerilla savaşında ısrar etmesinden dolayı, hakim sınıfların savaş gücü giderek bir çözülmeye ve çürümeye yüz tutmuştur. Bu çürümüşlük, MGK önderliğindeki sa-

vaş güçlerinin başarısızlığı birbirine yıkma ve savaşın rantını paylaşımındaki anlaşmazlıklarla su yüzüne çıkmıştır. Susurluk'taki devletin gizlenemeyecek bir şekilde açığa çıkmasıyla geçirilen kısmi sarsıntı, toplumsal dinamiklerin sonuç alıcı bir konumdan uzak olmasından dolayı, daha bir yıl geçmeden yerini "yeniden yapılandırma" adı altında yeni saldırılara bırakmıştır. Susurluk sonrası toplumsal muhalefetin yedeklenmesi amacıyla gündemleştirilen "şeriat tehlikesi" ile kitle hareketinin yönü esasta sapıtılarak, faşizmin soluklanıp güç toplamasına olanak yaratılmıştır. Toplumsal muhalefetin, yaratılan "ne şeriat, ne darbe" suni gündeminin arkasına ta-

ri ve işkencecileri geçici olarak tutuklamaları bile çok kısa bir zamana sıkıştırılarak sorun kapatılmaya çalışılmaktadır. Yıllardır gayri-nizami olarak konumlandırılan bu karşı-devrimci savaş güçlerine nizami konum kazandırılmak için "yasal çalışmalara" başlandığı hükümet sözcüsü tarafından açıklanmaktadır. Hakim sınıflar hiç sıklımadan "çeteleri af" edeceklerini şimdiden ilan etmiş durumdadır.

Yukarıda kısaca özetlediğimiz tablodan maddeler halinde aşağıdaki sonuçları çıkartmak mümkündür:

1) Toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı devlet, tepeden tırnağa kadar çeteleşmiştir. Çeteleşmenin

5) Faşizm; yarattığı "laik, anti-laik" ikilemiyle anti-faşist güçleri esasta laisist güçlerin yedğine çekerek, Refah-Yol hükümetini düşürmede anti-faşist güçlerin sistemi karşı tepkilerini ustaca bu yönde kullanmayı başarmıştır.

6) Anti-faşist güçlerin önemli bir bölümünün Kemalizm konusundaki kafa karışıklığı ve "ne şeriat, ne darbe" endeksli taktik, esasta Kemalist faşist ordunun yelkenlerini doldurmuş, ona toplumsal bir dayanak oluşturmaya hizmet etmiştir.

7) Anti-faşist güçlerin Susurluk sonrası süreçte müdahalede geç kalmalarından dolayı ("Sabancıların, Koçların desteklediği eylemlerde biz olmayız"

ılmasıyla hakim sınıflar, CHP ve ANAP gibi partiler aracılığıyla bu politikada esasta bir başarı kazanmışlardır. "Bin operasyon, 3000 faili meçhul"ün faillerinin yargılanması, katillerin, işkencecilerin, yakıcı ve yıkıcıların açığa çıkartılıp cezalandırılması amacıyla başlayan Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık eylemide "Türkiye laikdir, laik kalacak" kampanyasının aracı olarak kullanılmış ve devrimci hareketin kafa bulanıklığı ve müdahale gücündeki zayıflığı bu durumu tersine çevirmeye yetmemiştir. Bütün bu handikaplara rağmen, mevcut sisteme karşı içten içe mayalanan devrimci tepkinin gemlenmesi amacıyla kompradorların bazı katille-

başı MGK ve faşist ordudur.

2) Çeteleşen devletin çeteleri yargılama gibi bir derdi olamaz. Gerçek yargıyı halk verecektir.

3) Faşizmin Susurluk sonrası savaş iradesindeki nisbi sarsıntı yerini daha üst boyutta bir savaşa bırakmıştır. Irak Kürdistanı'ndan Karadeniz'e kadar başlatılan savaş seferberliği bunun en iyi kanıtıdır.

4) Faşizm; CHP ve ANAP gibi partiler aracılığıyla Susurluk'taki devlete karşı yükselen kitle tepkisinin ana yatağına akmasını önleme başarısını göstermiş ve içine düştüğü zor durumu aşarak yeniden organize olup saldırıya geçmiştir.

anlayışı bunda küçümsenmeyecek bir rol oynamıştır, kitle hareketinin yönü düzen sınırlarını (bazı zorlamalara karşın) aşamamıştır.

8) Anti-faşist güçlerin birlikte duruş sağlamada gösterdikleri zayıflığın yanı sıra, küçük-burjuva grup ruhunun öne çıkarılması gibi etmenlerden dolayı, devrimci hareket, bu süreç boyunca yapabileceklerinin ancak %30'unu pratiğe geçirebilmiştir. Bütün bunlara devrimci iradenin yeterince ortaya konulmadığını da eklemek gerekir.

9) Çeteleşen devletin en geri halk kesimlerinde teşhir olmasının temel dinamiklerinden biri olan Kürt Ulusal

Hareketi ile birlikte yürümedeki irade eksikliği ve PKK'nın tercihi ÖDP, EP, SİP gibi reformistlerden yana kullanılması, temel dinamiklerin ortak duruşu örgütleyememelerine neden olmuştur.

10) Susurluk'taki devlete karşı bir niteliğe bürünen tepkilerin olumluluğu doğru evrildiği süreçte niceliğin oldukça düşmesi, parçalanmışlığın handikaplarını çok daha net biçimde ortaya çıkardı.

Maddeler halinde altını çizdiğimiz belirlemelere bakıldığında, faşizm önemli oranda organize olup programını işletirken, faşizm karşıtı güçlerin handikapları büyüyerek devam ediyor. Bundan dolayıdır ki, bir yıllık bir süre geçmeden bütün ölüm mangaları "Türkiye sizinle gurur duyuyor" nidalarıyla bölük bölük ortalığa salınmıştır. Korkut EKEN gibi bir numaralı çete başları, katillerin davalarının sürdüğü illerde yeni provakasyonlar ve katliamlar örgütlemek için alenen icraatlarına devam etmektedir. Şeriat karşı önemli bir toplumsal dayanağın üzerine oturduğunu sanan faşizm, Türkiye ve Irak Kürdistanı'ndan, Karadeniz'e ve oradanda kent merkezlerine, zindanlara yönelik saldırılarını daha bir dizginsiz gündeme sokmuş durumdadır. Emekçi kitlelerin örgütsüzlüğü ve dağınıklığından faydalanan ekonomik ve siyasi terörü at başı sürdürmektedir. Kürt sorununda ırkçı, kafatasçı A. TÜRKEŞ'e rahmet okutan B. ECEVİT aracılığıyla bu sisli ortamda yeni asimilasyon seferberliği başlatılmış durumdadır. Gerilla bölgelelerinde uyuşturucu ticaretinden elde edilen kara paralarla gerilla bölgelerindeki halk bir anlamda satın alınmaya çalışılmaktadır. Karadeniz'de fındık fiyatlarının tarihte görülmemiş derecede yüksek tutulması, Türkiye Kürdistanı'nda kredilere faiz uygulanmaması vb. girişimler tamda bu politikanın ürünüdür. Faşizm; on yıllardır sürdürdüğü haksız savaşın verdiği tecrübelerle çok daha kapsamlı (askeri boyutun yanı sıra kültürel, psikolojik, ekonomik, sosyal vb.) bir şekilde organize olmakta ve bunu emirlerine dönüştürdüğü parlamento aracılığıyla "demokratik teammüller"le yürütmektedir. Kısacası geçmişte devlet denetimindeki gizli (bize göre açık olan) çetelerle yaptıklarını bugün "demokratik teammüller" adı altında bizzat kendisi çok daha katmerli bir şekilde yapmaktadır.

Faşizm, en azından yakın dönem için bu politikalarından bir sonuç alacağı düşüncesindedir. Bundan dolayıda akıl hocaları Ecevit, mevcut statünün kalıcılıştırılması için hükümetin 2000 yılına kadar sürmesi gerektiğini yüksek sesle dillendirmeye başlamıştır. Ancak devrimci halk muhalefeti önemli oranda dağınık ve örgütsüz olmasına rağmen, kendisine biçilen bu elbiseyi giyebileceğini düşünmek safi olur. Çünkü faşizmin sürekli ol-

duğu ve sürekliliğini emperyalizm destekli siyasi ve ekonomik terörü dizginsiz sürdürme dışında idame ettirecek bir olanağa sahip olmayan bu sistemin umulduğu gibi geniş toplumsal dayanaklar bulması mümkün değildir. Bütün handikaplara ve bilinç çarpıtmalarına rağmen 30 Eylül 1997 tarihinde yeniden başlayan Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık eylemi bunun en somut örneğidir. Bunun yeni bir taktik çarpışma olacağı kesindir. Her sınıf, parti veya grup bu taktik çarpışmada çıkarları doğrultusunda bir duruş alacaklardır. Hatta her sınıf ve parti çıkarları gereği bu eylemden azami derecede karlı çıkmak için daha şimdiden kolları sıvamış durumdadır. CHP, DSP ve İP gibi Kemalist partiler, bu kampanyayı tamamen Genel Kurmayın potasında eritmek için "Türkiye laikdir, laik kalacak" şiarı ekseninde anti-şeriatçı bir niteliğe büründürmek için yoğunlaşacaklardır. Siyasi duruşları bakımından farklı da olsa "ne şeriat ne darbe" eksenli kampanya sürdüren SİP, ÖDP vb. reformistlerin yanı sıra kimi devrimci yapılanmalarında bu eksende yürütecekleri bir kampanya, en nihayetinde CHP, DSP ve İP'in deşirmeni ne su taşımaktan kendini kurtaramayacaktır. Bu iki şiar eksenli yürütülecek kampanya, niyet ne olursa olsun nesnel olarak Genel Kurmay'lığın yedeğine denk düşecektir. Hükümet partilerinden ANAP'ın muhalefetteyken benzeri kampanyayı sahiplenirken, bugün kampanya karşı tavrı alması onun Susurluk'taki devletin temel ayaklarından biri olduğunu çok daha net biçimde ortaya koymaktadır. DYP, MHP, İP gibi faşist partilerin çetelerle içiçeliği aleni olduğundan, muhalefette olmalarına karşın seslendirdikleri gibi bu kampanya içinde yer almalarının zemini yoktur. Çetelerin "çeteleri yargılayalım" diye sokağa çıkmaları olasılık dahilinde bile olamaz. Çıksalar bile söyleyecekleri tek sözleri olmadığından kampanyanın ana hedefi olmaktan kurtulmaları zordur.

Susurluk'taki pisliklerin açığa çıkartılıp hesap sorulması amacıyla demokratik taleplerini ortaya koyan milyonlarca insana "gulu gulu dansı yapıyorlar", "mum söndü oynuyorlar" diyerek tavır alan Refah Partisi'nde, riya karlıkta ne kadar usta olduğunu kanıtlarcasına kampanyaya katılma kararı almış durumdadır. Açık ki, Refah Partisi bir taşla iki kuş vurmaya amaçlamaktadır. Bir yandan çetelerin yargılanmasını istiyormuş havası yaratırken, öte yandan da oluşacak meşru zeminden yararlanarak bunu "8 yıllık kesintisiz eğitim" karşı kampanyaya dönüştürmek için elinden geleni yapacaktır. Genel Kurmay'lık ise, çarpışmanın bu alanında "laisist" güçlerle devrimci halk muhalefeti bu kuvvete karşı kullanmaya çalışacaktır.

Öncelikle hakim sınıfların bu taktik

çarpışmada neler elde etmek istediğini net olarak belirlemek gerekir. Bu belirleme yapılmadan sağlam bir duruşa sahip olmak olanaksızlaşır. Tıpkı geçmiş kampanyadaki yanlışların tekrardan başka birşey yapılamaz. Geçmiş kampanyadan çıkarılan dersler ve mevcut verilerden hareketle hakim sınıfların olası yönelimlerini gerçeğe yakın tespit etme ve buna göre bir konumlanış, bu taktik çarpışmanın devrim güçleri lehine sonuçlanmasının anahtarında ortaya çıkaracaktır. Birer cümle ile ifade etmek gerekirse:

Birincisi: Hakim sınıfların Genel Kurmay eksenli politika yapan siyasi odakları, bu kampanyayı "Türkiye laikdir, laik kalacak" şiarıyla militarizme toplumsal dayanaklar oluşturmak için bir araç olarak kullanmaya çalışacaklardır.

İkincisi: Yine bu odaklar, İslami kesimlere karşı sivil bir kuvvetin güçlenmesi için özel bir çaba harcayacaklardır. Hatta yer yer bu kuvvetleri fiili olarak karşı karşıya getirmek için provakasyonlar yapmaktan kaçınmayacaklardır.

Üçüncüsü: Refah Partisi eksenli politika yapan odaklar, Genel Kurmay karşısında gelmiş oldukları geri durumdan dolayı, demoralize olan tabanlarını yeniden diri hale getirmek için kampanyayı "8 yıllık kesintisiz eğitim" karşıtı gösterilere çevirmeye çalışacaklardır.

Dördüncüsü: Hakim sınıfların, tüm çabalarına karşın kampanyanın tamamen devlet karşıtı bir niteliğe bürünmesi durumunda, "terör" bağlantısı kurularak, belli bir aşamadan sonra saldırıların devreye sokulması muhtemeldir. Geçmiş kampanyada Refah-Yol hükümetinin düşürülmesi için devletin içine girdiği hayırhah bir tutumun tekrarlanacağı beklenmemelidir.

Eldeki verilerden hareketle sorun irdeleildiğinde, hakim sınıflar soruna üç aşağı beş yukarı böyle yaklaşacaklardır. Onları bu politikada umutlu kılan temel etmen, yukarıda da belirttiğimiz gibi devrimci halk muhalefeti'nin dağınıklığı ve örgütsüzlüğüdür. Bütünlüklü olarak bakıldığında, bu taktik çarpışmanın devrim güçleri lehine sonuçlanmasının koşullarıda yok değildir. Halkın önemli oranda örgütsüzlüğüne rağmen, devrimci hareket küçümsenmeyecek bir devrimci kuvvete hükmetmektedir. Devrimci iradenin yeterince ortaya konulduğu militan kitle gösterilerinde de görüldüğü gibi ('95 ve '96 1 Mayıs'ları vb.), azımsanmayacak devrimci bir kuvvete sahibiz. Ömek olarak verdiğimiz her iki 1 Mayıs'ta da başarılı olmanın temel etmenlerinden biri, devrimci hareketin birlikte hareket etme başarısını ortaya koymasındır. Benzeri pratiklerin bu kampanya süresince ortaya konulmaması için herhangi bir en-

gel yoktur. Yeterki bu noktada gerek olan devrimci irade ortaya konulsun. Şüphesiz ki, sadece devrimci iradenin ortaya konması yetmiyor. En önemli de ne istediğimizi bilme sorunudur. Devrimci harekette, bu noktada, kimi farklılıklara rağmen esasta bir anlayış birliği mevcuttur. Özetlemek gerekirse; kampanyanın temel hedefi devlet oturtulmalıdır. Özellikle sorunun sistemden soyutlanarak, tüm pratiklerin bazı kurumlara ve kişilere yüklenerek sistemin kitlelerin gözünde temize çıkarılması oyununa gelinmemelidir. Bütün burjuva partilerini (esasta da Kemalist partilerin) temel amacı budur. Bunun yanı sıra, emekçi kitlelerin çok somut talepleri halinde gelen çetelerin yargılanması, özelleştirme, köy koruculuğu ve kontrgerilla'nın dağıtılması, gözaltında kayıpların infazların son bulması, "bin operasyon, 3000 faili meçhul"ün açıklanması, DGM'lerin kapatılması, vatandaşın edilen yoksul Kürt köylüsünün köyüne dönmelerinin olanaklarının yaratılması vb. somut güncel talepler haykırılmalıdır. Doğaldır ki bütün bu taleplerin layıkıyla haykırılması için sokak temel alınmak zorundadır. Eylemin evlere hapsedilmesinin kesinlikle izin verilmemeli ve halkta soyutlanmış gödük hareket tarzlarından da kaçınılmalıdır. Halkla birleşerek sokağı özgürleştirmek asil olandır. Çetelerle hesaplaşmanın esasta bu mevzide olacağı pratik içinde kitlelere ancak böyle kavratılır.

Bütün bu görevlerin başarıyla yerine getirilebilmesi, herşeyden önce doğru bir hareket tarzının tutturulmasıyla ilintili bir olaydır. Devrimci hareketler arasında eylem birliğinin sağlanması ve dağınıklığa son verilmesi ilkoşuldur. Özellikle Kürt ulusal kurtuluşçu güçlerin bu eylem birliğine ikn edilmesi önemlidir. Eylem boyunca küçük-burjuva grup kaygılarının önlenmesi için özel bir çaba gereklidir. Yapılabilecek toplantılar, ortak hareket etmenin çerçevesi önceden oluşturulabilir. Her siyasi yapılanmanın kendi pankart ve dövizleriyle katılmasından duyulan rahatsızlıkların bir yana bırakılmasının zorunluluğu ortadadır. Yoksa Gazdavis davası için yapılan itici tartışmalardan kurtulunamaz. Bu noktada Marksist-Leninist-Maoistlerin üzerine çok daha büyük sorumluluklar düşmektedir. Her zaman olduğu gibi, küçük burjuvazinin bu tür kampanyaları slogan yarışına dönüştürme hastalığından uzak durulmalıdır. Olanca gücümüzle halkı sokağa döküp, halkı kendi pratik deneyimleri üzerinde örgütlemek ve Maoistlere yakınlaştırmak temel olandır. Bu bilinçle örgütlü olduğumuz her alanda (gençlik, semt, fabrika, demokratik alan vb.) olanaklarımızda zorlayarak etkileyebildiğimiz herkeşi sokaklara taşımalıyız. Günün görevine bütün kıvrımın yarım görevini yerine getirmesi düşünülemez. ■

Katlettirenler, katledenleri aklıyor

Halkın Günlüğü:İstanbul/Trabzon: Kontrgerilla çetelerinin aklıldığı, işleneci polislerin tahliye edildiği bir tarihi sürece denk geldi Gazi davası. 12 Mart 1995'te Gazi Mahallesi İsmetpaşa Caddesi üzerinde bulunan kahvehaneler ve bir pastanenin yaygın ateşine tutulmasıyla başlayan olaylar hızla gelişmişti. Mahalle, içerisinde barındırdığı değişik kültür ve inanç kesimlerinden oluşan karma yapısı ve içerdiği devrimci dinamikle sömürücülerin her zaman başını ağrıtan özelliğiyle devletin hedefi durumuna gelmiş, devlet tarafından provakasyon ve katliam girişimlerine zemini içerisinde barındıran bir konum ihtiva ediyordu. Bu konumundan dolayı '95'in Mart'ında eli kanlı çeteler halkın üzerine yürüyerek katliam senaryolarını pratiğe döktüler. Daha sonra Susurluk'ta açığa çıkan kontrgerilla çetelerinin aktif rol aldığı provakasyona yanıt, genci-yaşlı, kadınerkeğiyle bütün mahalle halkı tarafından verildi. Gazi halkı, olayların sorumlularını kimlerin sahiplendiğini çok iyi bildikleri için ilk hedef olarak karakolu gördüler. Çünkü katillerin de, katilleri saklayanların da sembolü karakoldu. Bu bilinçle hareket eden Gazi halkının karşısına binlerce polis ve askerle karşı çıkan somürücü zalim zorbalar. Bir bütün olarak halka sıkılan kurşunlara karşı çıkarlar, ölümü yenmenin ve karartılığın sembolü oldular ezilen emekçi halkın bilincinde. Panzere karşı direnen anaların, kurşunların üstüne göğsünü açarak yürüyen gençlerin, sevgilisinin elinden sıyrılıp barıkata koşan genç kızların haykaran sesleri düştü tarihin en güzel sayfasına. '95'in 12 Mart'ında.

Ülke ve dünya gündemini günlerce sarsan olaylar sona erdiğinde, bilanço 22 ölü, yüzlerce yaralıydı. Kan emiciler bununla da yetinmedi. Faşist devlet tarafından bir bütün olarak potansiyel terörist görülen mahalle halkı artık her gün zulmün katmerlisini yaşıyor. Yüzlerce

evladı esir kamplarına dolduruldu. Ay-larca panzerler eşlik etti sokak aralarında çocukların çığlıklarına. Katliamı yapanlar, katledilenleri suçlu gösterdiler besleme basın'ın "tarafsız" ekranlarında, gazete sayfalarında. Halka karşı kurşun sıkarak piyonlarına karşı açmak zorunda kaldıkları davayı, sürgüne gönderdiler Trabzon'a. Ama nafileydi çabaları, çünkü bir bütün olarak ezilenlerin davasıydı ve öyle de sahiplenildi Gazi davası...

GAZİ'DE KİTLESEL UĞURLAMA

Katliamdan sorumlu 20 polis hakkında açılan dava 2,5 yıldır ilden ile sürül-mektedir. En son Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen davayı, 15 Eylül Pazartesi günü izlemek için, Gazi'de toplanan şehit aileleri ve çeşitli DKO temsilcileri bir basın açıklaması yaparak, Trabzon'a gitmek için yola çıktılar.

Yolculuk başlamadan önce cemevi önünde, Gazi katliamında yaşamını yitirenlerin aileleri adına basın açıklamasını okuyan cemevi başkanı Hüseyin Gülen, katliamın üzerinden 2,5 yıl geçmesine rağmen, yargı sisteminin işlemediğini belirtti. Güvenlik gerekçesi ile mahkemenin Trabzon'a alınmasının aileleri mağdur ettiğini ve bunu hiç bir mantığın kabul etmeyeceğini belirten Gülen, "Bu devlet, mahkemelerin güvenliğini sağlayamıyorsa, mahkemeler nasıl adil kararlar verecektir?" diyerek Gazi davasının sonuna kadar takipçisi olacaklarını söyledi. Gülen'den sonra konuşan HOP sözcüsü Oya Gökbayrak da, "Gazi'de ve Ümraniye'de katledilen 22 kişinin katilleri devlettir. Susurluk'ta ortaya çıkan çeteler" dedi. Daha sonra canlarına "Evlatlarımızın Katillerini İstiyoruz", "Gazi Halkı Değil Katiller Yargılansın" yazılı afişlerle şehitlerin resimlerinin asıldığı otobüsler Trabzon'a gitmek için hareket etti.

İstanbul'dan Trabzon'a gitmek için yola çıkan 6 otobüs gece saat 24.00'da Samsun'da ilk engellemeye karşılaştı. Sivil

ve resmi polislerce durdurulan otobüslerin bagajları kontrol edildikten sonra kimlik kontrolü yapıldı. İkinci engelleme ise Trabzon'da yine sivil ve resmi polisler tarafından gerçekleştirildi. Bir saat boyunca yol üzerinde durdurulan otobüsler, avukatların devreye girmesiyle bırakıldı. Polis eskortu eşliğinde mahkemeye giden "Gazi Davası Komitesi" üyeleri katliamda şehit düşenlerin fotoğraflarıyla mahkeme önünde protesto gösterisi yaptılar. Adliye önüne gelen heyete destek vermek ve mahkemeyi izlemek için CHP milletvekili Sabri Ergül, Mehmet Seviçen, Yılmaz Ateş adliye önünde yapılan protestoya katıldılar. Burada şehit aileleri adına HOP sözcüsü Oya Gökbayrak bir konuşma yaptı. Gökbayrak konuşmasında "Gazi katliamını yapan kişiler Susurluk'ta açığa çıkan çetelerdir" diyerek "1980 öncesi gibi emekçi halka saldırıp katletmek istiyorlardı ama cevaplarını aldılar. Gazi halkı dört gün boyunca onurlu bir direniş sergiledi. Gazi'de katledilen evlatlarımızın acısını unutmamak ve bunun hesabını soracağız" dedi. Konuşma arasında sık sık "Gazinin Katili Susurluk Çetesi", "Gazi ve Ümraniye Katilleri Tutuklansın", "Katliamın Hesabı Sorulacak" vb. sloganlar atıldı. Şehit aileleri ve DKO temsilcileri, üzerinde "Gazi ve Ümraniye katilleri tutuklansın, Gazi halkı değil, katiller yargılansın, Gazi ve Ümraniye katilleri yargılansın. Gazi davası İstanbul'a alınsın" yazan "Gazi Davası Komitesi" imzalı büyük bir pankart açtılar.

KATİL POLİSLERİN AVUKATI ŞOV YAPTI

Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Dursun Kaya Gülec başkanlığında başlayan duruşmada şehit aileleri, Fevzi Tunç'un babası Mustafa Tunç, Ali Yıldırım'ın annesi Çiçek Yıldırım, Zeynep Poyraz'ın babası Cemal Poyraz, Dilek Şimşek'in babası Ali Şimşek, Müşerref

Bingöl'un babası Aslan Bingöl ve Ali Yıldırım'ın arkadaşları ile olaylarda yaralanan Tayyar Türkmen ile Turan Yıldırım dinlendi. Şehit aileleri adına duruşmaya 14 avukat katılırken, katil polisleri savunmak için, Hasanpaşa olayı gibi infaz davalarına bakan Av. İlhami Yeleğçi katıldı. Kameraların dışarı alındığı duruşmaya 12.15'de ara verildi. Bu arada katil polislerin avukatı İlhami Yeleğçi, katliamda şehit düşen Sezgin Engin'in babası Mahmut Engin'e saldırarak "vatan hainleri" diyerek tekmeledi. Bunun üzerine kavgaya müdahale eden şehit ailelerine, polis saldırdı. Şehit ailelerinin avukatları bu olay üzerine suç duyurusunda bulundu.

KARAR

Duruşmada, polis Adem Albayrak, Metin Mehmet Gundogan, Hamdi Özata, Hasan Yavuz, İsa Bostan, Sedat Özdemir, Hayrullah Şişman ve Metin Çikmaz'ın tutuklanıp Trabzon Cezaevi'ne konulmasına, diğer polisler Süleyman Memişçi, Ali Doğan, Yakup Murat, İbrahim Serdar, Orhan Durmuş, Mehmet Türk, Mustafa Keleş, Uğur Duman, Selçuk Biçer, Ali Ulukış, Ahmet Türkmen ve Yetkin Korkut'un tutuksuz yargılanmasına karar verildi. Mahkeme heyeti, gerek görülmesi ve delillerin getirilmesi halinde dönemin Başbakanı Tansu Çiller, İçişleri Bakanı Nihat Mençese, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire eski Başkanı Hacı Avcı'nın da dinlenmesine karar verebileceğini belirtti. Ayrıca avukatların davanın İstanbul'a yakın bir ile getirilmesi talebini ise Adalet Bakanlığı'na iletme kararı aldığını açıklayan mahkeme heyeti duruşmayı 17 Kasım 1997 tarihine erteledi.

Mahkemenin 8 polis hakkında giyabi tutuklama kararı vermesi aileler arasında sevinç yarattı. Albayrak ve zılgıtlarla sevinçlerini ortaya koyan aileler ve Gazi Davası Komitesi duruşmanın sona ermesiyle birlikte İstanbul'a döndü.

Adalet İşkencecilerle gülüyor

Haber Merkezi: Susurluk davasında yargılanan özel timcilerin tahliyesinin ardından bütün dikkatleri üzerine toplayan Metin Göktepe davasında da "adalet" işkenceci polisleri bahşedildi. Yüzlerce insanın gözleri önünde Göktepe'yi katleden işkenceci polislerden dördü mahkeme heyetinin kararıyla tutuksuz yargılanmak üzere tahliye edildi.

Başlangıcından itibaren büyük kamuoyu ve kitle desteğiyle, katillerin cezalandırılması taleplerinin yükseldiği Göktepe davasının görülmesine 15 Eylül Salı günü Afyon Adliyesinde devam edildi. Bir önceki davasında heyet başkanlığını yürüten hakim Nilgün Uçar'ın yerine Kadir Şerif'in getirildiği davaya tutuklu ve tutuksuz yargılanan tüm sanık polisler katıldı. Tanıklardan ÇGD İstanbul Şube Başkanı Murat Inceoğlu'nun da hazır bulunduğu duruşmada, bir önceki duruşmaya katılmayan Fedai Korkmaz, Selçuk Bayraktaroğlu, Metin Kuşat ve Seydi Battal Köse de katılarak ifade verdiler. Bir önceki duruşmanın aksine bütün sanık polisler konuşarak haklarında öne sürülen suçlamaları reddettiler. Bu duruşmada da sanık avukatları, müdahil avukatlar ve mahkeme heyeti arasında tartışmalar yaşandı. Mahkeme hakimi duruşma başlangıcında foto muhabirleri ve gazetecileri duruşma sonuna kadar çekim yapmalarını konusunda uyardı. Bütün

itirazları duymazlıktan gelen hakim, duruşmaya devam edilmesini istedi. Polislerin "can güvenliği" bahanesi ile adreslerini vermemeleri üzerine tartışmaların yaşanmasının ardından, bir diğer tartışmada sanık polis Şuayip Mutluer'in kendisine sorulan sorulara yanıt verirken çıktı. Sorular konusunda müdahil avukatların söz almak istemesi hakim tarafından dikkate alınmadı.

Duruşmanın sürdüğü salona CHP İzmir milletvekili Sabri Ergül'ün girmesi üzeri-

ne sanık avukatlarından Ömer Yeşilyurt mahkeme heyetine, "Yasama yargısının üzerinden elini çeksin" diyerek, Ergül'ün izin almadan duruşma salonuna girmesinin yargı üzerinde baskı girişimi olduğunu belirtti.

Karşılıklı tartışmalarla geçen duruşma sonunda mahkeme heyeti, tutuklu polislerden Fedai Korkmaz, Murat Polat, Burhan Koç ve Metin Kuşat'ın tahliyesine karar verdi. Ayrıca, hazırlık soruşturmasının yürütüldüğü dönemde görev yapan İs-

tanbul Emniyet Müdürlüğü yetkilileri Deniz Gökçetin, Sedat Demir, Muzaffer Candan ve Yaşar Gökışık'ın tanık olarak dinlenmesinin kararlaştırılmasının ardından duruşma 9 Ekim 1997 tarihine es-telendi.

Kararın ardından adliye binası önünde yapılan basın açıklamasında, asıl yargılanması gerekenlerin piyonlar değil, onları emir verenlerin olması gerektiği belirtilerek verilen tahliye kararları protesto edildi. ●

Kamuoyunun tepkisini azaltmak için göstermelik olarak tutuklanan katiller peşpeşe tahliye ediliyor.

YOL İŞKENCESİ DERSİMLİYİ İSYAN ETTİRDİ

Haber Merkezi: Kontraçerilla devletinin, adından da his korktuğu, katliamlardan, kıyımlardan geçirdiği, umutlarını ve özlemlerini postal darbeleri altında ez-meye, insansızlaştırmaya çalıştığı, köylerini, dağlarını bombaladığı, "gerillaya veriyor" bahanesiyle yiyeceklerini karneye bağlayarak açlıkla sınava tabi tuttuğu Dersimli'nin artık sabır taşı çatladı, isyana durdu.

Güvenlik gerekçe gösterilerek, yolculuklarını bile askeri konvoy eşliğinde yapmak zorunda bırakılan Dersimli'nin yol çilesi Dersim'de yapılan yürüyüşle protesto edildi. Daha önce de benzer bir protestoyu Ovacık İlçe merkezinde gerçekleştiren halk artık bir ezilme-işkence halini alan seyahat özgürlüklerinin kısıtlanmasına isyan ediyor.

23 Eylül, Salı günü Dersim'de valilik önüne yürüyerek protesto eylemi yapan halk, Elazığ'dan her zaman saat 10.00'da hareket eden askeri konvoyun saat 07.00'da hareket ettiğini, bunun bilinçli olarak yapıldığını belirttiler. Ovacık yolunun mayınlı döşeli olduğu için askeri konvoyuyla seyahat etmek zorunda olduklarını belirten halk, askerlerin erken saatte yola çıkılmalarıyla Dersim'den Ovacık'a gidceklerin seyahati gerçekleştiremediklerini belirttiler. Askerlerin bu

tavrını Dersim'de askeri yetkililere ilettiklerini belirten halk "taktik değiştiriyoruz" cevabıyla karşılaş-tıklarını belirterek, sorunların çözümü için bir an önce yetkililerin gereken düzenlemeleri yapmalarını istediiler.

Seyahat özgürlüklerinin kısıtlanmasının yanı sıra gıda ambargosu ve orman yangınlarını da kırmayan Dersimliler, valiyle görüşme talebinde bulundular.

Valilik önünde oturarak görüşme taleplerini ileten Dersimliler, valinin Ankara'ya gittiğinin söylenmesi üzerine diğer yetkililerle görüşmelerinin ardından eyleme son verdiler. ●

AYHAN ENGİN'İ SAĞ İSTİYORUZ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yükselen emekçi halk muhalefeti halkların ilerici unsurlarını kaybederek, katlederek sekteye uğratmak amacıyla faşist baskılarını gün geçtikçe daha da artıran devlet, bu se-fer de Ayhan Engin'i kaybetmek istiyor.

Ayhan Engin'den 16 Eylül 1997 tarihinden itibaren hiç bir haber al-namıyor.

Elaşığ doğumlu olan Ayhan Engin lise yıllarına kadar Elazığ'da okudu. Daha sonra 1989 yılında İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nü kazanarak İstanbul'a gelir. 1992 yılında bölümünü değiştirerek Bilim Tarihi öğrenimine başlar. Üniversite yıllarında bir çok kez gözaltına alınır. 5 Mayıs 1995 tarihinde Ekim örgütü üyesi iddiası ile İstanbul DGM tarafından tutukla-nır. 29 Kasım 1995 tarihinde tahliye oldu. Fakat diğer davalardan al-dığı cezalar nedeni ile bir süre daha cezaevinde kaldı ve 28 Şubat 1996 tarihinde tahliye oldu. Ailesi ve Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak Gazetesi tarafından yapılan açıklamalarda Ayhan Engin'in kolluk güç-leri tarafından benzer suçlamalar nedeni ile arandığı ve üzerinde "Hasan Kurt" isminde sahte kimlik taşıdığı belirtildi. Ayrıca yapılan açıklamalarda kolluk güçlerinin aynı davadan başka insanlara "Ay-han'ı bulursak öldüreceğiz" şeklinde tehditler savurdıkları da be-lirtildi.

Faşizm, kaybetme politikası zindirine Ayhan Engin'i eklemek istiyor. Bu faşizan baskılara ve politikalara karşı ve Ayhan Engin'in gözaltın-da kaybedilmesini önlemek amacı ile kendisine insanım diyen her bi-rey sesini yükseltmek ve kayıpların hesabını sormak zorundadır. Çünkü bir gün "Sıra size gelebilir" ●

IHD, "Hücre Tipi" uygulamasını protesto etti

Halkın Günlüğü/İstanbul-İzmir: IHD İstanbul Şubesi, devletin esir kampları üzerinde yeniden uygulamaya çalıştığı baskı, tecrit ve politikalarını, teşhir ve protesto etmek amacıyla 27 Eylül Cumartesi günü saat 13:30'da Sultanahmet M. Akif Ersoy Parkı'nda kitlesel bir basın açıklaması yaptı.

IHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar, devletin "zora" dayalı politikalar ile esir kamplarındaki tutuklu ve hükümlülerin, inanç ve düşüncelerini, sosyal varlığının yaşam bulmasını engelleyip, bedene ve beyne müdahale ederek "insan"ı eritme politikalarının devam ettiğini vurgulayarak, bu izolasyon amaçlı uygulamaların Uşak, Çeyhan, Malatya, Konya ve Niğde esir kamplarında "hücre" çalışmalarını kanyan yarayı iyileştirmek değil, insani olmayan yaşam koşullarını daha da kötüleştirmek anlamına geldiğini belirtti.

Kanar, "Hücre Tipi" uygulamasına karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırarak, "55. hükümet görevi devraldığı hükümetin cezaevi politikasını ve uygulamalarını anlatmayan bir tarzda yeni kısıtlamalarla cezaevleriyle oynuyor. Cezaevlerini zindana dönüştürme, hücre, oda sistemi büyük bir gizlilik ve acı ile, uygulamaya koyma çalışmalarını sürdürüyor. Bu zindancı ortaçağ mantığının ürünü baskı ve saldırıların sonucu olarak 1981-1997 yılları arasında cezaevlerinde 183 kişi yaşamını yitirdi, binlerce tutuklu ve hükümlü de sağlığını yitirdi. Buna her açıklamamızda anıttık, hukuk ve adaleti yok sayan her türlü mantığa karşı yinelenmekten bıkmıyacağız."

Sözde Avrupa yaşam standartlarına uygun oda sistemi, resmi ideoloji temelde itiraf ettiği dayatmakta, savunma hakkını engellemekte, iletişimin hakkını yok etmekte, cezaevi içinde katmerli cezalandırmayı amaçlamaktadır. Bu uygulama aynı zamanda insanların psikolojik ve bedensel sağlıklarının bozulmasını hızlandırmaktadır" dedi.

Esir kamplarında siyasi ve adli ayrımı yapılmaksızın, insani yaşam koşullarının yazılı teminatlara bağlanması gerektiği vurgulanan

istemler, basın açıklamasında esir kamplarında sorunların halledilmesi konusunda taslak hazırlayan IHD tarafından şu şekilde sıralandı.

-Bugün daha fazla kan dökülmesini istemiyoruz!

-Cezaevlerindeki koşulların İnsan Hakları Evrensel İlkelerine, insan onuruna uygun olmasını istiyoruz!

-Adı tabutluk, hücre, oda her ne olursa olsun, hapisanelerde duvar içinde duvar istemiyoruz!

-Adli, siyasi, ayrımı yapmadan tüm tu-

maladık.

3- Tutuklu ve hükümlü muamelesi yapılmamalı, masumluk karinesi gereği tutuklu ve hükümlü ayrımı yapılmalıdır.

4- Terörle Mücadele Yasası'nın infazda eşitliği ihlal eden hükümleri kaldırılmalı, suç ve ceza ne olursa olsun, infazda eşitlik sağlanmalıdır.

5- Tutuklu ve hükümlüler için uyulması gerekli asgari standartların ve "Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi"nin en öncelikli ilkelerinden olan, suç ne olursa olsun hiçbir devletin bedene

tuklu ve hükümlüler için cezaevlerinde insani koşulların yazılı teminatlara bağlanması gerektiğine inanıyoruz. Bunun da asgari koşulları olarak bir kez daha vurguluyoruz ki;

1- Cezaevlerindeki iki başlı yönetime son verilmeli, İçişleri Bakanlığı cezaevlerinden elini çekmeli, cezaevleri Adalet Bakanlığı'na bağlanmalıdır.

2- Cezaevlerindeki keyfi uygulamaların son bulması için her türlü tasarrufun denetleneceği "Infaz Yargıçlığı" kurul-

ve beyne müdahale hakkının olmayacağı ilkesi tüzük ve infaz yasalarına yansılmalıdır.

6- Demokratikleşme ve barış mücadelesi açısından önem taşıyan ayrımsız bir "Genel AF" derhal gündeme getirilmelidir.

"İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarının atıldığı basın açıklamasına yaklaşık 200 kişi katıldı.

Çeşitli siyasi parti, kurum, kuruluş ile DHP,

DMP, ÖMP, KESK, Tunceliler Derneği, TUDAD, DKÖ temsilcileri, kamu emekçileri ve çeşitli kültür merkezlerinin destek sunduğu basın açıklamasından sonra, Kızıl Bayrak muhabirlerinden Osman Ümit Bedel, İbrahim Soysüren, Ali Kocaoğlu ile Özgür Gençlik okuru Ulaş Onur... sivil polisler tarafından gözaltına alındı.

İZMİR

IHD İzmir Şubesi Cezaevi Komisyonu tarafından 21 Eylül Pazar günü, MKM İzmir şubesinde "Dayanışma Günü" adlı bir etkinlik düzenlendi. Etkinlikte devletin esir kamplarında hayata geçirmeye çalıştığı "Hücre Tipi" uygulamasına karşı nelerin yapılması gerektiği değerlendirildi. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinlik; saat 14:00'da IHD İzmir Cezaevi Komisyonu üyesi bir kişinin konuşması ile başladı. Ardından Gazetemiz okuru bir arkadaş kısa bir şiir dinletisi sundu.

İrkinlik, İzmir IHD Cezaevi Komisyonu'nun yönettiği; "devletin esir kamplarında uygulamaya sokmaya çalıştığı Hücre Tipi uygulaması baskı, şiddet, katliam" vb. politikalarını içeren bir söyleşi ile devam etti. Söyleşi de; 1968'den bu yana esir kamplarında verilen şanlı direnişlerden söz edildi. Özellikle; Diyarbakır zindanlarında büyük direnişlerin verildiği vurgulanarak, bu zindanlarda 90 gün boyunca cıvıltı ve şanlı bir direniş sergileyerek; Türkiye devrim tarihine "Ser Verip Sır Vermeme" mirasını bırakan büyük komünist Önder İbrahim Kaypak-kaya'nın işkenceye katledilmesi ve yine bu zindanlarda, baskıları protesto etmek için kendilerini yakan Mazlum Doğan ve diğerlerin mücadelesi ve direnişlerine değinildi.

Son olarak; esir kamplarında uygulamaya çalışılan "Hücre Tipi" uygulaması eleştirilerek buna karşı alınacak önlemler üzerinde duruldu. Özellikle dışarıdaki aydın insanların bu konuda daha da duyarlı olması gerektiği savunularak; esir kamplarındaki, savaşçıların göstermiş oldukları direnişin daha aktif olması gerektiği vurgulandı. Program; Grup Gün Işığ'ından bir kişinin müzik dinletisi ile sona erdi.

CEYHAN ESİR KAMPI'NDA BAŞKAN MAO ANILDI

Haber Merkezi: Yık 1976, Marksizm-Leninizme muazzam katkılar sunan, dünya proletaryası ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesinin önderlerinden olan ÇKP'nin başkanı Mao Zedung'u bedenen kaybettik. O ölmedi, yaşıyor ve savaşıyor. Bugün, O'nu anmak sadece resmine bakmak değil, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunmak, O'nun dahiyane fikirleri ışığında savaştık ve uygulamaktır. Başkan Mao'ya sağlığında dil uzatmayan revizyonist ve oportünistleri tarih bir bir gün ışığına çıkartıyor. Revizyonistler günümüzde çeşitli isimler ve biçimler altında Mao düşmanlığını daha üst boyuta taşıyarak devam ettirmektedirler.

Başkan Mao; uluslararası revizyonizme ve

her türden oportünizme karşı savaş açmış, bu savaşın içinde yeni çığır açmış, revizyonizmi mahkum etmiştir. Bugün yine Maoizm ruhu yükseldikçe dünya proletaryasının ve ezilen halkların kurtuluş kaygısı ve mücadelesinin önemi arttıkça, başta hocası revizyonistler olmak üzere çeşitli revizyonist ve oportünist çevreler Mao'ya saldırılarını daha da boyutlandırmaktadırlar.

Bugün ülkemize baktığımızda, Maoizmi Türkiye koşullarına uyarlayan komünist Önder İbrahim Kaypak-kaya ve onun Maoizm bilimiyle donatılarak Türkiye halklarına armağan ettiği proletarya partisi de; içten ve dıştan çıkan çeşitli revizyonist ve oportünist çevreler tarafından saldırıya maruz kaldı ve

kahıyor. Ama bu saldırılar proletarya partisini ve onun yılmaz savunucularını Maoizm'in ışığı yolundan sapıramadı. Aksine daha sıkı bir şekilde Maoizme sarılıp; Mao'yu her alanda sahipleniyor ve anıyor.

Maoizm'in yılmaz savunucuları; yaşadıkları yoğun savaş ve eylemliliklerine rağmen, siyasi ve ideolojik çalışmalarına aksatmadan, anma ve kutlama etkinliklerine devam ediyor.

Çeyhan Esir Kampı'nda; TKP(ML) TIKKO esir savaşçıları tarafından, 9 Eylül Salı günü, Marksizm-Leninizmi ustaca yorumlayarak, ona nitel katkılarda bulunan ÇKP'nin önderi, Çin devriminin yaratıcısı Mao Zedung'un

ölümünün 21. yıl, doğumu vesilesiyle bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Anma programında; Başkan Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'e nitel katkılarının yazılı olduğu duvar gazetesi hazırlanıp, Mao'nun resmi çizildi. Anmanın yapıldığı yerde duvara TKP(ML)TIKKO'nun bayrakları asıldı. "Mao yoldaş ölümsüzdür" sloganının yazılı olduğu bir pano hazırlandı. Anmaya sebeke kapılarının açık olmasının verdiği avantajla C-3 blokta kalan diğer dost-devrimci yapılar da katıldı. Anma başkanı Mao şahsında; tüm komünizm ve devrim şehitleri ansına bir dakikalık saygı duruşuyla başlayıp, halaylar çekilerek sona erdi.

Adana polisi okurlarımızı gözaltına aldı

Halkın Günlüğü/Adana: Gazetemiz okurları yakınlarını ziyaret için gittikleri Ceyhan Esir Kampı önünde polisler tarafından gözaltına alındı.

19 Eylül Cuma günü gittikleri esir kampı önünde gözaltına alınan okurlarımız **Orhan Gül, Ercan Demirel ve Hidir Kaçmaz** örgüt üyesi oldukları iddiasıyla Adana TMS'ye götürüldüler. Yaşanan ilk gözaltılardan sonra, operasyonu genişleten polis **Ahmet Kayral, Tevhide Akıncı ve Murat Ozer'i** de gözaltına aldı.

Adana TMS'de tutuldukları 4 gün boyunca yoğun işkencelerden geçirilen okurlarımız, asılsız iddialar ve düzmece delillerle 23 Eylül, Salı günü DGM'ye sevk edildiler.

DGM savcılığınca ifadeleri alınan okurlarımızdan **Hidir Kaçmaz ve Ercan Demirel** serbest bırakılınca, 4 okurumuz tutuklanarak **Kürkçüler Esir Kampı'na** gönderildi. ●

Avukatlardan Uşak Esir Kampı izlenimleri

Halkın Günlüğü/İzmir: Tecrit politikalarının bir devamı olarak, görüşe gelen affelerin keyfi şekilde gözaltına alındığı, tehdit edildiği, idare tarafından keyfi kısıtlamaların getirildiği, kitap, gazete vb. yayınların içeriye alınmadığı Uşak Esir Kampı'nda inceleme yapan İzmir Barosu'na bağlı avukatlar, izlenimlerini bir basın toplantısıyla açıkladılar.

23 Eylül, Salı günü İzmir Barosu'nda düzenlenen basın toplantısına katılan avukatlar **Zeynep Sedef Özdoğan, Suat Çetinkaya, Cabbar Leygara, Türkan Aslan, Elif Bıçakçıoğlu, Mustafa İçeri, Çetin Bingölballı, Adnan Tecere, Halit Sabancı, Betül Duman, Seyit Atmaca** tarafından yapılan açıklamada, esir kampı girişinde, idari binada uluyan kurtlar, üç hilaller, "ya sev ya terket" sloganlarının bulunduğu MHP ve diğer okaklarının simgesi amblemlerinin yer aldığı tabloların duvarları kapladığını gördüğü belirtilerek, İzmir DGM'ye getirilen bayan tutsakların ısrarlı ve su ıhtiyaçlarının karşılanmadığı söylendi.

Avukatlara yönelik uygulamalara da dikkat çekilen açıklamada, tacize yönelik arama girişimlerinin, savunma faaliyetine de siyasal bir saldırı olduğu belirtildi.

Sorunların çözümü için gerekirse Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na başvuracaklarını belirten avukatlar, tüm kamuoyunu bu onur kırıcı uygulamalara ve baskılara karşı duyarlı olmaya çağırıyor. ●

DISK, Genel Başkanı'nı seçti:

"Zafer" MGK'nın

Haber Merkezi: Sınıf sendikacılığı parolasıyla çıktığı yolda, sağdan esen rüzgarların karşısında sallanan, akıma karşı köyme cesaretini kendinde bulamayan DISK, 10. Olağan Genel Kurulu'nda gerçekleştirdiği Genel Başkanlık seçiminde **Rıdvan Budak'a** yeniden görev vererek sendikal mücadelede neyi amaçladığını göstermiş oldu.

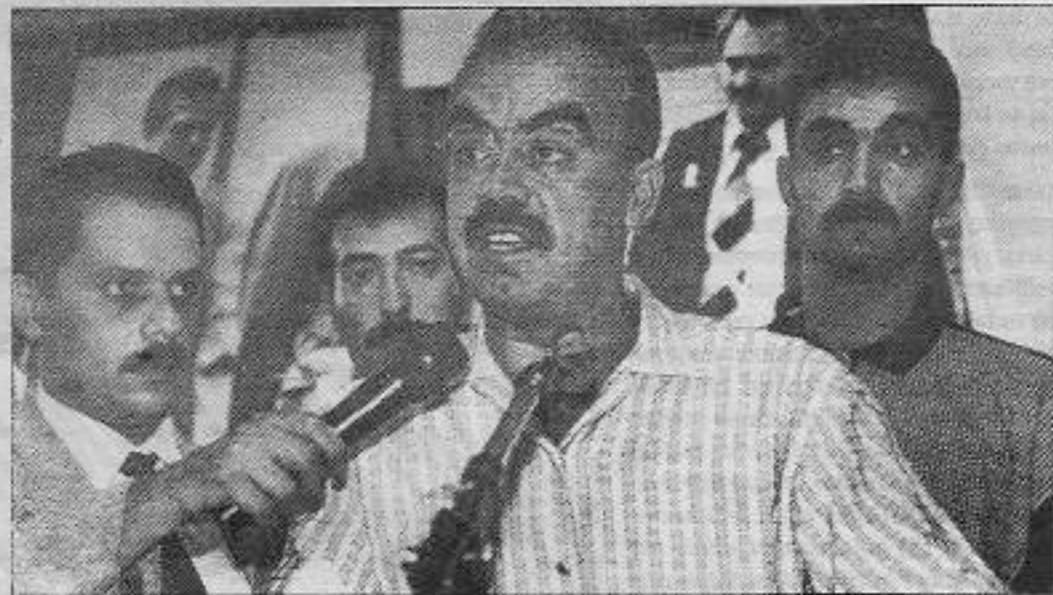
İşçi sınıfını kardeş sendika Türk-İş ile birlikte sermayeye peşkeş çekmek için yarıya giren, ezilen emekçi yığınları dayatılan tüm siyasal-ekonomik kararlarda aktif rol alan DISK'in tavrı, defalarca altına çizmeye çalıştığımız doğruların ispatlanmasının temeli ni oluşturdu. Genel kurullarını beş yıldızlı otellerde yapmaya başlamasıyla, cumhurbaşkanını genel kurullarına davet etmesiyle rotasını sermayeye döndüren DISK'in genel başkanlık seçimi tüm çevrelerde hadiyle bir merak konusu oluşturuyordu. 70'li yıllarda devrimci tabanın veriliği coşku, Türkiye ve dünyada esen sosyalizm rüzgarlarıyla ekonomik talep ve istemlerin yansıması "DGM'lerin kapatılması" gibi siyasal taleplerle de sendikal arenada önemli bir yere sahip olan DISK'in bugün içerisine girdiği sınıfa ilanet çığırsı el betteki sorgulamayı gerektiriyor.

Tabanını oluşturan devrimci muhalefetin bütün zorluklarına rağmen, TÜSIAD, MGK gibi sistemin temel kurumlarıyla flörte giren, ülkenin "menfaat ve çıkarları" adına Ekonomik Sosyal Konsey (ESK), Sivil Girişim gibi oluşum ve platformlarla gerçekte çeşitli millet ve milliyetlerden ezilen emekçilere yönelik katliam, talan, vargün politikalarına alet olan DISK'in Genel Başkanlık yarışı her zamankinden daha fazla önem taşıyordu. Ki, DISK yönetiminin, sermayenin emekçilere yönelik gerçekleştirdiği politikalara tam destek vermesi tabanın ve sübe yöneticilerinin de büyük tepkisini abıyordu. Bu atmosfer içerisinde ve tabanın yönetime olan güvensizliğiyle girilen genel başkanlık seçimi kommünist-devrimcileri olduğu kadar sermayenin de büyük ilgisini çekiyordu. Genel başkanlık seçiminden çıkacak sonuç, ileride dönük politikalarının devamında çıkacak sorun ve güçlüklerin oranını belirleyecekti.

Rıdvan Budak'a muhalif kanadın 3 ayrı adayla girmek zorunda

kaldığı genel kurul, Rıdvan Budak'ın 3. kez DISK Genel Başkanlığına seçilmesiyle sonuçlandı.

12 Eylül'de Dedeman Otel'de başlayan DISK Genel Kurulunun 14 Eylül Pazar günü oturumunda son konuşmalarını yapan Sine-Sen Genel Başkan Yardımcısı **Yusuf Çetin**, Nakliyat-İş Genel Başkanı **Alirıza Küçükosmanoğlu**, Erol Ekici ve Rıdvan Budak, DISK genel başkanlığına getirilmeleri için delegelerden oy isteyerek, geleceğe yönelik düşünce ve vaatlerini açıkladılar. Konuşmaların ardından geçilen ilk tur oylamada Rıdvan Budak 186, Yusuf Çetin 36, Erol Ekici 27, Alirıza Küçükosmanoğlu ise 9 oy aldı. Bu sonuçlarla adaylardan hiçbir genel başkan seçilebilmek için gerekli üçte iki çoğunlu-

Düzene daha çok kının sadık olduğunu gösteren Rıdvan Budak, 3. kez DISK Genel Başkanı oldu.

ğu sağlayamadı. İlk tur seçimlerde, DISK Genel Sekreterliğine 209 oy alarak salt çoğunluk sağlayan Birleşik Metal-İş delegesi **Murat Tokmak** seçildi. İlk tur seçimlerde salt çoğunluğu hiçbir delegenin sağlayamaması üzerine genel başkanlık seçimi için 2. tur oylamaya geçildi. İkinci tur oylamada Rıdvan Budak, 290 oyun 202'sini alarak Genel Başkan seçilirken, diğer adaylardan Yusuf Çetin 34, Erol Ekici 19, Alirıza Küçükosmanoğlu 4 oy alabildi. DISK 10. Genel Kurul seçimleri sonucunda diğer organlar da belirlendi. Oylamaya göre yönetim kurulu; Rıdvan Budak, Murat Tokmak, Atilla Öngel, Hulusi Karlı, Çetin Uygur, Vahdettin Karabay, Enver Ökten'den, Denetim Kurulu; Ahmet Ağar, Hüseyin Akduman, Nurettin Dinçer'den, Disiplin Kurulu; Cemal Çelik, Günay Onayman, Derviş Serin, Ruhi Orhan ve Öztürk Şamdan'dan oluştu. ●

SAKARYA ESİR KAMPI'NDA HAK GASPLARI ARTIYOR

Halkın Günlüğü/Kartal: Faşizmin politikaları, tıpkı emekçilere yönelik politikalar gibi sürekli ve değişmezdir; direnişlerle geri adım atarsa da bu politikaları sürekli eder.

Bilhassa 80 APC'siyle beraber ya toptan teslim alma ya da imha etme politikalarını uygulayan faşizme göre esir kampları, düzenin birer ıslahbevi, tutsaklar ise ıslah olması, teslim alınması gereken kişilerdir.

Devrimci halk muhalefetinin yükselmesiyle artan baskıların, 96 00 ve SAG direnişleriyle geri püskürtülmesinin ardından geçen kısa süre içerisinde Diyarbakır Esir Kampı katliamının gerçekleştirilmesi bu politikalarının somut göstergesidir. Direnişlerle, kan ve can pahasına kazanılmış haklar kısa bir süre sonra keyfi bir şekilde gasbedilmiş ve edilmektedir.

Bu saldırı histerisiyle '96 Ölüm Orucu'nun üzerinden bir yıl daha geçmeden tutsaklara karşı topyekün saldırılara geçilmiş. Elazığ, Ma-

lanya, Elbistan, Diyarbakır, Erzurum ve Ormaniye esir kamplarında uygulanmaya sokulan hak gaspları ve saldırılar bütün esir kamplarına yayılmaya başlamıştır.

Bu saldırıların biri de Sakarya Esir Kampı'nda uygulanmaya çalışılıyor. En güvenilir "cezaevi" gözüyle bakılan Sakarya Esir Kampı'nda tünel faaliyetinin açığa çıkmasıyla aradığı bahaneyi yakalayan idare, tutsaklara karşı saldırıya geçmekte gecikmedi. Mahkemeye çıkan tutsaklara yapılan asker saldırısından sonra yaralıları hastaneye kaldırmayan idare, bazı koşullara da görüş yasağı getirip provakasyon ortamı yaratmaya çalışıyor.

En son 22 Eylül günü ailelerin görüşüne engel olunması üzerine maldada biraraya gelen tutsaklar "Görüş Hakkımız Engellenemez", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarını atıp, olayı protesto ettiler. Tutsaklar hak gasplarına karşı sessiz kalmayacaklarını ve direneciklerini vurgulayıp, kamuoyunu duyarlı olmaya ve mücadele etmeye çağırıyor. ●

KESK'li memurlar; "Hiç kimse alinterimize el koyamaz"

Halkın Günlüğü/İstanbul: KESK İstanbul Şubeler Platformu'na bağlı yaklaşık bin memur, "Tasarrufu Teşvik Fonu"nda biriken paraların geri verilmesi amacıyla 20 Eylül Cumartesi günü İstanbul Fatih Sarıçane Parkı'nda toplandı.

Fatih Sarıçane Parkı'nda saat 12.45'te toplanan KESK'li memurlar, 13.00 sıralarında pankart ve dövizler açarak eyleme başladılar. Eylemde; Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şubesi, Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şube ve Kamu Emekçileri İstanbul Şubeler Platformu pankartları açılırken, arama noktalarında pankartlar eylem alanına alınmadı.

Memurlar sloganlarıyla alana çıkmaya hazır lanırken, Çevik Kuvvet polisleri ve Ist. Emniyet Müdür yardımcısından biri tarafından engellenmeye çalışıldı. Memurlar yürümekte kararlı olduklarını ısrarla vurgulayarak, "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Zorunlu Tasarruf Baskısına Son" ve "Yürüyüş Haklarımız Engellenemez" sloganlarıyla yürümeye başladılar.

Aksaray Metro İstasyonu'na kadar "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Tasarruflar Nemalar Gasbedilemez", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlar eşliğinde yürüyen memurlara, Çevik Kuvvet müdahale ederek sadece kaldırımlardan yürümelerini istedi. Metro İstasyonu'na gelindiğinde, KESK İst. Şubeler Platformu Sözcüsü Gürsel Ümit-sever, 1988 yılının ortalarında başlayan "Tasarrufu Teşvik Fonları" adı altında ücretlerinin kesilen miktarlarından bir kısmının her hükümet değiştiğinde gasp edilmek

istendiğini belirterek, "Biz kamu emekçileri geçtiğimiz yılda olduğu gibi gerek toplu sözleşme masasına oturmak gerekse de bizim irademiz dışında ücretlerimizden kesilen tasarrufları gaspettirmeyeceğimizi söylemiştik" dedi. Ardından söz alan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, Tasarrufu Teşvik Fonu adı altında 9 yıldır çalışanların haklarının gasbedildiğini söyledi. Platform sözcüsü tarafından okunan basın açıklamasında ise, 5 Nisan kararları sonrasında birikimlerinin düşük döviz kuruyla nemalandırılarak 77 trilyonlarına el konulduğu, yasanın iptali için tasarılar hazırlandığı, rantierlerden alınan borçlara karşılık yüzde 130'la geri ödeme yapıldığı ve ancak paralarının yüzde 30-40'la fazlandığı söylenerek, "Şimdi 4.4 trilyon olmasi gereken ana para ve nemalarımızın 760 milyar olduğu söylenmektedir. Üstelik bu birikimlerimiz de ortada yok. Yani devlet, emekçilerin parasını iç borçları ödeme adıyla sermayeye kaynak yapmıştır. Bu yılın açılışı soygundur. Rantierlere gelince ödemeleri birgün bile aksatmayan hükümet, sıra emekçilere gelince kaynak yok demektir. Oysa kaynak birikimlerimizin kendisidir" denildi. Daha sonra sözcünün dağıtma anonsuyla sloganlar atarak dağılmak üzere olan memurlardan 3 kişi gözaltı

na alınp Vatan Caddesi'nde bulunan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun talepleri şöyle:

-Tasarrufu Teşvik Fonu'nda biriken paraları mız derhal ve bir defada, işveren katkısı dahil, gerçek faiz oranları üzerinden nemalandırılarak nakit olarak geri ödenmeli, zorunlu tasarruf uygulamasına son verilmelidir.

-Yıl sonu enflasyon oranının yüzde 100 civarında beklendiği bir dönemde tamlar hemen döndürülmeli, en düşük kamu emekçisinin maaşı 114 milyon TL olarak şekilde ücretle-

rimize ek zım yapılmalıdır.

Toplumsal adaletsizliğin temel nedenlerinden biri olan gelir dağılımının düzeltilmesi için adil bir vergi sistemi düzenlenmeli, kurumlar vergisi artırılmalı, kayıt dışı ekonomi denetim altına alınarak vergilendirilmelidir.

Ülke kaynakları rantiyeye, silahlanmaya ve savaşa değil, emekçilerin yaşam düzeyini yükseltecek alanlara kaydırılmalıdır.

Siyasi iktidar, vakit geçmemek için sendikalarımızla toplu sözleşme masalarına oturmak zorunda.

TIBSET İŞÇİSİ; "BURASI YERLE BİR OLANA KADAR DİRENECEĞİZ"

Halkın Günlüğü/İstanbul: Direniş içeriğinde yer alan bir işçinin, "Bizim mücadelemiz işçi sınıfında var olan durgunluğu yırtacak, Burada işçi sınıfı olarak tek bir yumruğuz. Tek bir söz söylüyoruz. Burası yerle bir olana kadar direneceğiz. İu-

sanlık için, onur için" sözleriyle gösterdiği perspektif doğrultusunda işverenin türlü ayak oyunlarına rağmen direnen TIBSET işçilerinin haklı mücadelesi 50. günlerde kazanma azmiyle sürüyor.

Eylemin 47. gününde yaptıkları çağrıya, 21

yarat ve destekle omuz veren demokratik kamuoyunun da verdiği güçle bir basın açıklaması yapan işçiler, sendikal haklarını alana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirttiler.

19 Eylül, Cuma günü gerçekleştirilen ziyaretle coşkun bir bayram yerine döndü fabrika önü. Halaylar ve zılgıtlar eşliğinde "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "TIBSET İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarını atan direnişçiler ve ziyaretçiler yağmura, çamura inat direniş çadırlarını terk etmediler.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı basın açıklamasında Hava-İş Genel Başkanı Atilla Ayçin, HADEP İl yönetiminden Hidir Doğan ve Petrol-İş Genel Başkanı Bayram Yıldırım direnişe destek veren birer konuşma yaptılar.

TIBSET işçisine yönelik yıldırma ve baskı siyasetini elinden bırakmayan işveren, kitlesel destek ziyaretinin ardından 22 Eylül Pazartesi günü işbirliğine girdiği jandarma aracılığıyla direnişçi işçilere bir kez daha saldırdı. Pazartesi günü fabrika önünde olağan oturma eylemini gerçekleştiren işçiler 08.00'da direniş kırmak amacıyla işveren tarafından tutulan grev kırıcıların iş başı yapmasına engel oldular. Bu duruma müdahale eden jandarma, direnişçi işçileri fabrika önünden uzaklaştırdı. Bu olaydan kısa bir süre sonra ise direnişçi işçileri taşıyan ve içinde 23'ü erkek, 12'si kadın toplam 35 işçi bulunan servis Kıracköy'de jandarma tarafından çevriliyerek karakola götürüldü. Aralarında Petrol-İş İstanbul Şube Başkanı Nejat Elibol ile Petrol-İş Eğitim Uzmanı Erel Ülke'nin de bulunduğu işçiler, 24 saatlik gözaltının ardından tutuksuz yargılanmak üzere mahkemeye sevk edildi.

Bu arada direniş boyunca fabrikadan istifa eden Genel Müdür ve teknik kadro elemanlarına, TIBSET kalite kontrol şefi de kaıldı. Acemi işçilerle üretim yapılmasının tehlikelerinin sunulduğu istifa nedenleri TIBSET işçisinin direnişinin önemini daha fazla gözler önüne serdi.

Kaybedenler kaybedecek

Halkın Günlüğü/İstanbul-Adana: Gözaltına alınarak kaybedilen katledilen devrimcileri, yurtseverleri, kısaca muhalif insanların akıbetini öğrenmek ve temelinden çürüyerek yok olmaya yüz tutmuş faşist devletin gerçek yüzünü sıradan insanlara gösterebilmek için Cumartesi günleri Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen oturma eylemlerinin 123. ve 124.'sü de kitlesel katliamlarla gerçekleşti.

123. Hafta: Analar 20 Eylül Cumartesi günü 123. haftada, aralarına 18 Eylül 1980 yılında gözaltına alınarak kaybedilen Hüseyin Morsümbül'ü kattılar.

Eyilem'de ilk önce CHP Milletvekili Fikri Sağlar'ın, Başbakan Mesut Yılmaz'a "emniyetin aldığı boğma tellerinin" nerede olduğuna ilişkin verdiği soru önergesi hatırlatıldı. Söz konusu tellerle Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç'un boğulduğu belirtilerek, "Sağlar gel-sin telleri bizlere sorsun. Bizler bu tellerin için ve nerelerde kullanılmak üzere alındığını kendistne açıklarız" denildi.

Açıklamanın ardından Hüseyin Morsümbül'ün babası kısa bir konuşma yaptı. Hanifi Morsümbül yaptığı konuşmada, "12 Eylül'den tam yedi gün sonra jandarmalar ve polisler evimi bastılar ve 'morak etmeyin, bir ifadesini alıp, size geri getireceğiz' diyerek Hüseyin'i götürdüler. 24 saat sonra evi bir kere daha bastılar ve beni gözaltına aldılar. Bana elektrik verdiler, askıya aldılar ve hep 'oğlum nerede' diyerek sordular. Hüseyin'i o günden beri bir daha görmedim. Oğlumu kaçırıp katleden Kenan Eren'dir" dedi.

Ardından 123. hafta ile ilgili basın açıklaması okundu, okunan açıklamada, "Haftalardır, aylardır, burada kayıplarımızın akıbetinin açıklanmasını istiyoruz. Diyorz ki, gözaltına alıp, kaybettığınız insanların ne yaptınız? Bunun açıklanmasını, sorumlularının yargı önüne çıkarılmasını istiyoruz. Bundan sonra da istediğimizi bilmadan, usanmadan sürdüreceğiz. Anne Fatma Morsümbül biri cama

aklatsa, telefon çalsa 'Ya gelen Hüseyinimse' diye yüreği eziliyor. Askerlerin 16 yıl önce ifade vermesi için 5 dakikalığına götürdüğü ve bir daha haber alamadığı oğlu Hüseyin için hala kapıya çukmak bırakıyor. 'Gelirde sesini duyamam', yere yatak seriyor, 'Gelirde yatar' diye... Hüseyin'in kayboluşunun ardından aile çeşitli defalar gözaltına alınıp, gözaltında onlara 'oğullarının kaçtığı' söylenir. Oysa gözaltına alındığı Bingöl jandarma Karakolu'ndan kaçması için bu olması gerekir. Aile Hüseyin'i beklemekten bugün de vaz-

geçmez, telefon çalsa 'Ya gelen Hüseyinimse' diye yüreği eziliyor. Askerlerin 16 yıl önce ifade vermesi için 5 dakikalığına götürdüğü ve bir daha haber alamadığı oğlu Hüseyin için hala kapıya çukmak bırakıyor. 'Gelirde sesini duyamam', yere yatak seriyor, 'Gelirde yatar' diye... Hüseyin'in kayboluşunun ardından aile çeşitli defalar gözaltına alınıp, gözaltında onlara 'oğullarının kaçtığı' söylenir. Oysa gözaltına alındığı Bingöl jandarma Karakolu'ndan kaçması için bu olması gerekir. Aile Hüseyin'i beklemekten bugün de vaz-

Mesut Yılmaz'a emniyet teşkilatı için alınan ve kaybolan silahları anımsatarak 10 yıları 10 bini geçen, büyük çoğunluğu Gazne'de işlenen ve fahi meçhul cinayetlerin kaç tanesi boğma telleri, testere, bıçak ve suikast silahları ile işlenmiştir diye soruyordu. Bilindiği gibi Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç tellerle boğularak öldürülmüşlerdi. Eski İçişleri Bakanı Mehmet Ağar Emniyet Müdürlüğü yaptığı dönemde alımı yapılan söz konusu silahların Genel Kurmay bilgisi dahilinde olduğunu belirtmişti. Bir kez daha devlet suçüstü yakalanmıştır. Bütün bu açıklamalar da bir kez daha gösteriyor ki gözaltında kaybedilenler bu silahlarla yok edilmişlerdir. Bu gelişmeler karşısında kamuoyunu bir kez daha duyarlı olmaya çağırıyoruz" denildi.

ADANA:

Adana'da kayıp yakınları ve insan hakları savunucularının gerçekleştirdiği eylemin 17.'si yapıldı.

Adana'da her ayın üçüncü Cumartesi yapılan kayıp yakınlarının oturma eylemi 20 Eylül Cumartesi günü saat 12.00'da Sanatçılar Parkı'nda gerçekleşti. Oturma eylemine yaklaşık 100 kişi katıldı. Oturma eylemi her zamanki gibi yapılan geleneksel basın açıklamasıyla başladı. Basın açıklamasını okuyan Songül Çapartas yaptığı açıklamada "Devrimci tutsakların huzurelere girme kararlılığını biz kayıp ve tutsak aileleri de taşıyoruz. Cezaevlerinde yeni ölüm-lere izin vermeyeceğiz. Bu kez tabutlukları biz dışardan yıkacağız. Çocuklarımızı, eplerimize ve sınıf kardeşlerimize yönelik bu saldırı dalgasının önünde bu kez daha güçlü bir şekilde duracağız" dedi.

Eylemde kitle hep bir ağızdan "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Hücre Tipe Hayır", "Tabutlukları Yıkacağız", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" vb. sloganları attılar. Eylem, Ekim ayının üçüncü Cumartesi günü tekrar bir arada ve daha güçlü olalım çağrısıyla 12.30'da sona erdi.

geçmedi, yarın da vazgeçmeyecek" denildi. Basın açıklamasının ardından analar ses-sizce dağıldı.

124 Hafta: 27 Eylül Cumartesi günü düzenlenen 124. oturma eylemi her zaman olduğu gibi kayıp resimlerinin yerlere dizilmesi ve kayıp ailelerinin emniyetin sözde "Kayıp Arama Mimbüsü'ne" sınırlarını dönerrek oturması ile saat 12.00'da başladı. Eylemde ilk önce 16 Eylül 1997 Salı gününden beri kendisinden haber alınamayan Ayhan Engin'in kardeşi konuştu. Bülent Engin yaptığı konuşmada, "Kardeşimden 16 Eylül gününden beri haber alınamıyor. Daha önce siyasi kindiğinden dolayı birçok kez

dört komünist yoldaşın sonra 1936 se-nesinde ilk olarak kaybedilerek öldürülen kişidir. Kabataş'taki 30.000 tütün işçisi-nin önderi ve Tütün İşçileri Sendikası'nın kurucularındandır" dedi. Mehmet Bozışık'ın ardından kitle bir ağızdan, "Ayhan Engin Kaybedilemez", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Kaybedenler, Kaybedecek", vb. sloganları attı. Daha sonra 124. hafta ile ilgili okunan basın açıklamasında T. Kurdistan'ında kaybedilen İbrahim Gündem, Renaz Ürgen, Ekrem Çelik ve Zeynep Asa tanıtıldı. Okunan açıklamada devamla, "Bir hafta önce yine gazete manşetlerinde şu haber yer alıyordu. CHP Milletvekili Fikri Sağlar, Başbakan

SAĞLIK EMEKÇİLERİ EKONOMİK VE ÖZLÜK HAKLARINI İSTEDİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul Şubesi 18 Eylül günü saat 12.00'da, sağlık emekçilerinin ekonomik ve özlük hakları ile ilgili taleplerini dile getirmek amacıyla, İstanbul Tıp Fakültesi (ÇAPA) Atıl Cerrahi önünde basın açıklaması yaptılar.

Çapa Tıp Fakültesi önünde yapılan eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Polisin yoğun olduğu eylem sırasında SES İstanbul Şube Başkanı Özer Güvenç sağlık emekçilerinin çalışma koşulları ile ilgili bilgi verdi. Güvenç, ekonomik ve özlük haklarının nasıl ellerinden alındığını anlatarak bu uygulamaları protesto etmek için eylemi yaptıklarını belirtti.

"Özelleştirme saldırısının asıl bordrolarımıza yansı-

yan yüzü unutulmamalıdır. KİT'leri, eğitim ve sağlık kuruluşlarını, hizmetlerini özelleştirmek isteyenler tabii ki buradaki personeli de en az ile yaşamaya alıştırıyorlar. Yani gelecekte özel sektör rahat etsin diye şimdiden en düşük ücret ve sosyal haklara alıştırılıyor.

Bize 200.000 TL çocuk yardımı veren zihniyet krey-i-reli olarak 7.000.000 TL talep ediyor. Bu zihniyet sermayenin acımasız piyasa zihniyetidir" diyen Özer Güvenç, özelleştirme saldırısıyla birlikte yürütülen ekonomik uygulamaları, emekçilerin lehine değiştirilmesi talehini savunarak, ekonomik ve özlük haklarının mücadelesi için bütün yol ve yönetime başvuracaklarını belirtti.

Basın açıklaması sırasında sık sık, "Savaşa Değil Sağlığa Bütçe", "Özelleştirilmeye Hayır", "Herkesin Eşit Ücretsiz Sağlık" sloganları atan sağlık emekçileri, basın açıklamasından sonra dağıldılar.

Yargılanması gerekenler yargılıyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen kontrgerilla katliamını protesto ettikleri gerekçesiyle gözaltına alınarak tutuklananların yargılanmasına 23 Eylül, Salı günü İstanbul 1 No'lu DGM'de devam edildi.

Gazi katliamında bilfiş görev alarak, halkı katleden katiller düzmece mahkemeler sonucu salınırken, çocuklarının olayları unutkanlık ettikleri gerekçesiyle esir kamplarında tutulmasına tepki göstererek, onlara destek olan tutsak aileleri, DKÖ'ler ve çeşitli kurum ve kuruluşlar sabah erken saatlerden itibaren duruşmayı izlemek için DGM önünde toplandılar. Burada bir açıklama yapan tutsak yakınları, 22 kişinin ölümünden sorumlu kişilerin, elini kolunu sallayarak dışarıda gezerken, suçsuz olan çocuklarının otuz aydır esir kamplarında götürüldüklerini belirterek, çocuklarına yönelik gerçekleştirilen bu adaletsizliği protesto ettiler.

DGM önünde "Gazinin Hesabını Soracağız", "Gazi Tutsaklarına Özgürlük", "Yargılayan Biz, Kazanan Biz Olacağız", "Ufuk Tanbaş Serbest Bırakılsın", yazılı

dövizleri taşıyan aileler daha sonra MLKP dava tutsaklarından Hasan Polat'ın yolladığı basın açıklamasını okudular. Açıklamada, "Artık Gazi ve Ümraniye katliamlarını

suçluları ve sorumluları bellidir. Suçlular ve katiller yalnızca Trabzon'a hacırlarak göstermelik yargılama ayınlarıyla aklanmaya çalışılan 5-10 katil polis değildir. Suçlu tüm aygıtlarıyla bu faşist rejimdir. Cumhurbaşkanından Başbakan'ına, Çiller-Ağar-Bucak-I.Şahin-K.Eken-A. Çaltı-Yoşil'lerden ülkesi ve şirazi katiller değil devletin tepesinden tırnağın kadar her besimden rejim sahipleri ve bekçileri bu suç çarhının bir parçasıdır. Ve Gazi katliamının suç ortağı ve sanığıdır" denildi.

Bu arada tutsak yakınları "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını attılar.

Gazetecilerin alınmadığı duruşmaya tutsaklardan Sevgi Tağaç, Erdiye Tağaç, Cihan Kırmızıgül, Mehmet Akbaba ve Hasan Polat katıldı. Tutsakların okuduğu savunmalardan sonra duruşma 2 Kasım 1997 tarihine ertelendi.

Halkın Günlüğü/İstanbul-İzmir-Adana-Kayseri: Kontrgerilla devletin tüm pis ve çirkef yüzünün tezşirini yapan ve yargı organlarının, kolluk güçlerinin tüm engellemelerine karşın ezilen ve sömürülen emekçi halkımıza doğru, onurlu haber verebilmek için her türlü zorluğa rağmen tavizsiz bir şekilde "inadına" yayın yaşamalarını sürdüren devrimci, sosyalist, yurtsever basına yönelik faşizan saldırılar son günlerde yine gündeme gelmeye başladı.

GAZETEMİZ TOPLATILDI

Gazetemizin 16-30 Eylül tarihli 4. sayısı; 2. sayfadaki "96-97 Bağış kampanyası", "Merhaba", 3. sayfadaki "Zalim kendi dilinden anlar", 4-5. sayfadaki "Namluların gölgesinde barış istemi", 16-17-18. sayfalarda ki "Maoizm yaşıyor, savaşıyor, kazanıyor" 30. sayfadaki "Kan ve can bedeli mücadele geleneği" başlıklı yazılarda, TKP(ML)-TKKO'nun açıklamalarına yer verildiği, bölücülük propagandası yapıldığı, halkın bölge ve ırk farklılığı gözetilerek tahrik edildiği gerekçeleri ile İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından Anayasanın 28, CMUK'un 86 ve 5680 sayılı yasasının ek 2/1 maddeleri uyarınca toplatıldı.

BURSA BÜROMUZ TALAN VE TAHRİP EDİLDİ

Ezilen ve sömürülen çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızdan aldığı sonsuz güç ve destek doğrultusunda, MLM biliminin rehberliğinde hareket eden gazetemize yönelik uygulanan yaptırım ve baskı politikalarından sonuç alamayan çete devletinın uşakları, Bursa büromuza, kapalı olduğu bir saatte 15 Eylül Pazartesi günü kapıları kırarak içeri girip bütün eşyaları, kitapları talan ve tahrip ettiler.

Bursa büromuzun maruz kaldığı bu saldırı olayını tesadüfen gören demokrat bir insan merak edip içeri girdiğinde kapının kırık ve eşyaların dağınık bir vaziyette olduğunu ve içeride sivil polislerin olduğunu görmüş, polis

SALDIRILARINIZ BİZLERİ YILDIRAMAZ

tarafından tehdit edilerek oradan uzaklaştırılmış, bunun üzerine bu şahsın İHD ve devrimci, demokrat kurumlara haber vermesiyle polisler yaptığı bu alçakça saldırı ortaya çıkmıştır. Muhabirimizin şehir dışında olması fırsat bilinen bu alçakça saldırıda büromuzda bulunan telefon, fax, fotoğraf makinesi vb. araçlar kırılırken, devrim şehitleri panosu, komünist önder İbrahim Kaypaklı'nın resmi, kitaplık kullanılmıy hale getirilmiştir. Saldırıdan sonra Bursa'da bulunan devrimci, demokrat insanlar ile İHD yetkilileri büro eşyalarını kısmi olarak toplayarak merkez büromuza haber vermiştir. Halka karşı işledikleri suçlarına bu alçakça saldırı da ekleyen kolluk güçlerinin yaptığı bu saldırı tüm ezilen ve sömürülen halklarımıza karşı yapılmış bir saldırıdır ve saldırıları acizliklerindendir.

POLİS, DEVRİMCİ, SOSYALİST, YURTSEVER BASINA ADANA'DA TERÖR ESTİRDİ

20 Eylül Cumartesi günü saat 15:30'da Adana büromuz ve diğer devrimci, sosyalist, yurtsever basın büroları polis tarafından basıldı ve terör estirildi. Arama izni de dahi lüzum görmeyen polis, yasak yayın arama bahanesiyle büromuzda bir buçuk saat karakol kurdu. Burada bulunan gazetemize ve devrimci basın protokollerine toplatma karar oluşturma gerekçesiyle el koyan polis, "96 SAG VE ÖLÜM ORUCU" şehitlerinin resimlerine de yasak olduğu gerekçesiyle el koydu. Adana polisi, büromuza yönelik yaptığı bu keyfi ve yasadışı uygulamayı, Adana'da bulunan diğer devrimci, yurtsever basın bürolarına da yaptı ve terör estirdi.

KAYSERİ İRTİBAT BÜROMUZ TMS

TARAFINDAN BASILDI

22 Eylül Salı günü Kayseri TMS ekipleri tarafından Kayseri İrtibat büromuz, Ekim adlı örgütün yayın organının, büromuz tarafından postalandığı gibi komik bir gerekçeyle basıldı. Büroda arama yapan polisler, iddia ettikleri yönde bir bulguya rastlamayınca, tutsak hazırlayarak büromuzdan ayrıldılar.

İZMİR ALİNERİ BÜROSU BASILARAK MUHABİRLERİ VE OKURLARI GÖZALTINA ALINDI

9 Eylül Cuma günü saat 17:00 sıralarında İzmir Alıneri bürosu, Basın Masası polisleri tarafından basıldı. Tutsaklara yardım yapıldığı ihbarını aldıklarını belirten Basın Masası polisleri, gazete muhabirlerini ve orada bulunan okurları gözaltına aldılar. Bu saldırıya karşılık devrimci, sosyalist basın güzel bir devrimci dayanışma örneği gösterdi ve Alıneri bürosunu açarak bir basın açıklaması yaptı.

Gözaltına alınan Filiz Öztürk (Alıneri muhabiri), Yücel Filizler (Alıneri merkez bürosu çalışanı), Taşkın Türkmen, Nazan Karahan (Alıneri okurları) Konak Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Ertesi gün DGM'ye çıkarılan okurlar ve muhabirler serbest bırakıldılar.

20 Eylül Cumartesi günü saat 13:00'da Alıneri bürosunda Halkın Günlüğü, Kurtuluş Atılım, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek, Odak, Alıneri, Kaldıraç, D. Mücadele, DNP, HÖP İzmir temsilcileri bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında, devletin devrimci, sosyalist basına yönelik baskıları ve Alıneri Gazetesi'ne yapılan baskın kinandı. Ayrıca Alıneri Gazetesi'ne yapılan saldırıyı kendilerine yapılmış sayılacağını belirten devrimci,

sosyalist basın temsilcileri; "bu görevi sevecek üzerimize alıyoruz" dediler. Ayrıca devrimci, sosyalist basın çalışanları, DKÖ'ler, partiler, sendikalar, tüm dayanışma kuruluşları çağrıda bulunarak; "Bu saldırının kendilerini de yaptırması olduğunu hissederek omuz vermedi ve bu sorumluluğu bizimle paylaşmadılar" dediler.

SOSYALİZM YOLUNDA KIZILBAYRAK GAZETESİ MUHABİRİ KAÇIRILDI

Sosyalizm Yolunda Kızılbayrak muhabiri Cengiz Subaşı, 26 Eylül Cuma günü saat 21:30 sıralarında, Taksim Gümüşsuyu'da sivil polisler tarafından kaçırıldı. Siyah renkli şahin marka bir taksiye zorla bindirilerek kaçırılan ve yaklaşık 2 saat arabayla dolaştırıldığı süre içerisinde, kaba dayak ve yoğun psikolojik baskılara maruz kalan Cengiz Subaşı'nın kafasına silah dayayan polisler Subaşı'yı ölümle tehdit ederek, "katledeceğiz", "seni de kaybederiz" gibi sözlerle korkutmaya çalışarak işbirliğine zorladı. Polislerin istegini kabul etmeyen Cengiz Subaşı'yı polisler gece yarısı Kadıköy merkezine 20-25 dakika uzaklıktaki E-5 karayoluna attılar.

Kaçırılma olayıyla ilgili olarak Sosyalizm Yolunda Kızılbayrak Gazetesi 27 Eylül Cumartesi günü bir açıklama yaptı. Açıklamada; "Bin operasyon yaptık diyen işkenciler jefleri Millet Meclisi'nde istihdam eden, her türlü kirlilikte bulamış, onlarca cinayet işlemiş çete-başlılarını, çeteleri serbest bırakan sermaye devletinin bu kirallık katilleri Cengiz Subaşı'ya gazetemizin bazı çalışanları hakkunda da tehditler savurdular. Tıpkı gözaltına alınan bazı devrimcilere Ayhan Engin'i katledeceklerini söyledikleri gibi.

2 gündür haber alamadığımız Ayhan Engin'i kaybetmek isteyenlerle, dün, çalışmamız Cengiz Subaşı'ya kaçırıldılar aynı güçlerdir. Sasurluktaki devlet kaybederek, katlederek, tehdit ederek bizleri yıldırma ya çalışmaktadır" diyerek, çete devletini kinadılar.

YÇKM yeniden merhaba! dedi

Halkın Günlüğü/İstanbul: İçinde yaşadığımız gerici sistem, tüm yönleri ile halklarımızı sömürmeye devam ederken, sömürüye karşı duruşlar da yaşamın her alanında devam etmekte. Sömürüye karşı duruşların devam ettiği alanlardan biri olan kültür-sanat cephesinde 1994-24 Temmuz'undan beri burjuva-feodal ve emperyalist kültüre karşı ilerici bilimsel kültürü yani anti-feodal, anti-emperyalist kültürün yaygınlaştırılması çabası içerisinde olan Yüz Çiçek Aşın Kültür Merkezi bir süredir arı vermiş olduğu etkinliklerine, 7 Eylül Pazar günü yeniden başlayarak emekçi halklarımıza merhaba dedi.

YÇKM'de, 7 Eylül Pazar etkinliğine Yılmaz Güney anısına ölüm yıldönümü vesilesiyle bir konuşma ile başlandı. Konuşmada "O bizlere, halkın sanatçısı, halkın savaşçısı olmalıdır anlayışın miras bıraktı. O'nu bu doğruları ile sahiplenerek onun devrimci kişiliğine ve devrimci sanatına sahip çıkmak burjuvazinin Yılmaz Güney'e yönelik altın boşaltma kampanyalarını boşa çıkartmak demektir" denilerek, Yılmaz Güney'in devrimci kişiliği ve bu bakış

açısıyla ürettiği eserlerine değinildi. Ardından Yılmaz Güney ve şehit düşen tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapılarak, saat 14.00'da Ahmet Soner'in hazırladığı Yılmaz Güney'in devrimci kişiliğini anlatan, onunla çalışan insanlarla yapılan röportajların da olduğu 120 dakikalık belgesel gösterildi.

Belgesel gösteriminin ardından açıldı

günden beri YÇKM'de faaliyetlerini sürdüren Grup Munzur sahne aldı. Türklerin dili ile Cumartesi annelerinin desteklenmesi çağrılarının yanı sıra '96 Ölüm Orucu sürecinin yaratmış olduğu değerlerin sahiplenilmesinde de gine Grup Munzur, çıkacak olan son kasetinde yer alacak Ölüm Orucu ile ilgili "zaferi müjdeliyor" adlı eserini Ölüm Orucu şehitlerinin direnişini selamlayarak okudu. Grup Munzur dinletisine

Grup Kutup Yıldızı ve Tiyatro Akademisi birer mesajla katıldılar.

14 Eylül 1997 tarihli etkinliğe Rubi ve Şili'de 14 Eylül 1973 yılında faşist tarafından katledilen Viktor Jara anısına yapılan kısa bir konuşma ile başlandı. Konuşmanın ardından sahneyi saat 16.30'da Hasan Karayel aldı. Programı yaklaşık 2 saat sürdüren Hasan Karayel, konserini 19.00'da sona erdirdi.

YÇKM'de 21 Eylül Pazar günü yapılan etkinlikte Aziz Nesin'in Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz romanından uyarlanan ve Ahmet Öztürk'ün yönettiği Tiyatro Akademisi tarafından; Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz adlı oyun sergilendi. Oyunda yer yer parodilerle, yer yerle içinde yaşadığımız günlük yaşamımızdaki sömürü eleştirel yaklaşımları ile Tiyatro Akademisi beğeni ile izlendi.

28 Eylül Pazar günü saat 16:30'da da sanatçı Beyhan Aksoy müzik dinletisi sundu. Yaklaşık birbuçuk saat süren dinletide Aksoy söylediği türküler ve marşlarla dostluğu, kardeşliği ve kavganın yüceliğini dile getirdi. Kitlede bu coşkuya halaylar ve zılgıtlarla eşlik etti.

YORGLAS İŞÇİLERİ HAKLARINI ARIYOR

Halkın Günlüğü/İzmir: Çiğli'deki Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde cam üretimi yapan YORGLAS AŞ. işçileri Kristal-İş Sendikası'na üye olduklarından dolayı işten atıldılar. Kristal-İş Sendikası İzmir temsilcisi Muzaffer Çolak; işten atılan 35 kişi ile ilgili olarak 26 Eylül Cuma günü bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasına TÜRK-İŞ İzmir Bölge Temsilciliği, Metal-İş, EMEP yöneticileri de temsilcilik düzeyinde destek verdi. YORGLAS AŞ. önünde basın açıklamasını okuyan Çolak, "Sendikamız Kristal-İş'e üye oldukları için işten atılan 35 işçi arkadaşımızın hak arayışının 5. günündeyiz. YORGLAS patronu ve Genel Müdürü yıllardır yasaları hiçe sayarak işçi arkadaşlarımızı en zor koşullarda çalıştırmıştır.

Bu kötü koşullar içinde çalışan işçiler, insanca yaşayabilmeleri için, anayasal ve yasal hakları doğrultusunda sendikamıza üye oldular. Sendika genel merkezimizde bu işyerinde çoğunluğu sağladığımızla ilişkin, yetki tesbiti için Çalışma Bakanlığı'na başvurduk. İşçilerimizin örgütlendiğini haber alan işveren, sendikayı kabul edeceği ve diyalog kurması gerektiği yerde, iş yasasını ihlal ederek toplu kıyımına girişmiştir.

Üye işçilerimiz, sendikamız Kristal-İş bu yasa tanımazlığa boyun eğmeyecektir" dedi.

MGK SENDİKACILARI İŞBAŞINDA

Halkın Günlüğü/İstanbul: MGK destekli sınıf sendikacılığına çok çabuk adapte olan DISK yönetimi; ilerici ve demokrat muhalif gruplara karşı ilk icraatını gerçekleştirdi. Tasfiye hareketini çok çabuk başlatan mevcut yönetimin ilk kurbanı Genel-İş sendikası 2 Nolu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz...

DISK yönetiminin ihraç edilen Karagöz, Susurluk'ta açığa çıkan kontrgerilla örgütlenmelerine karşı gerçekleştirilen eylemlerde sınıf adına etkin görev almasıyla, Genel-İş Sendikası 2 Nolu Bölge örgütlenme uzmanı Aynur Karaaslan'a özgürlük kampanyasının aktif örgütleyiciliğini yapmasıyla tasfiyecilerin ilgi odağı olma onuruna kavuşmuştu.

Karagöz'ün ihraç edilmesine tepki olarak, 23 Eylül Çarşamba günü Genel-İş Sendikasında bir basın açıklaması düzenlendi. Genel-İş 2 Nolu Şube Sekreteri Orhan Koçak tarafından okunan açıklamada "Mehmet Karagöz hırsızlık yapmamıştır, ahlaksızlık yapmamıştır, yolsuzluk yapmamıştır, işçileri satmamıştır, işçi sınıfına ihanet etmemiştir. Grev ya da direniş kırıltığı yapmamıştır. Peki ne yapmıştır da ihraç edilmiştir?

Mehmet KARAGÖZ:

DISK/Tekstil Sendikası genel kurul delegesi iken kaçırılan ve daha sonra itirafçı Kasım Açık'ın anlatımlarından öldürüldüğü ve Trakya Çadircenk tarafında bir çöplüğe gömüldüğü anlaşılan kayıplarımızdan işçi Düzgün TEKİN'i arama çalışmalarını organize ettiği ve irtibat için sendika telefonlarını kullandığı için Genel-İş Genel Yönetimi tarafından ihraç edilmiştir" denildi. Basın açıklamasında tüm devrimci, ilerici, demokrat, yurtsever kamuoyu, DISK yönetiminin gerçekleştirilen tasfiye hareketine karşı seslerini yükseltmeye çağrıldı.

YÇKM ETKİNLİK PROGRAMI

- ◆ 4 EKİM CUMARTESİ / SAAT 16:00
FİLM GÖSTERİMİ: ÇARK (TARİK AKAN)
- ◆ 5 EKİM PAZAR / SAAT 15:00
KONSER: KUTUP YILDIZI
- ◆ 11 EKİM CUMARTESİ / SAAT 18:00
KONSER: NURETTİN RENÇBER
- ◆ 12 EKİM PAZAR/SAAT 15:00
FİLM GÖSTERİMİ:
ÇARK (TARİK AKAN)
SAAT: 17:00
KONSER:
ALİ EKBER EREN
- ◆ 18 EKİM CUMARTESİ / SAAT 16:00
FİLM GÖSTERİMİ: EKİM DEVRİMİ ANISINA DÜNYAYI SARSAN ON GÜN
- ◆ 19 EKİM PAZAR/ SAAT 15:00
KONSER: GRUP
- ◆ 25 EKİM CUMARTESİ / SAAT 16:00
FİLM GÖSTERİMİ: EKİM DEVRİMİ ANISINA DÜNYAYI SARSAN ON GÜN
- ◆ 26 EKİM PAZAR/ SAAT 16:00
PIYA, ŞİİR, DANS, MÜZİK AKŞAMI:
KATILIMCILAR:
AYLIN ÇOLAP, ARZU GÖRÜCÜ, BINALI DUMAN, ZUGAŞI REGEYE, SERKAN TUĞ, CELAL ÇİMEN, SERANA NÜZ, REFİK DURBAŞ, ÖNDER KIZILKAYA, MEHMET ÇETİN, AHMET MÜFİD, FADİL ÖZTÜRK, KEMAL URGENÇ, CELAL ERCİYES, YÜCEL TUNA, PİYATRAL, BUMERANG, DOĞAÇLAMA MİZİK, RESİM, KARİKATÖR, DIA.

Dersim'de yoğunlaştırılan Tunceli operasyonu!

"Hemen bir başarı elde etmek zor. Şu anda on yaşından büyükleri derse almıyorum". Bu sözler kontra-basın manşetlerine konu olan ve büyük bir yaygarayla "Tunceli'de tenis zamanı" diye reklamı yapılan operasyonun uygulayıcılarından olan ve "Önder Astsubay" diye lanse edilen Bahattin Sayın adındaki alçağa ait. Yeni bir neslin, kimliksizleştirilmesine yönelik bir operasyonun deşifresyonudur bu sözler. Çünkü Türkiye Kürdistanı coğrafyasında, hele de onun Dersim denilen bölgesinde on yaşından büyük olanların bilincinde çok şey yazılıdır. Silinmezcesine bilinçlere yer eden imgeleri yok etmek kolay değildir. Ama henüz körpeçik ve taptaze olan bilinçleri, ihanet ve teslimiyet kişiliğinde kişisizleştirmek kafatasçı bir anlayış için çok daha müsaittir. Bundan dolayıdır ki on yaşından küçükler tercih edilmektedir.

Tarih boyunca, tarihsel olayların ve gelişmelerin vahşi, felaket ve acı görüntüleri için katliam ve soykırım gibi deyimler kullanılmıştır. Günümüzde ise bunların tamamını anlatan siyasal bir terim; jenosid kullanılmaktadır. Fakat birde olayın diğer cephesi vardır ki bu, daha az dile getirilir ve daha az göze çarpar. Oysa çok daha sinsi olan bu kırm, jenosiddan çok daha tehlikelidir. Tarih, dil, kimlik, kişilik vb. katliamını hedefleyen ve bir halkın, bir ulusun nesil olarak hepten yok edilmesi anlamını taşıyan bu şey etnosiddir. Etnosid, insanlığa yapılmış ve yapılacak olan en büyük fenaliktir.

Kürt ulusu, bu her iki saldırı biçimini, asırlar boyunca en uç noktada yaşamaktadır. Özellikle Kemalist diktatörlüğün inşa olduğu günden bu yana, jenosid ve etnosid politikalarının en uç biçimde uygulandığını görürüz. Bu politikaların en yoğun olarak uygulanmak istendiği alanlardan biri Dersim olmuştur. Daha Osmanlı döneminde devlete vergi vermeyen ve asker göndermeyen, kendi içinde bağımsız bir eyalet olan Dersim, dikkatleri, ta o günlerde üzerine toplamıştı. 1890'lar da Dersim'i Tuncelileştirme yollarını arar Osmanlı. Mücadeleler hızlanır. Fakat Dersim, yenilir-yutulur bir lokma değildir, kolay kolay Tunceli olacağı benzemez. Abdülhamit döneminde başlayan Tunceli raporları Kemalist iktidar döneminde artarak devam eder. İsmet İnönü'nün "Sel hareketleri Dersim üzerinden geçer, daha köklü tedbirler lazımdır" demesinden sonra, bu planlarda artış başgösterir. Bu raporların içerikleri üç aşağı beş yukarı aynıdır. Hepsinde mutlak suretle bir jenosidin uygulanması gerektiğinin ancak

bunun yetmeyeceğinin, bununla birlikte sıkı bir etnosid uygulamasının şart olduğunun ve nasıl uygulanması gerektiğinin ayrıntılarını içerir.

Tarih 1920'lere geldiğinde Kemalist diktatörlük inşa olmuş, kafatasçı faşist ideoloji netleşmiş ve kendi dışındaki hiç bir ulusa ve azınlığa yaşama şansı tanımaz duruma gelmiştir. Fakat her şey zıddıyla vardır. Dolayısıyla, Kürt cephesindeki uyanış yükselmiş ve Kemalist diktatörlüğün karşısına daha bir ciddi dikilmiştir. 1920'lerde Koçgiri ile yükselen isyanlar, '38'lere kadar devam etmiştir. Zulmün gözü dönmüş, her tarafa kan kismaya başlamıştı: Mağaraların içine zehirli gazlar atılıyor ve sonra kapıları betonlanıp mağaralara sığınmış savunmasız insanlar katlediliyordu. Kadın çocuk demeden insanlar ateşe veriliyor, bebeler henüz ana rahminden düşmeden süngüleniyordu. Onurlu Kürt kadınları, düşman eli değmesin diye bedenlerine, kollarından Munzur suyuna atlayarak şehit oluyorlardı. Bir insan cesedinin altında kalarak kurtulanlar hariç, tüm Kürt çocukları kurşuna diziliyordu. 1937'de Dersimde askerlik yapan bir Türk askeri o dönemki durumu şöyle anlatıyor: "Bir Kürdü öldürmek en sıradan iş olmuştur. Öldürdüğümüz Kürdün, çocuk, kadın, yaşlı fark etmez, kellesini ya da kulaklarını götürüp bir paket siğara alıyorduk."

1938'e gelindiğinde kırmın jenosid boyutu bitmiş, artık etnosid politikalarının uygulanmasına başlamıştır. Bunun için daha ciddi, daha uzun süreli planlar gerekiyordu. 1914'te ittifakçıların çıkardığı "Tahsil-i İptidai", sonraları ise "Zorunlu İskan" vb. şeklinde çıkan kanunlar ile bir ulusun yok edilmesi tamamlanmak isteniyordu. Her ne kadar planlamalar doğrultusunda belli mesafeler katedildiyse de, Kemalistler esasta istedikleri amaca ulaşamadılar. Her ne kadar yeni nesil içerisinde Kemaller türediyse de, bir bütün Kemalleşmedi. Tarih 1970'lere dayandığında sınıfsal ve ulusal bilinçle donanmış çağdaş Aşer'ler, Seyit Rıza'lar ve Sex Said'ler mavzerlerini yeniden kuşandılar ve yeniden yangına kestiler ülkenin dağlarını. Vartınik oldu düştü Ali Haydar. Kaypakkaya oldu titredi Şehin Amed. Bu kez işi zordu Kemalist diktatörlüğün. Çünkü uyanış her geçen gün boyutlanıyordu. 1984'de milli zulme karşı Kürdün çığlığı oluyor 15 Ağustos. Ve Kemalist diktatörlük sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin kuşatmasıyla çözümlere yürüyor. "Alan Hakimiyeti" oluyor, saldırıyor. "Sınır Ötesi" oluyor, çatırdıyor. "Susurluk" olup patlıyor.

Gün geçtikçe yoğunlaşarak yayılan ve derinleşen gerilla savaşları karşısında çözülmeye başlayan devlet, çok değil, bundan elli-altmış yıl önce atalarının uyguladığı yöntemlere başvurmakta gecikmedi. Haritadan silinen binlerce koy, kurşuna dizilen yüzlerce insan, sürgün edilen milyonlar, yakılan ormanlar ve yanık orman kokusunda kalan ölü insanlar. Uyuşturucu, tuluş ve futbol ile gelen yozlaştırmalar.

"Yeniden Yapılanma" adı altında halklara yönelik sinsi hesaplar yapan eğermenler, Kürt coğrafyası üzerine çok daha sinsi hesaplar peşindedir. Daha dün, soylarını kısıtlamak için Kürdün zürriyetine dahi pranga vurmak isteyenler, bugün, "Toprak Reformu" safsatalarıyla ve "Köy-Kent Projesi" ile "Yatılı Bölge Okulu" dayatmalarıyla, yeni Kemaller türetilip bir nesli yok etmek istemektedir. Bir ulusa yönelik bu politikaların bir parçası olarak Dersim'e ilişkin daha özel davranılmaktadır. 150 bin kişilik bir terör ordusunun halkta yarattığı stresi atmak amacıyla(!) tenis kortları ve hamam tesisleri oluşturuluyorsa eğer, bu işin altında bir çapanoğlu yatmaktadır. Bu çapanoğlu, etnosiddir.

Geçtiğimiz aylarda devlet, "Son Nokta ve Şefkat Operasyonu" adı altında, 150 bin kişilik gücünü Dersim'e yığdı ve yoğun bir terör estirdi. Bugünlerde ise medya paşa'nın cıvalı sözleriyle şefkat yüklü çalışmaların ürünleri kamuoyuna duyurulmaya çalışılmaktadır(!) Yeraltı çarşısının yapımı, düğün salonu ve cemevi yapımı, kaldırım taşlarının pembeye boyanması (Aynı işi HABİTAT II sürecinde İstanbul'da da yapmışlardı.), şehir hamamı ve saunasının yapılması ve tenis kortu gibi "Ekonomik Kalkınma Projesi"ne uygun icraatları büyük bir şaşaayla sunulmaktadır. Fakat tüm bunların yanında ormanların hala yandığı büyük bir itina ile gizli tutulmaya çalışılmaktadır.

Bugün Dersim'de uygulanan, jenosid ve etnosid politikalarının içiçe geçmiş hâlidir. "Son Nokta ve Şefkat Operasyonu"nun doğru telaifuзу "Jenosid ve Etnosid Operasyonu"dur. Bir yandan kaba kırm yöntemleri uygulanırken, diğer yandan kültürel kırm sağlanmaya çalışılmaktadır. Adı geçen operasyon hala devam etmektedir. Tek farkı, dün jenosid tarafı esas iken, bugün etnosid, yani daha tehlikeli olan kısmı esastır. Medya Paşa'da bu operasyonun önemli bir parçası olduğundan görevini yerine getirmektedir. Savaş Ay'ın A Takımıyla başlatılan bu "sorumluluk" bilinci, Hürriyet Gazetesi ve "muhabir" Sebati Karakurt tarafından devam ettirilmektedir. Hala ormanla-

rında duman tüten ve tüm canlılarıyla yok edilen Munzur Vadisi'ni gazetelelerine konu etmeyenler, neden tenis kortlarını konu edinmektedirler? Bir Astsubay "önderliğinde" on yaşından küçük çocuklar için hazırlanan tenis projesi neyi amaçlamaktadır.

Jenosid ve etnosid gibi alçakça yöntemlerin içiçe geçirilerek uygulanışı da tutmayacaktır. En somut kanıtı gerilla vuruşları ve Pulur halkının panzer gölgeleri altındaki görkemli direnişidir. Kanıt, Bulgaristan gümrüğüne benzeyen bir yöre halkının, her türlü çarpıtma çabasına rağmen, cevapladığı sorulardır. "Şehir abluka altında" diyor bir genç, "bir kaç kilometre ilerideki mezarlığa giderken yoksullara dağıtmak için götürdüğümüz yiyecekler elimizden alınıyor, ormanlarımız yakılıyor, köylerimiz boşaltılıyor, sen, bize tenisten bahsediyorsun" diye cevaplıyor "gazeteciye." Tenis kortlarına "öğrenci" olarak alınan on yaşından küçük çocukların çoğu "ya işçi ya da alt kademedeki Tuncelili memurların çocukları"ymış. Buna kuşku yok zaten. Çünkü Tunceli Dersime, Tuncelileşme de Dersimliye dayatılmaktadır. Ki, Bahattin astsubaylarda yeni değildir. Kürdistan tarihine bakıldığında, Kürt isyanlarının yaşandığı bütün dönemlerde, isyanlar kanla ve soykırımla bastırıldıktan sonra "en seçkin, en idealist ülkücü memurları ve subayları" buralara gönderilmiştir. "Tahsil-i İptidai" kanunundan sonra, isyan bölgelerinde açılan ve bu "seçkin" memurların tayin edildiği Türkçe yatılı okullar ne olaki? "Zorunlu İskan" kanunuyla Türkiye'nin dört köşesinde, Türkçülüğün yoğun olduğu bölgelere serpiştirilmesinin sebebi ne olaki? Biz söyleyelim: tarihiyle, diliyle, kültürüyle, kişiliğiyle bir ulusu, bir halkı, bir nesli yok etmeye yönelik etnosid politikasıdır.

Genç kızlarımızın körpeçik bedenlerini Timlere peşkeş çekmeye çalışanlar, bıyıkları yeni terlemiş gençlerimizin kanına zehir katmak isteyenler, zürriyetimizi prangalamaya çalışanlar, popuyla, topuyla ve kortuyla on yaşın altındaki çocuklarımızın üzerine oynayıp bir nesli ortadan kaldırmak isteyenler unutmasınlar ki; inadına doğru-yağacağız ve her doğan çocuğumuzun ismini Azad koyacağız, Cenk koyacağız, Dilan, Zilan, Şoreş, Şoreşer koyacağız. Ve inadına Aşer'i, Seyit Rıza'yı, Ali Haydar ve Kaypakkaya'yı anlatacağız. Ağrıtlarımızla büyüteceğiz, tür-külerimizle coşturacağız. Kinem olup soracağız, Rojda olup doğacağız, Şiar olup akacağız, Serhad olup coşacağız. Dicle olacağız, Fırat olacağız ve Merican olup tüm heybetimizle Munzur'un kournuna sokulacağız ●

Hücreleriniz devrimci irade karşısında yıkılacaktır

Devlet esir kamplarında yeni genelgelerle hücre sistemi hazırlanıyor. Yaparak yine kan ve can istenmektedir. İçinde bulunduğu kriz ortamında kendisini onaramadığı gibi, mevcut politikalarıyla aşabileceği esnek bir durumu yakalayabilme şansında gün geçtikçe yitiriyor. "Laik, anti-laik" veya "8 yıllık kesintisiz eğitim" gibi çeşitli suni gündemler yaratarak toplumsal muhalefeti oyalamaya ve aradaki boşlukları "yeni reform paketleriyle" doldurarak kitlelere şirin görünmeye çalışıyor. Ancak bütün bunlar gerçekleri gizlemesine yetmiyor. Olağanüstü çabalar çözüm olmuyor. Artık süreç öyle bir rotaya girmiştir ki, Türk devleti bütün kurumlarıyla birlikte olağanüstü bir çürümeye yaşamaktadır. Dolayısıyla çürümüşlük ve saldırı, sistemin doğası gereği bir arada yürütülüyor. Çünkü bir yandan temelleri sarsılırken diğer yandan da onu korumak için her türlü saldırıyı uygulamak zorundadır.

Toplumsal muhalefetin hoşnutsuzluğunun öfkeye dönüşmesi ihtimali, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin varmış olduğu boyut mevcut bunalımı daha bir kaosa sürüklemiştir. Bu çözümsüzlükten dolayıdır ki, gerilla mücadelesini ve her alandaki toplumsal muhalefeti bastırmak için bütün militarist güçlerini harekete geçirerek terör estirmektedir.

Toplumsal muhalefetin önemli bir mevsimini oluşturan esir kamplarında bu topyekün saldırıların ana hedefleri arasında yer almaktadır. Ve MGK'nın 20 Şubat '97 tarihli toplantısında alınmış olduğu kararlar çerçevesinde planlaması yapılan "hücre tipi cezaevi" projesi, bugün sadece bir isim değişikliği yapılarak "oda sistemi" olarak tekrar gündeme getirilmiştir.

Yıllardır esir kamplarında uygulanan vahşet günümüze dek sürdürülmektedir. Devrimci tutsakları tecrit etmek, yalnızlaştırmak, sindirerek pasifize etmek, onları kimliklerinden soyutlandırmak için sayısız katliamlar yapılmıştır. Bir insanın yaşamı için gerekli olan en doğal haklar dahi gasbedilerek insanlık dışı muameleler uygulanmıştır. 12 Eylül'ün o karanlık günlerinde yapılan katliamlara her gün bir yenisi eklenerek (hemde periyodik bir şekilde) bugüne kadar gelindi. Sadece son iki yıllık süreçte 50'ye yakın komünist ve devrimci tutsak bu saldırılar karşısında onurluca direnerek şehit düştüler. Buca, Ümraniye ve Diyarbakır katliamları henüz tazeliğini korurken, Mayıs genelgeleriyle birlikte aynı saldırıları devam ettirmek için kollar sıvanmış ve esir kamplarının tam bir

savaş alanına çevrilmesi için özel bir çaba harcanmıştır. Kontraerilla Seferlerinden olan M. Ağar yasasıyla "Hücre tipi cezaevi" adıyla Eskişehir tabutluğu ikinci kez açılmak istenince ve bununla beraber emekçi halklarımıza karşı estirilen terör alabildiğine boyutlandırıldığından dolayı devrimci tutsaklar dişe-diş bir mücadele ile saldırılara karşı mevzilendiler. Komünist ve devrimci tutsakların şanlı Ölüm Orucu ve SAG direnişiyi 12 can şehit verilerek Mayıs genelgeleri geri püskürtülmüştü.

Bugün emekçi halklarımıza ve dolayısıyla devrimci tutsaklara dayatılan esaretin, vahşetin, soykırımın neticesinde şorul şorul akıtılan Kürt halkının kanı ülkemizin her karış toprağını adeta sulamıştır. Dün ve bugün evinden, barkından zorla göç ettirilen milyonlarca Kürt insanı açlık ve sefaletle sürüklenirken, yakılan, yıkılan köylerin, kimyasal silahlarla yakılan bedenlerin çığlıklarını duymayan kalmış mıdır? İşte ülkemizde durum böyleyken esir kampları bütün bunlardan bağımsız olarak ele alınamaz. Dört duvar arasında bu savaşın içinde hemde iradeyle, bedeniyle, bilinciyle, cesaretle yerini almaktadır. Dayatılan kölelik, teslimiyettir. Bu kölelik ve teslimiyet karşısında devrimci tutsakların geri duruş göstermesi ya da ülkede yaşanan gelişmelere karşı tavırsız kalması söz konusu olamaz. Çünkü saldırılar esir kamplarında dahil olmak üzere bir bütün olarak halklarımızı kapsamaktadır. Dolayısıyla devrimci tutsakların bu vb. saldırılara seyirci kalması düşünülemez/düşünülmemelidir.

Devlet esir kamplarında yıllardır kanla-canla elde edilen mevzileri geri almak için "yeni genelgeler" piyasaya sürmektedir. Adalet Bakanı Öltan Sungurlu imzası ile 14 Temmuz 1997 tarih ve "KS-4D: 1E 21584" sayılı yeni bir genelge bunun için yayınlandı. İlk kez Adalet Bakanı Mehmet Topaç'ın imzasıyla yayınlanan 1 Ağustos genelgesiyle yasalaşan, daha sonrada Adalet Bakanı Öltan Sungurlu tarafından inşa edilen Eskişehir tabutluğunun açılmasıyla gündeme gelen "hücre tipi cezaevi" uygulamasına devrimci tutsakların onurluca direnişisi karşısında geri adım atılmıştı. Bu geri adım ve kapatılma genelgenin ortadan kaldırılması

devlet esir kamplarında yıllardır kanla-canla elde edilen mevzileri geri almak için "yeni genelgeler" piyasaya sürmektedir. Adalet Bakanı Öltan Sungurlu imzası ile 14 Temmuz 1997 tarih ve "KS-4D: 1E 21584" sayılı yeni bir genelge bunun için yayınlandı. İlk kez Adalet Bakanı Mehmet Topaç'ın imzasıyla yayınlanan 1 Ağustos genelgesiyle yasalaşan, daha sonrada Adalet Bakanı Öltan Sungurlu tarafından inşa edilen Eskişehir tabutluğunun açılmasıyla gündeme gelen "hücre tipi cezaevi" uygulamasına devrimci tutsakların onurluca direnişisi karşısında geri adım atılmıştı. Bu geri adım ve kapatılma genelgenin ortadan kaldırılması

ması değildi. Genelgeyi direnişiler karşısında uygulayamadıklarından dolayı geride bekletmeyi tercih etmişlerdir. Bugün yapılan tamda bu geride bekletilen "hücre sistemi" yeni adıyla "oda sistemi" planının tekrar uygulanmasıdır.

MGK'nın karargahlarında hazırlanan bu projeler, komünist ve devrimci tutsakları daha kapsamlı saldırılara tabi tutarak, bu güne kadar yapamadıklarını yerine getirmeyi ve teslimiyet amaçlamaktadır.

12 canın SAG ve şanlı Ölüm Orucunda şehit verilmesi boşuna değildi. Haklarını korumak ve insanca yaşamak için kontraerilla devletinin saldırılarını püskürtün devrimci tutsakları bir kez daha saldırılara karşı karşıya gelmişlerdir. Zafetler karşısında yenilgiyi hazmedemeyen bu caniler her türlü insanlık dışı uygulamalara başvurumaktadırlar.

Toplumsal muhalefetin direniş odaklarından biri olan esir kamplarının sürdürülmesi için, bütün imkanlar seferber ediliyor. Çünkü esir kampları toplumsal muhalefete önemli katkıları yapmaktadır. Ve bu durum devleti alabildiğine rahatsız etmektedir. Dolayısıyla toplumsal muhalefete güç katan bu direniş odaklarının "hizaya getirilmesi" devletin gündeminden hiç çıkmamıştır. 14 Temmuz genelgesiyle yasalaşan bu kararın amacı, bu insanlık dışı planlar sinsiçe uygulanmaya başlanmıştır ve bir çok esir kampının inşasının tamamlanmak üzeredir.

Komünist ve devrimci tutsakların bu insanlık düşmanı saldırılara teslim almayacağı ve esir kamplarında kan revan bir mücadeleye tutuşacağı açıktır. Bunu Türk devletide çok iyi biliyor. Ve bilmesine rağmen deneme kararlığını göstermeye çalışıyor. Bu, yalnızca devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı değil, emekçi kitlelere yönelik kapsamlı saldırıların bir parçasıdır. Dolayısıyla bugünden direniş ve karşı koyu mevzileri oluşturmak gerekiyor. Karşını duyarlı kılmak için sorunları her platforma taşıyarak, saldırı hazırlıklarını deşifre ederek geniş bir kitle desteğini örgülemek gerekiyor. Ölüm Orucu direnişinin dersleri bize bunu öğretiyor. Bu bir insanlık görevidir. İlerici, devrimci ve demokrat çevreler bu görevi sahiplenmelidir, savsaklamamalıdır.

Kontraerilla devleti saldırı hazırlıklarını hızla tamamlamaya çalışırken buna sessiz kalınmamalı, tam tersine analarımızın evlatları için vermiş olduğu mücadele her alanda desteklenmelidir ●

MLM felsefe, bilimsel sosyalizm, ekonomi politik onun başlıca üç bileşeni- ni oluşturur. Temeli, sosyal bilimler-si- nif mücadelesidir. Bu konularda kavra- yış ve uygulamaya sahip olunmadan öncülük yapılamaz. Eğitim, bilme ve yapmada önemli bir unsurdur. MLM eğitim sınıf mücadelesi içindir. Sınıf mücadelesi eğitim-öğrenimin en bü- yük üniversitesidir.

Öğrenmek, uygulamaktır. Ide- olojik-politik çalışmamız bu temel üzerinde yükselmeli- dir. Teori-pratikte, inceleme- araştırma uygulama ile birleştirilmeli- dir. Bu, Maoizmi öğrenme ve uygula- manın başta gelen prensibidir. Sınıfın kendi tecrübeleri üzerinde eğitilmesi ve seferber edilmesi ideolojik-politik eğitimimizin temelidir. Eğitim, gerçeği olgulara aramalı, sorunları yıkmayı değil, çözmeyi hedeflemelidir. Cansız kelimeler, ezbere kitabı bilgi laf yığını- dır. Maoizm, canlı hayattan kopuk öğ- renilemez, uygulanamaz. Yani, en önemli ders sınıf mücadelesidir. Katıl- madan öğrenemezsin. Başkan Mao'n- un "ideolojik eğitimi pratik meselele- re yöneltme" çağırısı bunu anlatır. MLM rehberliğinde, gelişmelerin ka- nunlarını anlamak-denetim altına al- mak ve değiştirmek için "aklimızı kul- lanmalıyız". Hareketin özellikleri, nite- liği ve nasıl yönlendirileceği doğrudan kitapların içinden çıkmaz. MLM, bu pratik sorunların çözümünde rehberlik eder. Çözümün anahtarını verir. Kapıyı sen açacaksın. Canlı Marksizm budur. Talimatlarla kadro ve kitleler eğitile- mez. Somutla birleştireceksin. Canlı ideolojik eğitim, "kitlelerden-kitlelere" prensibiyle yürütülür. Zihinlerdeki so- runları çözmek için öğrenmek bilim- sel uygulamalı eğitimin bir başka hu- susudur.

Maoist ideolojik çalışmanın temel un- surlarından biride, "rüzgarlı-dalgalı ha- valarda denizde yüzmek", fırtınalı- karlı-borali kışa karşı gelmektir. Mai- oizm şüknet ve huzur değil, sınıf mü- cadesine her alanda hazır olma ve sürdürmeyi vaad ediyor. Yakınmak, ge- ricici düşünce tarzının bir biçimidir. Mai- oist eğitim, bunları aşmanında hizme- tindedir. Maoist eğitimde, teorik reh- berlik ve amaç önde gelen ilkelerdir. Ne için ve kime hizmet sorunu önc- elikle çözülmelidir. Çoğunlukla birleş- mek, Maoist disiplin uygulamak, eleş- tiri-özeleştiri gibi noktalarda önemli- dir. Bunlar birer yöntem meselesidirler. Teori ve amaçtan sonra gelirler, yada Maoist rehberlikle yerli-yerinde kulla- nılabilirler. Öğrenmek, Maoizmi yaymaktır. Halkı Maoizmle birleştir- mektir. Tanhi sadece halk yaratabilir. Devrimci çalışma, devrimci ideoloji ile yürütülür. İnsan bilinci maddi ha- yatı yansıtır ama bilinç maddi hayat karşısında pasif bir unsur değildir, onu yaratır ve değiştirir de. Bilim, kitlelerin kendiliğinden mücadeleleriyle eriş- bilecekleri birşey değildir. Maoist reh-

berlik ve öncülük olmadan öğrenile- mez-uygulanamaz. Maoist öğretmede, kitleler içerisinde etki alanımızı geniş- letmek, kitlelerle ilişkileri organikleştiri- mek hedefler. Gerisi palavradır. Politik mücadele, kitlelerin seferber edilmesi için yapılır. Ideolojik-politik eğitimi bu hedeflerden kopuk ele alan anlayış po- litikayı pedagoji ile karıştırmaktadır. Karıştıranlar, patinajdan kurtulamazlar.

Devrimci savaş ve onun hizmetindeki devrimci eğitim için herşey mevcut. Revizyonizme lafta veryansın etmek ondan kopmak değildir. İyi niyet iyidir ama yeterli değildir. Devrimci savaş yükseltmek, yürüyüşe ayak uydurmak için herşey mevcut. Maddi imkanlar yok, silah yok diyemeyiz. Şu veya bu mazareti, ülkede-yurtdışında devrimi illedetmemenin, inisiyatifsizliğin, ya- ratıcı olamamanın gerekçesi yapma- lıyız. Devrimi her şart altında sür- dürmek görevdir. Sürdürmenin koşu- lan her şart altında vardır. Maoizm ve kitleler az şey mi? Alet ve insan arasın- da başta gelen unsur insandır. Aleti ya- ratan, kullanan odur. Alet faaliyetin gi- dişatını etkiler, engelleri aşmayı kolay- laştırabilir ama tayin edici olan insandır. Bunu kavramazsak, bazı bölgeleri levazım ve lojistik, bazılarında savaş bölümü olarak konumlandırırız ki, bu son derece yanlıştır. Maoizmin rehber- liğinde savaş her Maoistin görevidir. Ve her bölgenin faal bir savaş siperi haline getirilmesi hedefidir. Yurtdışı ve batı pinokleme yeri değildir. Gerilla örgütlenmiş halkın can damarıdır. Her aktivist bu can damara akan kan olma- lıdır. Nerede olursa olsunlar, tüm da- marlar Maoizmle atmalı, onu uygula- malıdır. Her yer için ortak görev, Maoizmle uygulamak için silahlan- maktır. Böyle olduğunda topu kimse birbirine atmaz, trübünlere oynamaz, görevini bilir, icra eder. Ideolojik-poli- tik çalışmamızın önde gelen ilkesi, tem- el yönelimi, revizyonist üretici güç- ler teorisinden kopmaktır. Şu veya bu aleti, sorunu devrimci çalışmanın ge- reklerine uygunsuzluğun mazareti yapmamaktır. Devrim, her şart altında nasıl savaşıcağını bilir. Çünkü o maki- naya-patrona köleliği kıranların içidir. Fethedemeyeceği hiçbirşey yoktur. Bu perspektifle, her mevsimiz gücünü iki değil, yüz katına çıkarmalı, sorun tam- mamalıdır. Bunun için stratejik ko- numlanma, nitel örgütlenme çizgisi şarttır. Her çalışma ve hareketimiz ide- olojik inşaya hizmet etmelidir. Neyi- niçin yapıyoruz? sorusuna berrak ce-

vap olmalıyız. Şöyle yada böyle değil, Maoistçe partileşmeli, çevre ve grup alışkanlıklarını süpürmeliyiz.

Komünist öğrenme, komünist slogan- ları ezbere tekrar etmek, benimseme gösterisi yapmak değildir. Bu sözde savunuculardan "Allah kitleleri kurtar- sın." Eskinin dünyasının eğitim-öğretim tarzıdır bu. Kitabı diye temel bilgileri red mi ediyoruz? Hayır! Marks hava- dan gelmedi, Marks öncesi bilgileri özümledi, ayırttı, yanlışlarıyla mü- cadele içerisinde Marks oktu. Engels- inde belirttiği gibi, Hegel olmasaydı Alman bilimsel sosyalizmi olmazdı. Teorisi olmasaydı, bilimsel sosyalizm emekçilerin elinde güçlü bir silah hali- ne gelmezdi. Devrimci, komünist mü- cadesinin, ekonomik-politik-teorik ol- mak üzere başlıca üç biçimi vardır. Te- ori, klasik ve militan ekonomistlerin salık verdikleri gibi hareketin kendili- ğinden seyri içinde, otomatikman öğ- renilmez. Ekonomistler Marks'ın "her pratik adım düzinelerce programdan daha önemlidir," sözünü çarpıttılar. Bu, teori ve programı sınıf mücadelesi- nin yolunu aydınlatma değil, lafını edenlere söylenmiştir. Teorinin önemi- ni sıradanlaştıran, silahlı-silahsız sözde militanlık, kaba ekonomizm ve reviz- yonizmin "hareket herşey, amaç hiçbir şey" anlayışıyla ortaklıklar.

ÖNCÜ SAVAŞÇI ROL, ÖNCÜ TEORİK KILAVUZLUKLA OLUR

Toplumsal gelişmelerin yasaları bilin- meden, MLM ekonomi-politik, felsefe bilinmeden proletarya teorisinin temel teorik dayanaklarına sahip olunula- maz. Bilimselliği ispatlanmış bu ger- çekler, komünizm mücadelesinin biz- zat içinde öğrenilir. İlde benim doğ- rudan pratiğim diyen bir dar deneyci-likle, bilimi öğrenme hiçbir şekilde as- kıya alınmaz. Öncü, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak doğ- du. Mekanik materyalistlerin, teori- pratik-iç çelişkiler-dış çelişkiler gibi birbirlerinden kopukmuşçasına olgu- lan yorumlamaya çalışan donuk kate- gorisel yaklaşımı bunu da anlamadı, anlayamazdı. Bilim-teori havadan gel- medi, pratikten çıktı ama zahmet edip çıkan bu olguğu öğrenmek, pratikle birleştirmek, pratik-teori-pratik sonsuz süreci içinde öğrenmeye devam etmek gerekmektedir.

Proleter devrim teorisi, pratikte ispat- lanmıştır. Bilimseldir. Pratikte birleştir- mek için incelenip, rehber edildiğinde yol öncülüğe çıkar. Dünyaya bir sille

dahi vurmayan sözde kör pratiklerini, devrimci teoriyle birleşmeme-öğren- meme tembelliklerinin örtüsü yapma- ya hiç kimseye izin verilmemelidir. Gösteri değil, geleceğe inanç bilim- den çıkar, konunist ütopyaların bilim- selliği öyle kavranabilir. Gazla değil, dünyayı tutkuyla değiştirme kara sev- dası bilimle yakalanabilir. Her kadro bu alanda, teori-pratik imtihanına tabi tutulmalıdır. Komünizm, gösteri yapı- larak, dalga geçilecek bir şey değildir. Komünist kadro verasetle kazanılan bir özellik değildir. Maoizmle donanma ve uygulama ile komünist olunur.

Sömürücüler dünyasını yıkacağız.. Yo- lu belli.. Bu yolu güçlendirmek ve devrimi bilinçli icra etmek için, kapi- talizmin eleştirisi yadsınmaz. Burjuva dünya görüşü ile mücadele içerisinde (her yönlü) proletarya bilimi geliştiri- lir. Devrimci eğitim ve ideolojik çalışma- da bunun önemini görmeliyiz. (Silah- ların eleştirici gücü motordur.)

Komünizm Latince Communisten gel- mektedir. Anlamı "ortak" demektir. Üretim araçları kontrolünde, çalışma- da, dağılımda ortaklık. Bunlara ulaş- mak için bilinçli disiplin, büyük bir so- rumluluk devrimci eğitimin bir başka özelliğidir.

Sonuç olarak, eğitim proletarya ve emekçilere kurtuluş mücadelesinin hizmetinde olmalıdır. Halkı davasın- dan koparan karanlıkları aydınlatmalı- dır. Komünizmi kazanmayı hedefleme- li, zafere kilitlenen devrimci çalışmayı yaratmalıdır. Özgürleşmek için örgüt- lenmeli, özgürlük pratiğinin yolunu aç- malı, mücadeleyi ilerletmelidir.

8'li eğitim mi şeriat mı? Kemalist resmi ideolojimi, İmam Hatipler mi? İkilemi- ni seçme zorunluluğu emekçilerin tu- tumu olmamalıdır. Gericiliği tüm bi- çimleriyle yıkan, kapitalizmi-Ortaçağ karanlığını parçalayan anti emperya- list-demokratik bilimsel eğitim, dev- rimle garantilenir. Bismarççı- Kemalist devletçi solcuların sözde dine karşı sa- vaşı hedef şaşırtmadır. Emekçileri bol- medir. Dikkatleri sınıf mücadelesinin sorunlarından alıkoymadır. Soyut ide- olojik öğütlerle boş hurafelere karşı mü- cadele edilemez. Onları yaratan top- lumsal nedenler süpürülerek, Ortaçağ ilişkileri-inançları yıkılabilir. Bunu yapmayıp havanda su dövmek, yani devletçi solcu bayların yaptığı, Erba- kan'a en büyük destektir.

Diyalektik ve tarihi materyalizmi savu- nuyoruz. Bu, din karşısındaki tutumu- muzun ne olduğuna cevaptır. Onun mahiyetini anlatmaktan geri durmaya- cak, kitleleri aydınlatacağız. Orducu olunarak kitleler aydınlatılamaz, alda- tılmaya çalışılır. Orduya da, Erbakana- da yön veren felsefe aynıdır. Klikler çatışmasının taraftarı olanların anla- madıkları, yada anlamak istemedikleri budur. Karanlık tünelde cinler savaşı.. Biz, ışıklı yolda yürüyeceğiz. Işıklı, karanlığın her türünü yeneceğiz. ●

DAĞLARA SIĞINAN Bİ

Karadeniz kamuoyunun gündeminden aylardır hiç düşmüyor. Karadeniz'i gündemleştiren iki başlıca neden var. Bunlardan **birincisi**; Karadeniz'de boy veren gerilla savaşının kudreti iken, **ikincisi ise**; devletin özel savaş medyası aracılığı ile bölge halkını korkutmak ve gerilladan bağıni kesmek için başlatmış olduğu yoğun psikolojik savaş bombardımanıdır. Ki, bu psikolojik savaşın arkasında bulunan devletin en tepe kurumu MCK, bölgeyi kana bulamanın ve oradanda bölgeyi insansızlaştırmının politikalarını "Kelkit'ten Mesudiye'ye askeri güvenlik hattını oluşturma projesi ile devreye soktu. Bu hattın askeri üs ve yönlendirme merkezini ise Şebinkarahisar olarak belirledi. Devletin mevcut durumda bölgeye ilişkin uygulayacağı politikanın ana eksenini, daha çok ekonomik ve sosyal yatırımlarla halkı kendisine bağlamak, oradanda halkın gerici kesimlerini gerillaya karşı savaşa hazır-

lamak oluşturmaktadır. Günlerdir uşak medya tarafından Karadeniz ve Orta Anadolu üzerine yapılan programlar ve yazılıp-çizilenler, devletin mevcut politikalarının önemli bir parçasını meydana getirmektedir. Görünen odur ki, (en azından şimdilik) bu bölge halkının üzerine Türkiye Kürdistanı'nda uyguladıkları gibi tam bir sopa politikasıyla gitmeyeceklerdir. Bir yandan sopa öte yandan ise havuç politikasını uygulayacaklardır. Halkı ve özellikle gerici kesimi "gönüllü koruculuğa" özendirmelelerinin altında yatan politikanın mantığı da budur.

Gerilla daha kök salmadan ve geniş alanlara nüfuz etmeden halkla gerilayı karşı karşıya getirmek için önce halkı kazanma politikasını uygulayacaklardır. Ordu'da kelle avcısı özel timler tarafından katledilen iki emekçi çocuğunun ailesinden devletin özür dilemesi, tamamıyla abanın altındaki zulüm sopasını gizlemek için halka gösterilen havuç politikasıdır. Bir yandan bu sahte ve sinsice manevrayı yapan devlet, diğer yandan halk içerisinde ajan, işbirlikçi ve korucu örgütlenmesine de hız verecektir. Türkiye Kürdistanı'nda önemli derecede inisiyatif kaybeden diktatörlük, bu bölgede mevcut siyasi inisiyatifini kısa sürede kaybetmek istemiyor. Bunun içinde gerek onlarca yıl süren gerilla savaşı karşısında elde ettiği askeri tecrübelerle dayanarak gerekse de bölgede yaşayan halkların farklı milliyetlere mensup olmasında gözönünde bulundurarak özde aynı ama biçimde farklı politikalarla halkın üzerine gidecektir. Herşeyden önce, bölgede yaşayan halkların mensup olduğu milliyetlerin Türk, Laz, Çerkez olması (Kürtlerde var, ama oldukça az ve dağınık bir nüfusa sahiptir), devletin saldırı politikasında bir yumuşama ve handikapıda berabere getirmektedir. Evet, azınlık milliyetler üzerinde milli baskı vardır. Ama bu baskı Kürt ulusuna uyguladığı gibi soykırımcı boyutta değildir. Bu bölgede yaşayan Türklere yönelik saldırılar ise ulusal değil, sınıfsal temeldedir. Bu da bölgede gelişecek olan sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında devletin mevcut Türk şovenizmini daha da şaha kaldırmasının ve sözünü ettiğimiz milliyetlere karşı "böl, parçala ve yönet" politikasının zeminini oluşturmaktadır. Bu politikanın diğer bir zeminini ise bölgede var olan Alevi-Sunni çelişkisi meydana getirmektedir. Devlet, bu

mezhepler arası çelişkiyi daha üst boyuta tımandırmak ve oradanda sınıf mücadelesinin, özellikle o bölge özgölünde gerilla savaşının karşısına çıkartmak için her türlü yola başvurumaktadır. Bu günden bunun provalarını yapmaktadır. Diktatörlüğün halkların kardeşliğini zayıflatmak için tarih boyunca başvurduğu bir diğer şovenist-ırkçı politika ise PKK ile Kürtleri birbirinden ayırarak PKK'yi bölücü ve ırkçı göstermesidir. Ki, özel savaş medyasıyla Karadeniz'deki gelişmeleri PKK'yi kötüleyerek vermesi, Türk şovenizmini körüklemek ve PKK şahsında boy veren Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçekliğini gizlemek içindir. Daha açıkçası, devlet PKK'yi bahane ederek bu bölge halkı üzerinde şovenizmi ve özellikle Kürt düşmanlığını körüklemeye çalışacaktır...

Şovenist cepheyi oluşturmak ve bu cepheyi daha fazla şaha kaldırmak için devlet, bugün her yolu denemektedir. Bunun sivil faşist ve askeri örgütlenmesinin birinci ayağını ise en şoven ve ırkçı parti olan MHP oluşturmaktadır/olusturacaktır. Daha şimdiden özel tim, korucu ve ordu üçlünden oluşturulmuş bir katliam makinası devreye sokulmaktadır. Türk devletinin bu bölgede şovenist ve ırkçı temelde harekete geçireceği bir diğer güç ise, beyaz ordu saflarında PKK'ye karşı savaşırken ölen ve yaralanan asker aileleri ile yakınlarıdır. Bunu zaten yıllardır yapıyordu. Asker ailelerini örgütleyip harekete geçiren devletin temel şovenist politikası ise de, parti olarak bundan en çok yararlanan faşist MHP'nin kendisidir. Bugün binlerce asker ailesi MHP ve diğer faşist partiler tarafından örgütlenmiş durumdadır. Kürt iltisunu en büyük düşmanları olarak görmekte ve PKK'ye karşı devletin saflarında en bağnaz ve gerici duruşu sergilemekten çekinmemektedirler.

Kısacası, devletin bugün Karadeniz'de izlediği ana politika, şovenist cepheyi daha fazla genişletmeye ve halkı birbirine düşürmeye göre planlanmıştır. Devletin tüm bu oyunlarını boşa çıkartmak için üzerimize düşen görevleri büyük bir kararlılıkla yerine getirmemiz gerekmektedir. Eğer devletin ideolojik, siyasi ve askeri yönelimini bertaraf etmek için somut taktik politikalarla düşmanlarımızın üzerine gidemez ve bunun gereklerini yerine getirmesek, burada taktik olarak kaybedecek olan bizler, hakla-

rimız ve devrimimiz olacaktır. Evet stratejik olarak biz kazanacağız, ancak bu hedefimize varmak içinde güncel politika ve taktiklerde ustalaşmamız gerekmektedir. Stratejiyi besleyip büyüten de doğru taktik yönelimler ve politikalarlardır. Politikanın gücü yapıldığı doğrudur. Ancak bu doğru politikayı belirlemekte gelişmenin ön adımıdır. Bugün bu doğru politikayı üç kişiyle yaparız ama yarın onları ve yüzleri, hatta binleri harekete geçirerek yaparız. Yeter ki doğrularda ısrarcı ve kararlı olalım. Ve bu doğruları pratikle bütünleştirmek için örgütü ve oradanda kitleleri hareket geçirelim. Devrimi gerçekleştirmede doğru politika ışığında doğru önderlik yapmanın tayin edici olduğunu vurgulamaya gerek görmüyoruz. Devrim, basitten karmaşığa doğru engellerin ve çelişkilerin ortadan kaldırılması demektir. Karadeniz'de bugün daha çok hangi çelişkiler üzerinde yoğunlaşmak gerekmektedir? İlk planda hangi ideolojik, siyasi ve askeri güçler vurulacak hedefler arasında olmalıdır? Bu soruların yanıtını doğru biçimde pratiğe uygulamalıyız. Her alanda okun sivri ucunu yönelteceğimiz hedefi doğru belirleyip, bu hedefe karşı birleşeceğimiz ve tarafsızlaştıracığımız (en azından bugün açısından askeri olarak yönelmeyeceğimiz) güçleri bilimsel bir şekilde tespit etmek ve buna uygun pratik sergilemek devrimin olmazsa olmazıdır. Çünkü MLM'ler, dört bir tarafa yumruk sallayarak veya düşmanlar arasında ayrım yapılarak hepsine birden yönelmeyi savunmazlar. Karşı devrimin en zayıf halkasını yakalayıp oradan düşmana darbeler indirmek bizim için her an, her saat uygulayacağımız taktikler olmak zorundadır. Bu kaçınılmaz savaş yasaından vazgeçtik mi veya onu gözden kaçırdık mı ne küçük engelleri aşabilir, nede büyük zaferler elde edebiliriz.

Bu bilinçten hareketle, komünistlerin yapması gereken görevlerin başında Kürt Ulusal Hareketi ve onun şahsında da PKK ile dayanışma içinde olmak gelmektedir. Bu durum, PKK'nin ideolojik ve siyasi hattındaki hatalı ve olumsuz yanları eleştirmemeyi getirmez. Ayrıca PKK'nin olumsuzlukları yerine olumluluklarını öne çıkartmak ve onunla bulduğumuz her yerde eylem birliği yapmak proletarya açısından zorunlu ve ertelenemez bir görev olarak kavranmalıdır. Vurgulamak gerekir ki, Kürt Ulusal Hare-

Bu bilinçten hareketle, komünistlerin yapması gereken görevlerin başında Kürt Ulusal Hareketi ve onun şahsında da PKK ile dayanışma içinde olmak gelmektedir. Bu durum, PKK'nin ideolojik ve siyasi hattındaki hatalı ve olumsuz yanları eleştirmemeyi getirmez.

Ayrıca PKK'nin olumsuzlukları yerine olumluluklarını öne çıkartmak ve onunla bulduğumuz her yerde eylem birliği yapmak proletarya açısından zorunlu ve ertelenemez bir görev olarak kavranmalıdır.

HALK ESİR ALINAMAZ

keti ve PKK'ye karşı kelimenin tam anlamıyla görevlerimizi yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz. Bu konuda eksiklik ve yetersizlikler taşıdığımız açıktır. Bunu kabul etmezsek ve eksik bıraktığımız yanlarımızın üzerine gitmezsek, halkların gönüllü birliğini sağlayamaz, özellikle Kürt proletaryası ve ezilen emekçilerinin güvenini kazanamayız. Bu güveni halk değil bizim vermemiz gerekir. Halkların kardeşliği ilkesine uygun siyasi bir hat izlemediğimiz zaman o halkı kazanamayız. Özellikle Kürt ulusuna mensup ezilen sınıfları hiç kazanamayız. Milli zulme uğrayan ve devlet kurma hakkı gasbedilen bir ulusun ve halkın güvenini ne birkaç satırlık yazıyla ne de genel geçer teorik belirlemelerle kazanamayız. Üstelikte Türk şovenizminin üst boyutta hüküm sürdüğü bir dönemde hiç kazanamayız. Bu tamamiyle pratik bir sorundur. Yani pratiğimizle onlara güven vermek ve onların demokratik, ilerici hakları ve hareketlerini savunmak ve desteklemek zorundayız.

O nedenle bizim Karadeniz ve Orta Anadolu'da öne çıkarmamız gereken ideolojik görevimiz, Türk şovenizmini teşhir etmektir. Okun sıvri ucunu Türk şovenizmine ve sosyal şovenizme yöneltirken, PKK ve Kürt ulusal hareketi hakkında ise olumlu propaganda ve ajitasyon çalışması yapmalıyız. Bugün devlet, şovenizmi alabilirdiğine körüklüyor. Bunu görmek ve kavramak zorundayız.

Özel savaş medyasıyla PKK ve onun önderlik ettiği Kürt ulusal hareketine yönelik programlar yapması, şovenist cepheyi canlı tutmak ve bu cephe etrafında ulusları ve halkları birbirine daha fazla düşman etmek içindir. Bizim bu gerici ve faşist cepheyi parçalamamız için de söz konusu bölgelerde yazılı-sözlü PKK lehine propaganda ve ajitasyon çalışmaları yürütmemiz gerekmektedir. Bu propagandayı daha çok da Türk nüfusunun yaşadığı yerlerde yoğunlaştırmalıyız. Buralarda PKK'nin olumsuzluklarını öne çıkartan bir hareket tarzı izlememiz şovenizmi güçlendirecek ve faşizmin değirmenine su taşıyacaktır. PKK aleyhinde yürütülecek hiç bir propagandaya müsaade etmemeliyiz. PKK'nin olumsuzluklarını yüzyüze geldiğimizde dostça eleştirmeliyiz. Bu eleştirilerimiz de dostluk sınırlarını aşmamalıyız. Kesinlikle grup kaygılarından uzak durmalıyız. Halkın PKK'ye yönelik anti propaganda-

sının önüne geçmeliyiz. Ve onları PKK ve Kürt ulusal hareketine karşı ön yargılardan arındırmalıyız. Her yönlü desteklerini sunmak için seferber etmeliyiz. Devletin ve faşistlerin oyununa gelmeleri için eleştirmeli ve uyarmalıyız. PKK'nin devrimci bir ulusal hareket olduğunun propagandasını yazılı (bildiriler dağıtarak) ve sözlü olarak yapmalıyız. Halka yönelik yazdığımız bildirilerde PKK'nin olumluluklarını öne çıkarmalıyız. PKK'nin birlikleri ve faaliyetçileri ile birlikte koşulların el verdiği oranda ortak köy toplantıları gerçekleştirmeliyiz. Bunu daha çokta Türk köylerinde gerçekleştirmeliyiz. Bu çalışmalara özel bir ağırlık vermeliyiz. Askeri olarak ise, güçlü ve uzun vadeli eylem birlikleri oluşturarak askeri eylemler gerçekleştirmeliyiz. Bunun koşulları mevcuttur.

Bu perspektif ve politikalar ışığında hareket ettiğimizde, devletin Karadeniz ve Orta Anadolu'da oynamak istediği ırkçı, şovenist ve faşist politikalarını boşa çıkartmış olacağız. Ve böylece halkların kardeşliğinin daha da pekişmesini sağlayacağız. Devrimi büyütmenin mantığı budur. PKK ve Kürt halkıyla daha güçlü ve kalıcı bağlar oluşturanın ve onlara güven vermenin mantığıda buradan geçer. Yoksa genel çizgimiz doğrudur deyip işin içinden çıkmakla gerçek birliklikleri sağlayamayız. Teorinin kitlelere nüfuz etmesi için pratikte adım atmak devrimin olmazsa olmazıdır. "Biz dağda savaşıyoruz, dolayısıyla PKK ve ulusal harekete en büyük destek budur" demekle yanlış bir görüş açıdır. Elbetteki devrimci bir savaş yürütmek, devrimci ve demokratik bir ulusal hareket için elbette önemli bir destektir. Fakat bu yeterli bir destek değildir. Yani verilen savaşta ezilen ulusun ayrılma hakkı yönünde propaganda yapılmıyor ve ulusal hareketin önderi olan bir parti iradi olarak (propaganda/ajitasyonda olsun, eylemsellik alanında olsun) desteklenmiyorsa, ya da destekte zayıf kalınıyorsa orada kalkıp Kürt ulusuna karşı görevlerimizi yerine getirdiğimizden söz etmemiz doğru bir yaklaşım tarzı olmaz. Bu yaklaşım tarzı ve onu teorize etmek kendi içinde sosyal şovenizmi barındırmaktadır. Yani sınıfsal önderlik ideolojik, politik ve örgütsel önderlik demek ise, biz bugün ideolojik düzlemde Türk şovenizmine yönelmiyor ve oradanda Kürt ulusunun demokratik talebi olan devlet kurma hakkını yete-

nince savunmuyorsak, bu yönde propaganda yapmıyor ve de onun ilericiğini desteklemiyorsak, burada ideolojik olarak sosyal şovenizme karşı görevlerimizi yeterince yerine getirmemiş demektir. Bu da güncel gelişmelerde olsun, halklar arasında gönüllü-birleşik örgütlenme bağlamında olsun zaafiyettir. Aksi anlayışlar ideolojik ve siyasi görevleri küçümseyen askeri bakış açılarıdır. Dahası sosyal şovenizm ve sağ oportünizmi barındırır içinde... Bir yandan devrimci ulusal hareket diye nitelendireceksin, ama öte yandan bunun gereklerini yerine getirmeyeceksin. Böyle MLM'lik olmaz. Hem bir ulusal hareketten MLM bir çizgi ve hareket tarzı beklenebilir mi? Bugün PKK'yi reformist değerlendirmek, PKK şahsında Kürt ulusal hareketinin gerçekliğini görmeme anlayışıdır ve aynı zamanda sosyal şovenizmde kendi içinde barındırmaktadır. PKK'nin ideolojik düzlemde önemli derecede reformist düşünceler savunması farklı şey, onun bugünkü siyasal hattını değerlendirmek farklı şeydir. PKK hala devrimci ulusal karakterini koruyor ve bu konuda hala da ısrarlı olduğunun mesajlarını pratikleri ile vermektedir. Dolayısıyla PKK'yi "reformist" vb. nitelendirmek haksız ve gerici bir görüş açıdır. Bilinir ki, reformist ulusal hareketler desteklenmez. Bir hareketi reformist olarak değerlendiriyorsan o hareketi desteklememende gerekir. Çok kişi ve akım ideolojik duruşla siyasi duruşu birbirine karıştırmaktadır. Zaten bu kaos sonucudur ki, eline kalemi, kağıdı alan bir çırpıda birbirine karşı revizyonist, reformist, oportünist-milliyetçi vb. nitelendirmelerde bulunuyor. Siyasi sığınan yaratmış olduğu gereksiz polemikler örgütler arası ilişkileri de dejenere ediyor. Arkasından hiçbir şey olmamış gibi "özeleştiriyile" işler ge-çleştirilmeye çalışılıyor. Bu yaklaşımlar bir çocukluk hastalığı olarak sol hareket içerisinde hala da varlığını sürdürmektedir. Denilebilir ki, radikal vd. devrimci hareketlerin bugün birbirinden uzak iş yapmalarının en başlıca faktörlerinden birisi de bu anlayışlar ve politik sıklıktır... Biz PKK'nin yarattığı devrimci değerleri kiskançlıkla savunmak zorundayız. Bu değerler halklarımızın yarattığı değerlerdir ve her devrimci akımda bu değerleri sahiplenmek zorundadır. Ideolojik olarak birbirimizi eleştireceğiz ama devrimci değerlerimize kiskançlıkla sahip çıkacağız. Tarih ve

Biz PKK'nin yarattığı devrimci değerleri kiskançlıkla savunmak zorundayız. Bu değerler halklarımızın yarattığı değerlerdir ve her devrimci akımda bu değerleri sahiplenmek zorundadır. Ideolojik olarak birbirimizi eleştireceğiz ama devrimci değerlerimize kiskançlıkla sahip çıkacağız. Tarih ve halklarımızın yaratıcı dehasına sahip çıkmayanlar devrimi gerçek ve kalıcı anlamda geliştirip büyütmezler...

halklarımızın yaratıcı dehasına sahip çıkmayanlar devrimi gerçek ve kalıcı anlamda geliştirip büyütmezler... O nedenle, PKK'den öğrenmemiz gereken çok önemli noktalar olduğundan burada bir kez daha vurguluyoruz. PKK'ye devlet ve emperyalizm tarafından vurulacak en küçük bir darbeyi halklarımıza ve devrimlerimize vurulmuş bir darbe olarak kavramak zorundayız. Bundandır ki, diktatörlüğün PKK'ye yönelik en ufak geri hareketinden ve politikasından tutulmada en büyük barbarlık yöntemleri ne karşı ilk tepki ve duruşu biz görmeliyiz. Madem ki kendimize öcülük misyonu biçiyoruz, o halde her türlü düşman hareketinin karşısına ilk başta ve en önde biz yürümlü Bugün nicel olarak güçsüz olabilir ama önemli olan mevcut gücü doğru bir politika ışığında harekete geçektir...

Bu bölgede düşmanlarımızın mevcut politikalarını boşa çıkartmanın önemli araçlarından birisi de, geribölgede faaliyet yürüten hareketlere gerekse diğer alanlardaki devrim

radikal dost güçlerle eylem birliklerini gerçekleştirmektedir. Özellikle bölgede gerilla faaliyetini yürüten hareketlere bu konuda çok büyük görevler düşmektedir. Burada örgütlerin dikkat etmesi ve yerine getirmesi gereken görevlerin başında, birbirleri hakkında olumsuz yönde propaganda ve ajitasyon faaliyetinden uzak durmaları gelmektedir. Halkın geri yanlarıyla uzlaşarak hareketler hakkında ileri-geri konuşmaya ve propaganda müsaade edilmemelidir. Ortak eylemler ve ortak köy toplantıları vb. noktalarda birlikte karar almaya oldukça önem ve özen gösterilmelidir. Birbirine karşı dostluğun sınırlarını aşan eleştirilerden kaçınarak, eleştirileri yüzlerine karşı yapmalıdır. Ortak bildiriler kaleme alınarak özellikle Türk şovenizmine vurgular yapılmalıdır. Bu bildirilerde Türk şovenizmine yönelirken, Kurt ulusal hareketinin ilericiliği öne çıkarılmalı ve bunu destekler mahiyette bolca ajitasyon/propaganda faaliyetleri yürütülmelidir. Bu bildirileri PKK ile birlikte kaleme almak daha doğru olacaktır. PKK'nin bulunmadığı yerlerde ise, diğer örgütler tarafından Kurt ulusal hareketinin ve PKK'nin olumluluğunu vede desteklenmesi gerektiğini öne çıkartarak ortak bildiriler, eylem, yazılama, toplantı gibi etkinlikler yapılmalıdır. Bu çalışmalar daha çokta ve Türk nüfusunun yoğunlukta yaşadığı bölgelerde yapılmalıdır. Çünkü şovenizm, ancak güçlü olduğu yerlerde ona vurularak darbe lenebilir. Burada okun sivri ucu devlet ve onun borazanlığını yapan burjuva partilere yönelmelidir. Bu partiler içerisinde de esas olarak MHP ve BBP gibi ırkçı-şovenist partilere yönelmeliyiz. Devletin sözkonusu alanlarda ırkçı-şoven ve faşist politikalarının bir numaralı ayağı başta MHP olmak üzere BBP'dir. Özel timlerin ezici çoğunluğunun, hatta hepsinin bu parti elemanlarından oluştuğunu da gözden kaçırmamalıyız. Bütün gericiler ve karşı devrimci stratejik hedefimizdir, ama bu her taktik durumda herkese aynı yöntemle gidileceği anlamına gelmez. Dolayısıyla örgütlerle ortak hareket etme noktamızda bu ayrımların içinde olmalıyız. Birleşebileceğimiz amaç ve mücadele biçimlerinde birleşmeliyiz.

Kısacası "hedefi dar cepheyi genişlet" ilkesinden asla vazgeçmemeliyiz. Bu iki partiye her alanda yönelirken, bu diğer partilerle ittifak yapmayı düşünmez elbette. Burada dikkat etmemiz gereken, düşmanların kendi aralarındaki çelişkiden ustaca yararlanmasını bilmek ve bu özgülde daha çok vurulması gereken güçlere vurmalıdır. Yoksa bütün burjuva partilerin devrimimizin stratejik hedefleri içeri-

sindedir. Ve hepside faşisttir. Hepsinin stratejik hedef olması farklı şey, hepsine birden vurmak farklı şeydir. Bütün partileri ideolojik ve siyasi olarak teşhir ve tecrit etmeliyiz ama askeri vuruşlarda ayırım yapmalıyız. Bu taktik, düşmanları tek tek alt etmenin savaş mantığıdır.

Devrimci örgütlerle yapacağımız çok iş vardır. Halk iktidarının ortak güçleri bu günden birlikte iş yapamaz ve hareket tarzı izleyemezse, yarın iktidar olduklarında hiç bir iş yapamazlar. Çünkü küçük şeylerde birlikteliği yakalamayanlar büyük şeyleri paylaşamazlar. Bu kültürün oluşması ve zenginleştirilmesi için gerek söz konusu bölgelerde gerekse bu coğrafyanın her alanında zemin oldukça müsaittir. Bütün millet ve milliyetlere mensup ezilen halkların ve işçi sınıfımızın istediği de, halkların kardeşliğinin bizden istediği sınıf tavrında budur. Ezilen bir ulusa güven vermek ve onun sınıfsal (devrimci) öğelerini örgütleyip önderlik etmek, hatta demokrasinin en büyük kriteri olan ilhaklara karşı çıkmak ve ezilen ulusun ilerici devrimci hareketlerini desteklemek bir Marksistin görevleri arasındadır. Öyleyse kendisine Marksist diyen devrimci radikal hareketler, hem Karadeniz'de hemde diğer alanlarda Kurt ulusuna yönelik devletin giriştiği her türlü vahşi ve barbarca zulme karşı mücadele etmek için bugünden hareket geçmek zorundadır. Hiçbir grup kaygısına düşmeden ve küçük hesaplar yapmadan, tümüyle işçi sınıfımızın ve halklarımızın ortak devrim çıkarlarını düşünerek hareket etmek zorundayız. Aksi anlayışlar halkların kardeşliğini geliştirip güçlendirmez ve devrimi büyütmez. Dahası sosyal şoven olur çıkarsınız. Yanlışlıklarımızı ve hatalı yaklaşımlarımızı sorgulamaktan çekinmeyelim. Unutmayalım ki, Kurt ulusu ve onun şahsında PKK'ye vurulacak bir darbe aynı zamanda bize de vurulmuş bir darbedir.

Bu bölgedeki faaliyetlerimizde dikkat edeceğimiz hususlardan biriside, Alevi-Sunni çelişkisinin artmasına neden olacak pratiklerden uzak durmamız olacaktır. Devletin mevcut mezhepsel çelişkilerden yararlanarak gerillanın üzerine gitmeye çalıştığını görüyor, işitiyor ve yaşıyoruz. Alevi-Sunni kesimden köylerin içiçe ve birbirine yakın olduğu yerlerde, devletin bu mezheplere mensup emekçileri birbirine düşürmek için "böl-parçala ve yönet" politikasını uyguladığını görüyor, yaşıyor ve tarihten öğreniyoruz. Dolayısıyla bu alanlardaki faaliyetlerimizde bu çelişkiyi gidermek temel felsefemiz olmalıdır. Mezhepsel çelişkileri derinleştirmeye hizmet edici pratiklerden kesinlikle

uzak durmalıyız.

Sunni kesim içerisinde propaganda hız vermeliyiz. Çünkü devlet Sunni kesimi devrimcilere karşı kullanmak için "bunlar Alevidir, bunlar Sunni kesimin düşmanlarıdır" şeklindeki propaganda faaliyetlerine daha şimdiden girmiş bulunmaktadır. Devrimci hareketlerin Sunni kesim içerisindeki örgütlülüğünün zayıflığını da buna eklersek, burada yapacağımız en ufak mezhepsel hata yıllarca giderilemeyecek ve buda karşı-devrimin işine yarayacaktır. Bizim esas almamız ve üzerinde yoğunlaşmamız gereken ana nokta, yazılı-sözlü bütün faaliyetlerimizde mezhepsel gericiliğin karşısında olmak ve her iki mezhepten emekçilerin kardeş, düşmanlarının ise ortak olduğu gerçekliğini kavratmak olmalıdır.

Bu dönemde önemle üzerinde durmamız gereken diğer bir husus ise, çocuğu beyaz ordu saflarında ölenlerin aileleri ile ilgilenmek ve onları devrim saflarına kazanmak olmalıdır. Bu ailelerde yaratılan şoven duygu ve düşünceleri kırmak ve PKK başta olmak üzere Kurt ulusunu ve bütün devrimcileri sevdirmek olmalıdır. Bu faaliyete özel ağırlık vermeliyiz. Ama görünen o ki, bugüne kadar bizler bu konuda hiç bir adım atmadık. Dolayısıyla bu ailelerin hemen hemen hepsi MHP vd. faşist partiler tarafından örgütlenmiş durumdadır. Elbette ki biz devrimciler bu kesimlere gitmezsek, bizim yerimizi faşistler dolduracaktır.

Bu alanlarda sivil hedeflere yönelirken oldukça seçmeli davranmalıyız. Burada yöneleceğimiz unsurlar halk tarafından teşhir ve tecrit edilenler olmalıdır. Öncelikle bu unsurları cezalandırmaya gitmeliyiz. Hatta halkla birlikte halkın içerisinde yargılayarak kararı halka bırakmalıyız. Kısaca kısas mantığı ile hareket edersek kaybederiz. Amaç kişileri cezalandırmak değil kitleyi politik olarak kazanmak olmalıdır. Eylem için eylem yapmalıyız. Bir yerde adam öldürmek mi kitlede daha çok politik bilinç geliştiriyor, yoksa kitlenin talebi üzerine o kişiyi affetmek mi? Bu noktada bizim esas alacağımız her halükarda kitleyi kazanmak olmalıdır. Unutulmamalıdır ki biz adam öldürmekten zevk almıyoruz ve burada keyfi olarak yapmıyoruz. Kısaca, sivil hedeflere çok sınırlı ve seçkin bir şekilde yönelmeliyiz. Esas yöneleceğimiz güçler askeri, özel tim vb. "güvenlik" güçleri olmalıdır. Koruculuğu kabul eden köylüleri yazılı-sözlü propaganda ve ajitasyon çalışmalarıyla ikna etmeye yönelmeliyiz. İlk başta askeri olarak yönelirsek devletin o yörelerde yapmak istediği "böl-yönet" politikasına hizmet etmiş oluruz. Çünkü halkın

önemli bir kesimi hala da devrimcileri tanımıyor ve onları "vahşi, bölücü, terörist olarak" görmektedir. Bu devletin yıllarca yaptığı ideolojik ve siyasi propaganda ve şekillendirme bir kaç korucunun cezalandırılmasıyla ortadan kaldırılamaz. Özellikle bu dönemde koruculara yönelmek geri tepir. Bundandır ki, bu dönemde koruculara askeri olarak yönelmekten oldukça sakınılıyız.

Gerek söz konusu bölgede gerekse diğer alanlarda halka yönelik olarak çocuklarını beyaz ordu saflarına askere göndermemeleri için yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyetine girmeliyiz. Bu konuda yetersiz ve eksik kaldığımız ortadadır. Birçok taraftar ve sempatizan ordu saflarına askerlik yapmaya gidiyorsa, burada kendimizi ve faaliyetlerimizi sorgulamak zorundayız. Bu konularda özel eğitim toplantıları yapmalıyız. Bu kampanyalar şeklinde de olabilir. Beyaz orduya değil halk ordusuna katılın çağrısını yapmak yetmiyor. Bunun her yönlü çalışmasını yapmayınca bu çalışmanın kağıt üzerinden öteye gidemeyeceği açıktır. Geçmiş çalışmalarımız bunu çok somut bir şekilde ortaya koymaktadır.

Yukarıda işaret ettiğimiz perspektif ve politikalar ışığında hareket ettiğimizde, stratejik olarak kazanacağımız kesin olmakla birlikte, bugün açısından da taktik olarak biz kazanacağız. Çünkü dağlar birer savaş meydanı haline gelmiştir. Bugün bu savaşa doğru politikalar ışığında önderlik yapıp yön gösterdiğimizde, ne taktik olarak yenilir ne de devrimin gerçek ve kalıcı zaferini geciktirmiş oluruz. Bu halk için savaşmasını, ondan öğrenmesini ve ona öğretmesini bilen bir güç yenilemez. Halk bizden yanadır. Bizim yaşam kaynağımızdır. Bizler ise onun birer hizmetkarları olarak bu işe koyulmuşsak, etle kemik gibi onlarla ve dostlarımızla birleşmek zorundayız. Devrimin mantığı budur. Devrimler tarihi bunu emrediyor. Halka dayanan ve doğru yoldan şaşmayan, hiçbir güç kaybetmez. Ama ondan kopanlar ve haksız olanlar her zaman için kaybetmiştir.

Bu halk büyük zaferlerin dağda kazandığını artık görüyor, yaşıyor ve bundandirki sırtını oralara dayamıştır. Artık hiçbir faşist diktatörlüğün ve gerici gücün kendisini teslim alamayacağını da büyük oranda kavramış durumdadır. Bugün bizden istediği örgütlenmek ve önderliktir. Daha fazla savaşmak ise bunun gelişmesinin ana motorudur. Biz artık özgürleşmenin adyız diye Karadeniz ve Orta Anadolu dağlarından Dersim'e ve oradanda bu coğrafyanın halklarına selama duruyor ve şu çağrıyla yapıyoruz: Biz sırtımızı dağlara dayadık onun için bizi hiç bir düşman gücü esir alamaz artık. ●

"Güneydoğu Sendromu"

polis teşkilatını fena vurdu

Burjuva kaleşörlerinden araştırmacı yazar Faruk Güçlü, devletin temel kurumlarından biri olan polis örgütüne dair yaptığı araştırmada, bu kurumda ne denli ürkütücü boyutta bir çözülmenin yaşandığını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir.

Feodal burjuva devlet, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşını güçten düşürmek için başta Kürt ulusu olmak üzere diğer milliyetlere mensup emekçilere karşı topyekün bir imha savaşını vermektedir. Özel savaş aygıtınca uyguladığı şiddet aracılığıyla başta Kürt ulusu olmak üzere diğer milliyetleri teslim alıp köleleştirmek için didinip durmaktadır. Devletin böyle davranması sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşı karşısında adım adım ölümünü çabuklaştırmasıdır. Yani bu savaş, her yönüyle faşist Türk devletini yıkıma götürmekten ve oradanda tarihin çöp tenekesine atmak-tan başka bir şey ifade etmeyecektir.

'80'den günümüze kadar polis örgütünde yaşanan intihar olaylarını kapsayan bir araştırmanın çıkardığı gerçeklerden en önemlisi, polis örgütünde yaşanan intihar olaylarının devlet tarafından gizli tutulmasıdır. Savaş kayıpları nasıl gizli tutulduysa, polisteki yıkım boyutundaki intihar olaylarında aynı şekilde gizlenmeye çalışılmıştır. Bu araştırma sonucunda gerçeklerin örtbas edildiği ve rakamlarla oynandığı daha çarpıcı bir şekilde açığa çıkmıştır. Devletin bu temel kurumunda yaşanan intihar olayları resmi açıklamanın dışında ilk kez kamuoyuna böyle kabarıp rakamlı bir istatistikle açıklanıyordu. Bu istatistikten de anlaşılacağı gibi, bu intiharlara neden olan "Güneydoğu Sendromu" sadece polis örgütünde yaşanan bir olgu değildir. Devletin temel direği olan ordu ile korucu ve özel tim gibi kuruluşlarda da boyutlu bir şekilde yaşanmaktadır. Dolayısıyla ciddi boyutta varan bu çözülme açıklamak için, bunların toplumsal olaylar karşısında oynadıkları fonksiyonlara, aldıkları temel eğitime, iç yapılanmalarına, intihar olaylarına sebebiyet veren etken ve koşullara oradan da "Güneydoğu Sendromu" olarak açıklanan vakanın "Vietnam sendromu" ile benzerliklerine değinmeye çalışacağız.

Emperyalizmin tahakkümü altında varlığını sürdüren toplumsal sistemler, uşaklığını yaptığı emperyalist haydutların ekonomik-siyasi çıkarlarını muhafaza etmek ve onu geliştirip sağlamlaştırmak için, başta ordu olmak üzere polis, istihbarat teşkilatları, mahkemeler, esir kampı gibi kurum ve kuruluşlara ihtiyaç duyar. Ki, bu temel kurumlar, devletin varlığını sürdürebilmesinin olmazsa olmazlarıdır da. Onun için, burjuva-feodal diktatörlükler açısından hayatı önem taşıyan bu temel kurum ve kuruluşların, kendi amaçlarına uygun bir tarzda şekillendirilip yönlendirilmesi gerekmektedir. Dolayısıyla bu kurum ve kuruluşlarda görev yapan unsurlar Kemalist diktatörlüğün ırkçı, şoven, bağınaz, barbar, kafatasçı özelliklerini içeren eğitim sistemine tabi tutularak, amaçlarına uygun görev yapacak birer robot haline getirilmektedir. Bu unsurlar üretime ve her türden sosyal, kültürel etkinliklerden arındırılmış bir biçimde eğitildikleri için, insanlara özgü özellikleri ve insani duygularını yitirmiş, vahşi hayvanlara has güdülerle tika basa doldurulmuş birer yaratık

haline dönüştürülmüşlerdir. Bunların artık tek bir görevi vardır; oda talan, sömürü ve çapul siyasetinin kolaylıkla uygulanabilmesinin bir aracı olup, yapı denilen her şeyi yapmaktır. Yani egemenlerin hedef belirlediği her türlü muhalefete karşı uyguladığı cebir ve şiddet politikalarını yerine getiren birer suç aletidirler. İşte bunların temel yasası budur. Ve varlıklarının nedeni de budur.

Hiyerarşik iç yapılanmasına bakıldığında ise, bu bağınaz, şoven, ırkçı eğitim sisteminin bir yansıması olarak, bu kurumlarda görev alan kişilerin tamamen baskı ve şiddet uygulayacak tarzda şekillendirildikleri görülecektir. İç yapılanmaları böyle olan bu kurumların yönetim kademeleriye, CIA tarafından eğitilmiş ve onun bir uzantısı olarak görev yapan kişilerden oluşmaktadır. Bu örgütlenmelerin bağlı olduğu merkez ise, kontrogerilladır. Yapılan ve yapılacak olan bütün icraatlar bu hiyerarşik yapılanma içinde belirlenir ve uygulanır. Bütün zor kurumları buna tabi olarak çalışır.

İç yapılanmalarından da anlaşılacağı gibi, bu kurumların toplumsal olaylar karşısında ne türden bir yönelim içine girecekleri çok açıktır. Bundan hareketle Türk devletinin geçmişine bakıldığında, kuruluşundan günümüze kadar bu hakimiyet araçlarının oynadığı fonksiyonun ne olduğu net olarak görülecektir. Türk devletinin ordusuyla, polisiyle, mitiyle, ittiyle bütün militarist güçlerinin icraatları halk kitlelerine karşı uygulanan kıyım ve katliamlarla adeta özdeşleşmiştir. Ve tarihi bununla adlandırılmaktadır. Çünkü, Kemalist diktatörlüğün devlet olarak şekillenmesi aynı zamanda soykırımlara yeniden başlanmasının da tarihi oldu. Bunları başta Ermeni ulusunun (Jön-Türklerin kıyımından geri kalanları) jenoside tabi tutularak tarihleriyle birlikte ülke topraklarından "silinmesi", Kürt ulusal hareketlerinin kanla boğulması, topraksız köylülerin toprak istemlerinin süngü ve kurşunla susturulması, işçilerin, memurların ve öğrencilerin ekonomik-demokratik taleplerinin jop, süngü ve kurşunla sindirilmesi, böl-parçala-yönet politikalarına uygun olarak mezhep ve milliyet çatışmalarını kışkırtarak halkın birbirine kırıdırılması, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşını bastırmak için binlerle ifade edilen askeri seferlerin düzenlenmesi ile ormanları, köyleri, yakılıp, yıkılarak katliamlar-

dan geçirilen Türkiye Kürdistanı çölleştirilmesi, ülkenin dörtbir yan da ev, sokak ve dağbaşı infazları, kenceyi karakollardan sokaklara, yerlerinden dağlara ve oradan sağlık ve okul binalarına kadar yayarak her yerin işkencehaneye dönüştürülmesi, infazların sıradan bir hale getirilmesi ve daha bir d kirli iş ve uygulamanın sahipleri. İşte kan ve irinle beslenen, bu komprador-feodal diktatörlük, bütün militarist güçlerini toplumsal muhalefati bastırıp etkisizleştirmek amacıyla değişen koşullara göre yeniden (çimsel) yapılandırarak jenosid şiddeti daha modern araç ve gereçlerle yürütmeye çalışmaktadır. Onun için, devletin buradaki temel yasasının özü hiç değişmedi ve değişmezdedir. Çünkü bu yasanın değişmesi demek kendi varlığına kendinin son vermesi olur ki, bu da onun doğasına aykırıdır. Sadece değişen şey, jenosid ve şiddet politikaları bu temel kurum ve kuruluşlar aracılığıyla uygularken daha modern ve gereçlerden azami ölçüde yararlanmakta ve bütün olanaklarını kullanarak yeniden organizasyonuna seferber etmektedir. Dolayısıyla başta polis olmak üzere bütün hakimiyet araçlarının yol ve yöntemlerinin değişiklikler olsa da, toplumsal muhalefete karşı şiddete dayanan aygıtı olma fonksiyonu hiç değişmemiştir.

Öyle ise, faşist Türk devletinin yıllardan beri jenosid ve etnosid politikalarında dahil geniş halk yığınları karşı uyguladığı zor ve şiddet politikalarının yürütülmesinden sorumlu ordu, polis, korucu vb. kurumlarda yaşanan boyutlu çözülme hızı dıran nedenlere bakmak gerekli. Ancak o zaman şeylerin iç dünyası ve onu çevreleyen koşulların ned sonuç ilişkisi doğru bir tarzda ele nüp ortaya konulabilir. Olgu doğru bir tarzda yorumlamanın ona değıştirmenin yolu bundan geçer.

Bilindiği gibi, üzerinde yaşadığı coğrafyada bir iç savaş yaşanmaktadır. Bütün şiddetiyle süren bu savaşın iki tarafı vardır. Bu taraflardan biri tamamen haksız ve gericiyken, diğer taraf ise, tamamen haklı ve ileridir. Taraflar arasında kıyasıya süren bu savaşta komprador-burjuvazi büyük toprak ağaları sınıfı dünya riciliğinin Türkiye'deki ayağını o tırdığından dolayı tıpkı diğer gerici sınıflar gibi saltanatlarının besin k

nağı olan sömürü ve talan politikalarını hayata geçirmek için zor ve şiddet aygıtını devreye sokarlar. Dahası, pervasızlaşarak halkları köleleştirmek için jenosid ve etnosid politikalarını daha sistemli bir hale getirirler. Bunun karşısında halklar ise, kendisine dayatılan bu ölüm kalım savaşına karşı devrimci zoru örgütleyerek karşı koyarlar. Halkın bilinçli ve örgütlü gücü ve zoru olarak örgütlenen ve düşmana karşı politik iktidar mücadelesine tutuşan sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin başvurduğu yöntemler ve araçlarda amaçları kadar (ulusal ve küçük-burjuva hareketlerin ideolojisinden kaynaklanan faydacılık sonucu bazı süreçlerde girdikleri yanlış pratikleri dışında) temizdir. Ama düşman amacına varmak için her türden kirli yöntem ve uygulamaya başvurur. Bundan dolayı düşman, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşını bastırıp etkisiz hale getirmek için, savaşı bütün yönleriyle kurlsızca sürdürür. Düşmanın bütün bu kurlsızlığına rağmen, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşının gelişimini engellemek bir yana, aksine sürekli çaresizlik içinde gerileyen ve oradan da tükenişe doğru ilerleyen kendisi oldu. Çünkü uşak sınıf, emperyalizme göbekten bağımlı olduğundan dolayı ekonomik-siyasi krizi sürekli. Bu krize birde gerilla savaşının etkili vuruşları eklenince her yönüyle bir iflası yaşıyor ve giderek kriz dibe vurmaya başlıyor. Çünkü gerillaların dalgalar halinde peşpeşe indirdiği güçlü ve isabetli vuruşlar düşmanda her açıdan köklü sarsıntılar yaratıyor. Dalgalar halinde ilerleyerek düşmanın üstüne çöreklenen gerillaların bu vuruş tarzları, bazen öylesine sert ve öylesine kuvvetli,

düşman güçleri adeta alabora olmaktan kurtulamamaktadır. Dolayısıyla gerilla vuruşlarıyla devletin bünyesinden kopan her bir parça faşizmin ölümünü çabuklaştırdığından dolayı, bu durumu onu hepten çileden çıkarmaya yetiyor. Bu durum karşısında kendi sonunun yaklaştığını gördükçe, "çareyi" azgınca önüne çıkan herşeye saldırmakta görmektedir.

Gerilla savaşının başlangıcından günümüze kadar devletin kirli yöntemlerini uygulayan kurumların başında gelen ordu, polis, korucu ve özel timde görev yapanların aldığı eğitim sonucu girdikleri faaliyetler, onları insan olma özelliklerinden kopardığı için psikopatlaştırmaktadır. Robotlaşan bu unsurlar zevk için insanlara işkence yaparak katletmekte ve öldürdüğü insanların çeşitli organlarını keserek kolleksiyon yapmaktadırlar. Dahası canlı -cansız ayrımı yapmaksızın önüne çıkan her şeyi katlediyorlar, yakıyorlar, yıkıyorlar. İşte bu ortama uyum sağlayamayanlar ise geçirdikleri depresyonlar (savaş sendromu) sonucu ya intihar etmekte ya da çevrelerindeki insanlara zarar vermektedirler.

Gelinen aşamada Türk devleti, Türkiye Kürdistanı'nda ve diğer gerilla bölgelerinde yürütülen özel savaş aygıtınca uygulanan bu karşı-devrim terörü ve terörün yetiştirdiği "insan" müsvettelerini ileri sürerek halka gözdağı verip sindirmeyi hayal ediyor. Bu şiddet politikaları ne halka gözdağı verip sindirebilmekte, nede devlete yakınlaştırmaktadır. Aksine halk kitlelerinin bir çok yönüyle devletten kopuşunu sağlamaktan başka bir şeye yaramamaktadır. Bu bölge-

lere bakıldığında, buralarda devlet siyasi, kültürel olarak otoritesini önemli ölçüde kaybetmiş ve kaybettiği bu otoritesini tekrar inşa etmek için militarist güçlerinin ezici çoğunluğunu bu yerlere yığmak yapmıştır.

Feodal burjuva devlet, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşını güçten düşürmek için başta Kürt ulusu olmak üzere diğer milliyetlere mensup emekçilere karşı topyekün bir imha savaşını vermektedir. Özel savaş aygıtınca uyguladığı şiddet aracılığıyla başta Kürt ulusu olmak üzere diğer milliyetleri teslim alıp köleleştirmek için didinip durmaktadır. Devletin böyle davranması sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşına karşı adım adım ölümünü çabuklaştırmıştır. Yani bu savaş, her yönüyle faşist Türk devletini yıkıma götürmekten ve oradanda tarihin çöp tenekesine atılmaktan başka bir şey ifade etmeyecektir.

Sorunun daha iyi anlaşılması için "Cüneytöğrü sendromu"nın ne anlamı geldiğine bakalım. '60'larda Vietnam İşçi Partisi (VIP) önderliğinde muzaffer bir şekilde ilerleyen sosyal kurtuluş savaşını yerli işbirlikçilerin saltanatını her an başlarına yıkacağı bir süreçte, ABD emperyalizmi Vietnam'ı işgal etti. Yanki haydutları gerçekleştirdikleri bu işgal hareketiyle birlikte burada bir çok yöntemi uygulamaya çalıştılar. O ana kadar deneme fırsatını bulamadıkları bir çok silah ve araç-gereci deneme fırsatını buldular. VIP ise yanki haydutlarının bu işgal hareketine paralel olarak yürütmüş olduğu sosyal kurtuluş savaşını ulusal kurtuluş savaşına dönüştürerek büyük ve sarsılmaz direniş ağlarını örüp işgalci güce karşı koydu. Diyebiliriz ki, benzerlerine

göre çağımızdaki en barbar, en vahşi ve en kanlı savaş Vietnam halkına dayatıldı. VIP önderliğinde yürütülen Vietnam ulusal kurtuluş savaşı ustaca uzun bir süreçte yayılarak, yanki haydutlarının ve onun yerli uşaklarının nasıl alt edilebileceğinin somut örneği pratikte dünya halklarına gösteriliyordu. Çünkü bu savaşın uzun bir süreçte yayılması ABD emperyalizmi ve onun ülkedeki dayanaklarının gerçek yüzünü açığa çıkarmış, Vietnam halkının VIP etrafında kenetlenmesini ve böylece zafere doğru emin adımlarla yürümelerini sağlamıştı. Yanki haydutları, VIP önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşı karşısında kendi sonlarının yaklaştığını gördükçe öylesine kudurganlaşıyorlardı ki, canlı-cansız ayrımı yapmaksızın önlerine çıkan herşeyi intikam hırsıyla yok ediyorlardı. Bu yoketme politikalarını hayata geçirebilecek özel eğitilmiş (kontralarla) insan malzemesine ihtiyaç duyuyorlardı. Ve bunun çözümü olarak, savaşta öne sürdüğü "insanları" özel eğitimlere tabi tutarak, bunları her türden insani duygudan arınmış bir biçimde yetiştirerek savaşa sürüyorlardı. Artık bu unsurlar, yanki emperyalizminin talan ve yok etme siyasetini çok iyi bir şekilde uygulamak için vardı ve o doğrultuda görev yapıyorlardı. Bunlar artık, önüne çıkan her şeyi öldüren, yakan, yıkan birer suç makinasıydılar. Bu "insanlar" öyle bir psikoz içerisine giriyorlardı ki, kendi dışındaki herkes ve herşey onlar için yok edilmesi gereken bir düşmandı. Girdikleri bu savaş sendromu öyle boyutlara varıyordu ki, cinnet geçirenler ya toplu olarak intihar ediyorlardı ya da toplu katliamlara girişiyorlardı. Ancak, ABD emperyalizmi bütün olanaklarını seferber ettiği bu savaşta, tıpkı diğer gericiler gibi Vietnam halkının bu haklı ve ilerici savaşı karşısında, yenilgiyi kabul edip geri çekilmek zorunda kalmıştı. Vietnam halkının bu zaferi dünya halklarının mücadele azimlerini kamçılarken, dünya gericiliğinin de bir o kadar korkutmaktaydı. Toplumsal tarihi bir kez daha tanık oldu ki, emperyalist haydutlar ne kadar güçlü gözükürlerse gözüksünler halkların kurtuluş mücadelesi karşısında daha fazla ayak direme kudretini gösteremezler. Çünkü tarihi yazan ve yaratan kitlelerdir.

Savaşın sona ermesiyle geri çekilen yanki emperyalizmi, bu seferde savaşa sürdüğü insanların yaşadığı savaş sendromuyla karşı karşıya kaldı. Bu insanlar, yaşadıkları savaş sendromu nedeniyle hala Vietnamda savaştıklarını sanıyorlardı. Kimi zaman bu sendromu şiddetli bir halde yaşayanlar ise, çevresinde gördükleri insanları düşman sanarak öldürüyorlardı. Bunun etkisinden kurtulamayanlar ise, "çözümü" intihar et-

mekte buluyorlardı. Bundan dolayı ABD ordusu uzun yıllar bu sendromun etkisinden kurtulamadı. Hastalığı tedavi etmek için kurulan tedavi merkezleri ise, bu insanları eski sağlığına kavuşturamadı. Çünkü savaş bu insanların yapısında öylesine derinlikte bir yıkıma neden olmuştu ki, eski sağlıklarına kavuşup normal bir insan gibi tekrardan yaşamlarını sürdürmeleri söz konusu değildi. Çünkü bu rehabilitasyon merkezlerini açanların, insanları bu hale getiren anlayış silsilesinin sahipleri oldukları için, bu insanların hastalığını tedavi edip tekrardan topluma kazandırması beklenemezdi. Bu rehabilitasyon merkezleri yanki emperyalizminin sömürü, talan ve yayılmacı çarkının birer dişlisidiler. Özcesi "Vietnam sendromu" denen olgu budur.

Öyle ise Vietnam sendromunun Türkiye'ye yansıyış şekline bakarak bunun hangi boyuta geldiğini açmaya çalışalım. Bunu da direkt savaşın içinde yer alan ve ordu kadar bu kirli uygulamaların yürütücülerinden olan polis örgütünün içinde bulunduğu duruma açıklık getirerek ortaya koymaya çalışacağız. Yazımızın içinde savaş sendromunu açmaya çalışırken, bu soruna sebebiyet veren etken ve koşulların bu unsurlar üstünde nasıl etkili olduğunu ve bunların birbirleriyle olan organik bağlarını ortaya koyarak, nedenden sonuca gitmeye çalıştık. Bunlara tek tek değindiğimiz için tekrardan değinmeye gerek duymuyoruz. Burada sadece polis örgütünde yaşanan savaş sendromunun boyutunu ve devletin bunun karşısındaki tutumunu ele alacağız.

Burjuva araştırmacı-yazarlardan Güçlü'nün yaptığı araştırma sonucunda ortaya çıkardığı gerçekliğe bakıldığında, '80'den '97'ye kadar ki süreçte 170 bin kişilik polis teşkilatında 80 binin üzerinde intihar olayları gerçekleşmiştir. Gerçekleşen bu intihar olaylarında 25 bin polis ölmüş, diğerlerinin önemli bir bölümü aldıkları yaralar sonucu sakat kalmıştır. Bu intihar olaylarının yıllık ortalaması 4705.8 iken, günlük bilançosu ise 12.8'dir. Yine genelleşen bu intiharlarda ölümler sonucunda yıllık ortalamasına 1470 kişi düşerken, günlük ortalaması ise 4.5'tir. Güçlü, polis örgütündeki bu savaş sendromunun başlangıcını 12 Eylül Askeri Faşist darbesiyle birlikte ele almaktadır. Güçlü, bu durumu "bu tarihi, intiharların miladı olarak kabul ediyorum. Bu dönemde polislerimiz ruhsal bunalıma düştü" diyerek ifade ediyor. Bizim anlayışımıza göre ise, bunun nedeni çok daha derinlerdedir. Yani, mevcut toplumsal sistemin oluşumuyla bu vardır. Sadece bu bunalımın çizelgesinin yüksekliği ve düşüşü sınıfsal ve ulusal kurtuluş

savaşıyla ilintilidir. Özcesi onu daha da boyutlandıran ve aleni bir şekilde açığa çıkaran sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin ta kendisidir.

Komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfının bu intihar olaylarını kamuoyundan gizlemesini Güçlü, şu sözlerle açıklamaktadır: "Polis, toplumun her kesimi ile muhatap oluyor. Yaşanan bütün bu sıkıntılardan payını alıyor. Stres ve depresyona en çok maruz kalan mesleklerden biri. Ancak, on yedi yıllık süreçte sadece bin polis veya emeklisinin intihar girişiminde bulunduğu ve 142'sinin ölümü sonuçlandırdığı saptandı. Bu da intiharların kayıtlara geçirilmediğini gösteriyor. Poliste intiharlar bir zamanlar o kadar yaygın hale geldi ki, Özal döneminde Emniyet Genel Müdürü olan Saffet Arkan Bedük, bir genelge yayınlayarak polis amirlerinden astlarına daha iyi davranmalarını istemişti" dedi. Bu sözlerden anlaşılacağı gibi devlet, polis örgütünde yaşanan savaş sendromu sonucu meydana gelen çözülmeyle büyük bir titizlikle gizlemeyi "başarmıştır". Yine Güçlü'nün açığa çıkardığı bir diğer çarpıcı gerçek ise, intihar eden kişilerin dosyalarının nasıl kaybedildiğidir. Güçlü, araştırmasını "bu konuda araştırma yapmak çok güç. Örneğin 1986 yılında bir polis 'işkencodan bıktım' notunu bırakarak intihar ediyor. Kız kardeşi amirleri hakkında suç duyurusunda bulunuyor. Ancak ağabeyinin dosyası bulunamıyor" diyerek bitiriyor. İşte polis örgütünde yaşanan bu savaş sendromunun çok daha boyutlusu orduda, korucularda ve özel timlerde yaşanmaktadır. Bu-

nun en bariz örneği bundan birkaç ay önce terhis olan iki askerin yaşadığı depresyon sonucu intihar etmeleridir. Bu iki askerin askerlik yaptıkları birlikler, gerilla saldırısı sonucu imha edilir. Ve o birlikten kurtulan sadece bu ikisidir. Bu askerler Türkiye Kürdistanı'nda yaşadıklarını terhis olduktan sonra da birebir aynı şekilde yaşarlar. Öyleki, gördükleri insanları gerilla sanarak bulundukları evlere sığınak kazıp, gece nöbet tutarlar. Bu iki asker, bu duruma daha fazla katlanamadıkları için birkaç gün arayla intihar ettiler. "Vietnam sendromu" ve diğer adıyla "Cüneydoğu sendromu"nu açıklamaya yettiği için, daha fazla örnek vermeye gerek duymuyoruz. Savaş sendromunun Türk devletinin militarist güçlerinde ne denli bir çözülmeyle sağladığı peş peşe açılan Rehabilitasyon merkezleri ile de açığa çıkmaktadır. Ancak, hiçbir rehabilitasyon merkezi bu militarist güçlerin gerilla savaşı karşısında çözülmesine engel olamayacaktır. Aksine bunların gerilla savaşı karşısında yaşadığı çözülmenin boyutu her gün biraz daha ivme kazanacaktır. İki cepheden yürütülen (sosyal-ulusal) gerilla savaşı, bu savaş sendromunu tırmandırarak yaşatmaya devam edecektir. Bu savaş sendromu yalnız ordu ve poliste yaşanmıyor. İcraatları sık sık basına konu olmaya başlayan korucularda zıvanadan çıkmış şekilde bu sendromu yaşıyorlar.

MCK'nın emirleri olan ANASOL-D hükümetinin işbaşına gelir gelmez, öncelikli sorunlardan biri olarak ele alınız dediği "koruculuğun ıslah edilmesi ve kaldırılması" projesi, aslında

koruculuğun yerleşik bir kurum haline getirilmesidir. Bir yandan "ıslah edeceğiz" teraneleriyle korucuları tamamen denetim altına alıp, bir yandan kontra elamanı olarak yetiştirip faaliyetlere sokmaya çalışırken, öte yandan da "koruculuğu kaldıracağız" bi demagojik söylemlerle kitleleri yanıltmaya çalışmaktadırlar. Karadeniz ve Akdeniz'de yeni korucu çetelerini örgütleyerek buralarda gerilla faaliyetleri katliamların zeminini oluşturmaktalar. Buralarda geliştirilen koruculuk sistemi, tıpkı Türkiye Kürdistanı'nda uygulanan koruculuk sistemi gibi, gerilla savaşı karşısında çözülmeye ve iflas etmeye mahkumdur.

Sonuç olarak; kan ve ırınla beslenen bu toplumsal sistem, gerilla savaşı karşısında aldığı ve alacağı geçici önlemler (rehabilitasyon merkezleri ve koruculuğun yeniden düzenlenmesi vb.) uzun vadeli düşünülmedikçe bunların yarasına merhem olmaktan ziyade, o yarayı daha kangrenleştirip hepten ölümünü sağlayan birer etken olacaktır. Dolayısıyla bu geçici önlemlerin, uzun vadede Halk Savaşı ve bugünkü özbiçimi olan Köylü Gerilla Savaşı karşısında hiç bir işlevi olmayacaktır. Bu yüzden devletin içinde bulunduğu bu çözülmeyle daha da hızlanmak ve çöküntü aşamasına getirmek için gerilla savaşı derinlemesine yoğunlaştırarak yaygınlaştırmalıdır. Bu savaşın maddi bir güç haline getirilmesi, bizim bilfiil katılmamızla ona her türlü desteği sunmamız mümkündür. ●

OLACAĞI BUYDU

Esasında böylesi durumlarda devletin bekası için bir iki memur gözden çıkarılarak feda edilirdi. Fakat bu kez böyle olmadı/olamazdı. Çünkü, sistem, kendisini ayakta tutan ve hala görev başında olan itirafçılarına, köstebeklerine, provakatorlerine, katillerine ve tüm diğer piyonlarına güven vermek zorundaydı. Çünkü sistem, derinleşen krizi ve çözölmeye yüz tutan yapısı karşısında tek bir memurunu dahi gözden çıkaramayacak duruma gelmişti.

Yaklaşık bir yıl önce, dönemin Başbakan Vekili ve Dışişleri Bakanı olan Tansu Çiller, bu çözölmüşlüğü şu şekilde ifade ediyordu: "Türkiye'de devletin kurumları çökmüştür. Bu bir gerçektir. Devlet şu anda milletin üzerinde bir yükür. Türkiye, devlet yapısını yeniden gözden geçirmek durumundadır." Bugünlerde alabildiğine dillendirilen ve çeşitli şekillerde uygulamaya sokulan "Yeniden yapılanma" saldırısının, dünkü habercisiydi bu sözler. İpek ve Demir gibi itirafçıların serbest bırakılmasından sonra, Susurluk "kazası"nın şerefsiz sanıklarının, 12 Eylül'ün 17. yıldönümünde adeta 12 Eylül'ü selamlarcasına salıverilmesi, "Yeniden yapılanma"nın pekişerek gelen 12 Eylül rejimi olduğuna dair bir göstergedir. Sistem, verdiği bu ve peşisıra gelen diğer salıverme kararlarıyla, girdiği "Yeniden Yapılanma" sürecinde, tüm kadrolarına ve piyonlarına güvence veriyor, onları koruyacağına dair senet imzalıyordu.

Bu salıvermeler, Tanrı'nın kendi yazdığı ve dolayısıyla kendisinin sorumluluğunda olanı kadere uygun hareket ettiği için, ahiret gününde kullarını cezalandırmasına benzer. Dolayısıyla, nasıl ki, Tanrı'nın yazdığı kaderi uyguladığı için, kullarını yargılayacağı bir safsata ise, sistemin, kendi buyrukları doğrultusunda hareket eden memurlarını yargılayacağı da bir safsatadır. Devletin başı olarak MGK tanrı ise, devlet içerisinde görev yapan tüm çetelerde kullandır. Tüm bu kullar, tanrıların buyrukları doğrultusunda hareket ederler. Aradaki tanrı-kul ilişkisini anlatabilmek için bazı kulların açıklamalarına başvuralım:

"Ben MGK'nın kararlarını uyguladım."

M. Agar

"Biz bu işi emirle yapıyoruz. Yaptığımızdan Başbakan'ın da haberi var."

A. Çarkın

"Ben yasaların bana verdiği yetkiyi kullandım."

B. Orakoğlu

"Silahların kime ve nereye gönderildiği gibi konular devlet sırdır."

K. Eken

Görüldüğü gibi, arada önemli bir ilişki söz konusudur. Böylesi bir ilişki

ağında, devletin, bu çete ve köstebekleri cezalandırması söz konusu olabilir mi? Olamaz. Ki devlet, Susurluk ile gözler önüne serilen ilişkilerin ortalığa saçıldığı dönemlerde, bir takım formalite soruşturmalara başvurmak zorunda kalsada, olayın siyasal içeriğine ve açığa çıkan yönlerine sahip çıkmıştır. "Bu vatan için kurşun atanda, kurşun yiyende bizler için şereflili insanlardır" şeklindeki şerefsiz bir konuşma, MGK'nın kontrolünde olduğu bugün çok daha net bir şekilde açığa çıkan parlamentonun kürsüsünden yapılmıştır.

Bu noktada, o dönemki durumu ve bugünkü bilançoyu o günlerde sarıh bir şekilde anlatan A. Can Atas'ın yazdıklarına başvuralım: "... Çünkü Susurluk olayının kahramanları; devlet, polis ve sivil-faşist örgütlerin birliğinin bütünlüğüdür. Susurluk olayına ilişkin olarak devletin attığı slogan şuydu: 'Kurşunu atan da, kurşunu yiyen de kahramandır' diyerek aynıların aynı yerde olmasının gerekliliğini kendileri bizatihi ifade etmişlerdir. Bu bağlamda da, devlet Susurluk olayının siyasal ve de politik reçetesine açıktan açığa sahip çıkmıştır..." Bugün ise, tüm çete mensuplarını ve köstebekleri salıvererek bu reçetenin yanında, reçetenin uygulayıcılarına ve örgütlenmesine de açıktan açığa sahip çıkmaktadır. Çünkü onlara ve onlar gibi olan ama isimleri deşifre olmamış olan tüm unsurlarına, yaşanan iç savaş gerçekliğinde halka karşı saldırının piyonları olarak ihtiyacı vardır. Dolayısıyla bunlara sahip çıkmak zorundadır. O dönem, devletin hükümetten sorumlu olan sözcülerinden Tansu Çiller, "Bu kahraman insanlar hakkında ileri geri konuşmalar büyük hata yapar" diyordu. Çiller, bu sözleriyle önemli bir noktaya parmak basıyordu.

Bu gerçeklere rağmen, devlet, neden bir takım unsurlarını, kısa sürelide olsa, deşifre ederek tutukladı? Çünkü, devlet Çiller'in de bahsettiği gibi bir çöküş yaşıyordu. Bu çöküş sürecinde doğan boşluklardan ötürü, kimi kliklerin MGK'nın kontrolünden çıkması gibi eğilimler söz konusuydu. Yeniden tanrı-kul benzetmesine dönersek, tanrıya karşı şeytansı eğilimler içerisinde olanlar söz konusuydu. Bunların bir bütün kontrole alınması gerekiyordu. Nitekim öylede oldu. Ki, "Yeniden Yapılanma" kapsamında ele alınan, ölüm ve soygun anımları taşıyan İller İdaresi Yasası ve Tasarruf Tedbirleri Yasası ile başlayan hegemonya boşluklarını doldurma süreci

bugün daha hızlı bir şekilde devam ettirilmektedir. İşte, şeytansı eğilimler taşıyanları hizaya getirme girişimi de bu sürecin bir parçasıdır. Devlet açısından önemli olan, kontrolün MGK'dan çıkmamasıdır. Bundan ötürü, MGK kontrolü sağladıktan sonra, içeride tutulan unsurların salıverilmesi MGK açısından zarar değil, yarar sağlayacaktır. Çünkü, devlet içinde bulunan diğer piyonlarına güvence mesajı vermiş olacaktır.

Susurluk vakası, devrimcilerin yetersizliklerine ve oldukça asgari kalan müdahalelerine rağmen, bir çok şeyi kitlelere göstermiştir. Halada göstermektedir. Örneğin Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık koltuklarında oturanların, hala devam eden demagojik söylemlerinin ne anlam ifade ettiğini bugün çok daha iyi anlayabilmektedirler. Daha dün demokrasi havarisi kesilerek kitleleri arkasına almaya çalışanların ne büyük sahtekarlar olduğunu daha iyi görebilmektedirler. Macaristan'da burnunun üzerine yumruğu yiyen ve bu işi hükümete gelse yirmi günde halledeceğini söyleyen Mesut, Başbakanlık koltuğuna oturmasına rağmen, neden bu işi halletmemiştir. Onda bırakalım yüksek sorumluluk duygusunu, biraz olsun Anadolu delikanlısının mertliği olsaydı, yediği yumruğun haysiyeti için de olsa bu işi hallederdi. Ama, Pavlov'un iti gibi, MGK'nın bastığı zile göre hareket edenler ve emperyalizmin kucagında olmaktan özel haz duyanlar, hiçbir işi halledecek kudrete sahip değillerdir. Çünkü, onların kendi işleri halledilmiş durumdadır. Aynı şekilde daha dün "güvenlik güçlerinin duyarlı mevkilerinde yer alan bazı kimseler de suç örgütleriyle ve mafya ile içli-dışlılar" diyen ve bugün hükümet ortağı olan kafatasçı "başbuğ" Ecevit'te büyük bir sahtekar olduğunu, bir kez daha Susurluk vesilesiyle göstermiş bulunuyor.

Ortada güçlü bir tiyatro oynanıyor. Herkes hangi perdede, hangi oyunu sergileyeceğini çok iyi biliyor. Dolayısıyla dün vaadlerde bulunanlar, bugün büyük bir arsızlık gösterisi sunuyorlar. Dün hükümetteyken dış bile-yen ve kitlelerin eylemi ile dalga geçenler ise demokrasi havarisi kesiliyor. Herkes üzerine düşen rolü yerine getirerek güçlü bir mistifiye sağlanıyor. Kendisine aydın ve demokrat, hatta devrimci diyen kimi kesimlerde ilk yapılan karanlık eyleminin bir anda anti-"laik" eyleme çevrilmesinde olduğu gibi, bu mistifiyeye ortak oluyor. Oysa bu kesimlere düşen görev,

mistifiye edilmiş olanı demistifiye etmektir.

30 Eylül'de başlayacak olan eylem, daha önce yerine getirilememiş olan bu görevi yerine getirmek için iyi bir fırsattır. Bu noktada en önemli görev devrimcilere düşmektedir. Çünkü CHP ve Barış Partisi gibi komprador partiler ile ittifak yapan ÖDP, EMEP ve HADEP gibi reformist yapılar, daha henüz işin başındayken yaptıkları bu ittifakla mistifiye edilmiş ortama ortak olmuş durumdadırlar. Bu yapıların kontrolünden çıkartılıp devrimci rotaya sokulamayan eylemlilik, MGK'nın hizmetinde demektir. Çünkü MGK, CHP ile birlikte düzen sınırlarını zorlamayan bu reformist yapıların önünü zaten açmaktadır. Dolayısıyla, zararlı boyutlara vardi- rmadan, sol söylemlili faşist partilerin ve reformistlerin kitleler nezdinde prestij kazanması MGK'nın çıkarına- dır.

Gülray Gökçürk gibi ağzı salyalı besleme köşe "yazarları" bile, duran saatin günde iki defa doğruyu göstermesi misali, "... halkın eyleminden bu kadar korktuklarına göre, çözüm halk hareketinde olmalı" diyor. Böylesi ciddi bir süreçte, mistifiye edilmiş ortamı yeniden bunlara bırakarak statükoyu muhafaza etmek, halka karşı yapılmış bir sorumsuzluk örneği olacaktır. Geçen sene Diyarbakır Esir Kampı'nda gerçekleştirilen katliamdan sonra ölen Zeki Müren gibi, bu sene Musa Anter Barış Treni'nin gündemleşeceği bir dönemde ölen Diana'dan sonra halkın gündemine sokulmak istenen ceset torbasına, en çok bu sistemin ihtiyacı vardır. Bu sistemi pislikleri ve çürümeye yüz tutan leşle birlikte ceset torbasına koymak için Susurluk iyi bir fırsattır. Siyanürlü altına karşı direnen Bergama köylüsünün, uzun zamana yayılmış inatçı direnişi örnek, devleti açmaza sokup çözölmeye sürükleyen gerilla savaşı ise herkese ışık olmalıdır.

Artık "büyük bir tarihsel atılımın sıçrama eşiği olabilecek" ÖDP ve yakın dostları, sınır kapıları yerine meclis kapılarını tutarda, bizler de çetelerden hesap sorulduğu o görkemli günleri görürüz, desek iddia sahipleri bile inanmaz. Çünkü onlar, bir dönem faşist SHP'nin elinden bırakmadığı sıkılmış limonlar gibi, süpürgeyi ellerinden bırakmazlar. Oysa bunun, ne nasırlı elleri süpürgeyi başka şeylere layık olan emekçi halka ne de memlekete bir faydası vardır.

Malum köstebek Bülent Orakoğlu, "adalet yerini buldu" diyor. Doğru söylüyor, zaten olacağıda buydu. Fakat onun bahsettiği kendi adaletlerinin, yani nalıncı keseri gibi hep kendinden tarafa yontan faşist adaletin tecellisiydi. Oysa bir de halkın adaleti var. Şimdi sıra halkın adaletinde! ●

"İstikrar Paketi"nizde kurtaramayacak!

Çok değil daha dün, denize düşenin yılanı sarıldığı gibi varolan ekonomik ve siyasal bunalımlarını atlatabilmek umu-duyla "küreselleşme, globalleşme, neo-liberalizm" safsatalarına sarılan emperyalist devletlerin şimdilerde ise paçaları tutuşmuş durumdadır.

Zira;

•Ülkeler düzeyinde bazı istisnaların bulunmasına rağmen, dünya ekonomisi çok yavaş büyümektedir. Bu büyüme hızı ile tatminkar bir ücret düzeyine dayalı yeterli istihdam sağlanamamakta ve yoksulluk hafiflememektedir.

•Emperyalist ve yarı-sömürge ülkeler arasındaki fark daha da açılmaktadır.

•Zenginler her yerde kazançlı çıkmıştır.

•Her yerde rantıye yatırımları sanayi yatırımlarının önüne geçmiştir.

•Gelir paylaşımında sermayenin payı artarken emeğin geliri düşmüştür.

•İş ve gelir güvencesi hemen hemen her yerde azalmıştır.

•Nitelikli ve nitelsiz emek arasında ücret eşitsizlikleri genel bir sorun haline gelmektedir..." diyerek emperyalist-kapitalist sistemin içinde debelendiği derin çözümsüzlüğü kabul etmek zorunda kalan yine emperyalistlerin kendisidir. Ki, bu yüzden de yukarıya aktardığımız söylemler tam bir ibret belgesidir.

Bu uzun alıntı, Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansı'nın (UNCTAD) kamuoyuna sunduğu 1997 Ticaret ve Kalkınma raporundan aktarılmıştır.

Pek çok ülkenin ekonomisinin değerlendirildiği raporda Türk ekonomisinin işlendiği bölüm ise, dikkate değerdir. Türk ekonomisinin 1980'den günümüze izlediği seyir hakkında, "1980 yılının ardından 'Özal ekonomisi' olarak da tanımlanan Dünya Bankası ve IMF destekli politikalarla dışa açık, sıcak para ağırlıklı çalışanların ücretlerinin kısıldığı, sermayeye kaynak aktarımı adı altında ranta dayalı büyüyen Türkiye'de 'küreselleşme' politikalarının sonuçları son beş yılda kendisini 'ekonomik bunalımla' gösterdi" değerlendirilmesine yer verilmektedir.

IMF ve Dünya Bankasının sömürge ve yarı-sömürge ülkelere "yeniden uyum programları" adı ile dayattığı neo-liberal politikalar '80'li yıllardan bu yana Türk devleti tarafından kesintisiz olarak uygulanmaya çalışılmıştır. Turgut Özal'ın IMF ve Dünya Bankasının dayatmalarına harfiyen uyması ile başlattığı gelenek, DYP-SHP, DYP-CHP, ANA-YOL, REFAH-YOL hükümetleri tarafından da sürdürülmüş, her hükümet döneminde halk yığınlarına zamlarla, "istikrar programları"yla aynı zehir içirilmiştir.

Ekonomik istikrarı sağlama ve istikrarsızlığa çare olma adına dayatılan bu "yeniden uyum" programları, ülke ekonomisini düze çıkarmak bir yana batırdıkça batırılmış, emek ile sermaye arasındaki den-

gesizlik sürekli sermaye lehine açılmış, bir avuç sömürücü, rantıyeci, deyim yerindeyse "altın çağını" yaşarken halk ise açlık boyutunda yaşanan sefaletin içine düşmüştür. Daha dün Diyarbakır'da birbirlerinin üzerine basa-basa bir ekmek alabilmek için çırpınan halkın TV'lerde yayınlanan görüntüleri hafızalarımızdadır. Çok şey söylemeye gerek yok. Bu görüntüler halkın içinde bulunduğu durumu yeterince açıklıyor.

Ama gelin görünki, IMF ve Dünya Bankasının bu emekçi düşmanı neo-liberal politikaları bugünkü hükümet ANASOL-D tarafından ekonomik devrim olarak lanse edilmeye çalışılmaktadır.

Çünkü, ülkenin emperyalizme olan bağımlılığı ekonomik sorunlara kaynaklık etmekte ve sorunlar siyasal ve toplumsal gelişmelere etkiye bulunmaktadır. Bunun yanında ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı yürütülen topyekün savaşta Türk devleti ağır yenilgiler almış, bu ise devlet içi bozulmalara neden olmuştur.

Tam da bu sırada MGK'nın bozulan devlet içi dengelere ince ayar çekmek için ABD'nin direktifi ile hayata geçirilmeye çalıştığı "yeniden yapılanma" programı çerçevesinde ANA-SOL-D hükümeti işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına karşı savaş hükümeti olarak işbaşına getirilmiştir. Bu savaş hükümetinin piyasaya sürdüğü "ekonomik yapılanma", MGK önderliğinde sürdürülen "yeniden yapılanma" programından ayrı değildir, aksine bu programın ekonomik alandaki yansımasıdır.

Bu nedenle, bu hükümetin ekonomik saldırı furçası dönemsel bir özellik taşımamaktadır. Uygulanan ekonomik politikalar daha da teorize edilmiş, sistemli-liği sağlanmış kapsamlı saldırılardır.

İgneden ipleğe her şeye zam yapılması, Ekonomik ve Sosyal Konsey'in (ESK) oluşturulması ve son olarakta "istikrar paketi" adı verilen sömürü ve zulüm paketinin büyük bir gövdeyle "ekonomik devrim" diye piyasaya sürülmesi bunun göstergesidir.

Geniş halk yığınları açısından sömürü ve zulümden başka bir şey vaatmeyen "istikrar paketi"ni, ANASOL-D ve burjuva medyanın alaylıp pullaması, ideolojik bombardıman ve ilüzyondan başka bir şey değildir. Ekonominin içinde bulunduğu durumdan sanki kendileri sorumlu değilmiş gibi, bol bol "kurtulsak hepimiz kurtuluruz, batarsak hepimiz batırız" vb. demagojik söylemlerle halka "gelin uzlaşalım, bu yükün altına hepimiz girelim" demek, "istikrar programı"ni tek kurtuluş yolu olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

"İstikrar Paketi"nin mimarlarından biri olan Hazine Müsteşarı Nafi Eğilmez'in "120 kilometre hızla giren bir otomobildemiz, karşımızda da bir duvar var. Buna çarpacağız. Bizim ekonomi yönetimi

olarak şimdi yapabileceğimiz tek şey bir ilüzyon yaratarak duvarı olduğu yerden daha ilerideymiş gibi göstermek" açıklaması göz önüne alındığında, "istikrar paketi"nin bir tarafına sıkıştırılan "istikrar programı için ulusal uzlaşma aranacak, her kesimin eşit fedakarlık yapması garanti altına alınacak, yapılanın toplumun gelecekteki mutluluğu için olduğu anlaşılabilecek" maddesi, Türk devletinin ikiyüzlülüğüne açığa vurması bakımından öğreticidir. "İstikrar Paketi"nin varolan ekonomik ve siyasal krize çare olmaktan uzak olduğu ortada iken, halk yığınlarına "ekonomik devrim" diye yutturulması bu sömürü ve zulüm paketinin halkın menfaatleri ile zerrece ilgisi olmadığını, ispatıdır. Geniş halk yığınları yine yükün altına sokulmaya çalışırken, bunun karı yine bir avuç sömürücünün kasalarını doldurup, tasıracaktır. "İstikrar Paketi"nin içeriğine bakıldığında, bu daha net olarak görülmektedir.

Bu devlet, "hem emeklilik yaşı yükseltilecek, hemde SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'un hazine üstündeki yükü kaldırılacak" anlayışıyla emeklilere mezarda emekliliği dayatmaktadır. Ki, bu durum zorunlu tasarruf adı altında nemaların gasp edilmesiyle de ilgilidir. Devlet hesapta biriken 750 trilyonu bunun için çalışanlara ödemiyor. Örneğin, bugün brüt ücreti 125 milyon lira olan bir ücretli, emekli olduğunda 585 milyon lira alması gerekirken, eğer emekliliğini beklemeden kendi isteğiyle isten ayrılırsa sadece 70 milyon lira alabilecektir. Böylece çalışanın 500 milyonu devlet tarafından gasp edilmiş olmaktadır. Eğer emeklilik yaşıda yükseltirse bu durumda ücretlilerin birikmiş nemalarını almaları tamamen imkansızlaşacaktır.

Hakim sınıflar ve medyası özellikle SSK'ya karşı yoğun bir ideolojik mücadele vermektedir. SSK'nın kamu kuruluşlarından bile daha büyük bir bütçeye sahip olduğu hatırlanırsa, bunca saldırının nedeni daha iyi anlaşılacaktır. SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı özelleştirilecek ve böylece, sömürücü sınıflara, rantıyecilere daha geniş imkanlar açılacaktır.

"İstikrar Paketi"ndeki "şu anda gayri safi milli hasılatın %12'si düzeyinde olan kamu açıkları sert tedbirlerle %6-7 seviyesine indirilecek" maddesi ile de devlet harcamalarında kısıtlamalara gidileceği söylenmektedir. Fakat burada kastedilen kısıtlama askeri harcamalardaki bir kısıtlama değildir. Zira askeri harcamalar kısıtlanmak bir yana, daha da artırılmıştır. Savaşın "özelliği"ne göre "yeniden yapılandırılan" bu rejimin, bu alanda kısıtlamaya gitmesi mümkün değildir. Kamu giderlerinin kısıtlanmasından kastedilen sağlık, eğitim, sosyal güvenlik ile yol, su, elektrik vb. alt yapı çalışmalarında yapılacak olan kısıtlamalardır.

"Enflasyon bir yıl içerisinde %20'lere indirilecek ve enflasyonun %20'lere indirilmesi ile yetinilmeyecek, bundan sonra

sürekli istikrar programı uygulanacak, enflasyonun bir daha yükselmemesi sağlanacak" maddesinin yer aldığı "İstikrar Paketi"nin belirlediği hedeflere ulaşma Türk devleti için hayaldir.

Varsayalım ki Türk devleti toplumsal muhalefeti bastırdı, deveyede hendek atlatıp enflasyonu aşağılara çekti. Bu ekonominin düze çıktığı, refah ve mutluluğun sağlandığı anlamına gelir mi? Sorun enflasyonun düşürülüp, düşürülmemesi ile sınırlı değil, toplumsal üretime karşılık, toplumsal bölüşümün sağlanıp, sağlanmayacağıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin temelinde toplumsal üretime karşılık bireysel gasbin egemenliğinde sorunlar düğümleniyor. Örneğin, %1000 gibi bir enflasyonla boğuşan Brezilya'nın şimdilerde hiper-enflasyon diye bir derdi yoktur. Enflasyon başlı başına sorun olmaktan çıkmıştır. Ne varki, gelir dağılımındaki eşitsizlik sıralamasında Brezilya dünya birincisidir. Onun için hakim sınıfların "herkes eşit gelir kaybına uğrayacak" söylemiyle peşpeşe devreye soktuğu paketlerinin kime yaradığını görmek zordur olmaz.

5 Ocak kararlarını, 5 Nisan paketini cenderesine kimler girdiyse bu kez de aynı olacaktır. 12 Eylül darbesini ayakta alkışlayanlar, 24 Ocak kararları ile mest olanlar TUSİAD-TOBB, TISK vb. kuruluşlar değil midir?

Kompradorlar karına kar katmaya devam ediyor. Bunların yoğunlaştığı kayıt dışı ekonomiden elde ettikleri gelirleri vergi lendirmek şöyle dursun, Türk devleti borç batağına batmış halde borç faizlerini ödemek ve bütçe açığını kapatmak için teşviklerle, yüksek faizlerle bunları zevk-i sela sürmesi için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Emperyalistlerin para oyunları ile borsalara sıcak para akıtarak büyük vurgunlar vumasını kolaylaştırmanın çarelerini anıyor. Öyleki devletin 8 milyar dolarlık dış borcunun 19 milyar dolarını "sıcak para" denen bu vurgun parası oluşturuyor. Kendilerinin hazırladığı istatistiklerde bile 1996 bilançosunda karların %60'ının üretim yerine kayıt dışı gelir diye tanımlanan faizlerden sağlandığı ortaya çıkıyor. Yani kendi istatistiklerine göre, nüfusun gelir düzeyi en düşük olan %20'lik kesim milli gelirlerden ancak %9'luk bir pay alabiliyorken, en yüksek gelirli %20'lik kesim ise milli gelirin %54.09'una el koyuyor. Savaş hükümetinin "istikrar Paketi" dediği şeyde sadece bu eşitsizlikler daha da derinleştiğinin programıdır. Eşitsizlikleri gidereceği söylenen bu paket eşitsizlikleri daha da artıracaktır.

Geniş halk yığınlarına karşı bir ekonomik saldırı paketi olan "İstikrar Paketi" kendilerini vuracaktır. Her alanda harharı uygulanmaya çalışılan "yeniden yapılanma" Türk hakim sınıflarının kurtuluşu değil, yıkılışa gidişinin habercisi olacaktır. ●

Özel mülkiyet dünyası ve ahlak

Ahlak olgusu, insanlığın varoluşuyla birlikte meydana gelen bir oluşum sürecine kadar uzanır. Toplumların gelişmesiyle birlikte, farklı boyutlar kazanarak günümüze kadar süregelen biçimini aldı. Ahlak için farklı ifadelerlendirmeler olsa da, en somut ve özlu ifade; insanların toplum içindeki davranışlarını ve birbirleriyle ilişkilerini düzenlemek amacıyla başvurulan kurallar ve değerler sisteminin bir bütünü olduğudur.

Ahlak, sınıflı toplumların oluşmasıyla birlikte sınıfsal muhtevaya sahip bir olgu haline geldi. Halihazırdaki sınıflı toplumda, toplumsal ilişkiler esas olarak damgasını vuran, egemen sınıfların ahlak anlayışıdır. Ve her sınıf, ele aldığı bu olguya, kendi bakış açısının ölçüsüyle değer biçer. Egemen sınıflar için "kötü" olan herhangi bir davranış

dizesi, ezilen sınıflar için "iyi" olabilir. Örneğin; bugünkü feodal-faşist sistemde vahşet, sömürü ve talana karşı başkaldırmak hakim sınıflar için "devlete ihanet" olarak değerlendirilirken, komünist ve devrimcilere göre ise, son derece meşru ve haklı bir erdem sayılır.

Ahlak olgusunun özünü belirleyen ekonomik ve sosyal düzen olduğu için, ezilen emekçi halkların ideolojisini, mücadelesini ve psikolojisinin spesifik çizgisini belirleyen davranış, objektif olarak iyi ve adaletli olduğu için ahlakidir; yok eğer kendi davasına aykırı bir sistemler dizisine bürünürse gayri-ahlakidir.

Emperyalist kültür ve yaşam tarzının ahlak anlayışını kitlelere yansıttığı şekli tek yanlı ve çarpıcı bir niteliğe sahiptir. Ahlak anlayışını darlaştırarak, sadece kan-koca arasında meydana gelen aile kurumundaki meşru ya da gayri-meşru ilişkiler şeklinde yansıtmaktadır. Oysa ahlaklı olmanın boyutu geniştir ve bir bireyin sisteme karşı aldığı pozisyona göre ölçülür ve değer biçilir.

Egemen sınıfların ahlak anlayışındaki ölçü değeri; bencillik, talan ve başkalarının sırtından sömürüyü gerçekleştirmeyle belirlenir. Kendi sınıf çıkarları ve mutluluğu için vazgeçemeyeceği, feda edemeyeceği hiç bir değer yoktur. Proletaryanın ahlakı ise, yaşadığı coğrafyadaki ezilen emekçi halk başta olmak üzere, uluslararası konjonktürde ezilen halkların ve proletaryanın ortak birliğini ve mücadelesini savunur. Aynı zamanda ahlak anlayışındaki değer ölçüsü, emek faaliyeti üzerinde yükseldiği için epik değerleri insancıldır, enterasyonalisttir ve de devrimci humanizm niteliklerine sahiptir.

Ahlak ile ilgili değerler, kurallar sistemliği tarih boyunca değişimlere, dönüşümlere uğradı. Çünkü ahlak tıpkı din, hukuk, siyaset, ideoloji gibi alt yapının üzerinde şekillenen bir üst yapı kurumudur.

Ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı-feodal bir sistem olduğu için, üst yapı kurumlarında, çok güçlü ve canlı bir feodal ahlak anlayışı ile burjuva anlayışın içiçe geçmişliği söz konusudur. Bu tür etkiler, toplumsal yaşam ve bilinçte kendi yansısını, olaylar somutunda farklı ortaya serer. Örneğin feodal ahlakta, dinin etkisi özellikle gözönünde bulundurulursa; kadın, toplumsal yaşamda küçümsenir ve toplumsal ilişkilerden mümkün mertebe uzak tutulmaya çalışılır.

Sınıflı bir toplumda, egemen sınıflar ıktıdan ellerinde bulundurdıkları için, kendi değer sistemlerini ve kendilerine göre erdem saydıkları her kuralı, elle-

rinde bulundurdıkları güçlü ekonomik, teknolojik ve ideolojik araçlarla ezilen sınıflara empoze etmeye çalışırlar.

Bunun için, tıpkı sınıf mücadelesinin diğer alanlarında olduğu gibi, sınıf mücadelesi içerisinde egemen sömürücü sınıfın ahlak anlayışına karşı verilen proleter devrimci ahlak anlayışı ile kendi gerçek ve sınıfsal özünü bulur.

Bundan dolayı, bugünkü devrim mücadelesinde sahip olunan MLM bilimsel ideolojinin yol göstericiliğinde yaratılan bilinç ışığında devrimci ahlak da kendi gerçek değerine oturtulmalıdır.

Çünkü devrimci bilinç ve ideoloji olmadan, devrimci ahlaktan bahsedemeyiz. İnsanlığın özgür geleceği için girilen kıyasıya mücadelede; okyanusları çöplüğe döndüren, doğayı zehirleyen, atmosferi delen ve ezilen halklara zulmu, sömürüyü ve açlığı reva gören emperyalist haydutlar ve onun uşaklarının vahşi ve canavar politikalarına karşı durmak ve onlara karşı mücadele etmek, mazlum halkların ve proletaryanın ortak sınıf çıkarlarını savunmak, ahlaklı olmanın biricik ölçütüdür. Çeteleşen ve mafyalaşan faşist diktatörlük, ülkeyi emekçi halka yarı-açık bir cezaevine çevirdiği koşullarda; ülkenin genç ve aydın beyinlerini faili (belli) infazlarla kurban ederken, düzen muhalifi olan her onurlu insanı esir kamplarına tıkp, en vahşi katliamlara ve uygulamalara tabi tutarken, çocuk yaştaki gençlere işkence yaparken ses çıkarmayan, ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini emperyalistlere haraç-mizat satarken ve en önemlisi de ülkede bir haksız savaş hüküm sürerken, haklı savaş saflarında yer belirlemeyen, tüm bu olaylara ses çıkarmayan biri onurlu ve namuslu olabilir mi? Ahlak sahibi biri olabilir mi? Elbette ki hayır!...

Patron-aga devletinin, halkın devrimci muhalefeti karşısında içine girdiği siyasi, ekonomik ve askeri kriz, toplumsal yaşamın bütününe yansyarak sosyal yaşamı felç etmiştir. Toplumsal yaşamın örkütücü derecede yozlaşmasını ve ahlaki çöküntüyü de beraberinde getirmiştir.

Yaşanan toplumsal yozlaşma ve ahlaki çöküntünün derecesi o kadar güçlü ki, kendisine "devrimciyim" diyenlerin bile kumar oynamalarına, içki içmelerine vb. tüketim kültürünün kişiliği dü-mura uğratan yapısına ek olarak "küçük çapkınlıklar" sergilemelerine, yaşam içinde sıkça rastlarız. Bu durumun böylesine yaygın oluşu, toplumda yaşanan çöküntünün ne kadar güçlü olduğunun en bariz ifadesidir. Kısacası hakim sınıfların, insan ilişkilerini belir-

leyen bencil, dar, çıkarıcı ve sömürüye dayalı ilişkileri yüceltmesi bilinçli bir anlayışın ürününden başka bir şey değildir. Böylesi bir durumda kumar oynama, içki içme ve bunun bir sonucu olarak aile ilişkilerine yansıyan şiddet, sevgisizlik ve geçimsizlikler kendi içerisinde ahlaksızlığı barındırmaktadır.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, ahlak ya da ahlaksızlık olgusunu egemen sınıflar bilinçli bir tarzda darlaştırarak, kendi gerçek özünden ziyade, daha tali planda rol oynayan; aile ve evlilik kurumu içerisinde yaşanan meşru ya da gayri-meşru ilişkilere yansıtmaktadır. Toplumsal bilinçteki bu yanılsama, burjuvazinin ideolojik bombardımanı etkisi altında kalan beyinlerin, olgunun somutundaki izdüşümünü ifade etmektedir. Elbette ki toplumu oluşturan en küçük ve temel ekonomik birim olan ailenin içinde bulunduğu durumun mahiyeti, toplumu şu ya da bu oranda etkilemektedir. Fakat esas olarak belirtmek istediğimiz, aile ve evlilik kurumunu etkileyen yozlaşmanın sistemin siyasal niteliğinden kaynaklandığıdır. Namuslu ve de ahlaklı olmak sadece aile içi ilişkilerle sınırlı değildir. Esas olarak ahlaklı olmanın temel ölçütü, bu sistemin çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza dayattığı sömürü ve zulüm politikasına karşı çıkmakla kendi gerçek kaynağını alır, aile ve evlilik kurumuna da bu paralelde yansır. Bundan dolayı evlilik kurumunu ve sevgi kavramını yakından incelemekte fayda vardır. İnsan ve insanlığın durumu, gelişimi insanın doğayı dönüştürmesiyle başlamıştır. Doğanın insan tarafından ele geçirilmesinin maddi temeli, insanların karınlarını doyurmak ve nesillerini sürdürmek kaygısından doğmuştur. Şunuda hemen belirtmekte fayda var; insanlar arasındaki ahlak anlayışı sınıflardan, devletten ve hukuktan önce varlığını sürdüren bir olgudur.

Bundan dolayı evlilik kurumu, toplumsal ve hukuki bir varlık olarak, kökeni ve ortaya çıkış süreci açısından, tarafların bilinçli tercihiine dayalı olmadığı gibi, sevgiyle de ilişkisi yoktur. Evlilik kurumunun doğuşu, ekonomik nedenler ve toplumsal gereksinimler üstüne yükselen miras hukukuna dayanır.

Evlilik kurumu, kendi doğal koşulları üzerine yükselme yerine, özel mülkiyetin temeli üzerine kuruldu.

Özel mülkiyetin varlığıyla insan ilişkilerindeki değişme; karşılıklı insan sevgisi, dostluk, dayanışma gibi bireysel erdemlere değil, özel mülkiyetten kaynaklı ve zorunlu olarak kendini ortaya koyan özel çıkarlara dayandığı için, sevgisizlik insan ilişkilerinde ortak pay-

Özel mülkiyetin varlığıyla insan ilişkilerindeki değişme; karşılıklı insan sevgisi, dostluk, dayanışma gibi bireysel erdemlere değil, özel mülkiyetten kaynaklı ve zorunlu olarak kendini ortaya koyan özel çıkarlara dayandığı için, sevgisizlik insan ilişkilerinde ortak paydadır. Bu olgu, sınıflı toplumda yaşayan tüm bireylerin yazgısıdır. Bundan dolayı, günlük yaşamda kullanılan şekliyle evlilik, aşkı öldüren bir kurum değil, tersine evlilik ilişkileriyle somutlanan bencil ve çıkarıcı ilişkilerin sahip olduğu niteliklerden kaynaklanmaktadır.

dadır. Bu olgu, sınıflı toplumda yaşayan tüm bireylerin yazgısıdır. Bundan dolayı, günlük yaşamda kullanılan şekliyle evlilik, aşkı öldüren bir kurum değil, tersine evlilik ilişkileriyle somutlanan bencil ve çıkarıcı ilişkilerin sahip olduğu niteliklerden kaynaklanmaktadır.

Aşk ve evlilik arasındaki doğrudan bağ ortadan kaldırılan özel mülkiyet ilişkilerinde, karı-koca arasındaki geçimsizlik ifadesi kendi gerçek kaynaklarından yoksun bir yaklaşımdır. Çünkü mevcut birliktelik, özgür, çıkarıcı ve gönüllü karaktere dayalı değildir. Sevgiyi ve aşkı öldüren, ilişkinin ekonomik nedenlere dayalı bir bağımlılık ilişkisi temelinde sürdürülmeye çalışılmasından; sevginin ve ortak fikir birliğinin yokluğundan ya da çok cılız olmasından kaynaklanmaktadır.

Emperyalist yoz ve çürümüş kültür göre eş, yatakta tatmin aracıdır. Ve karşılıklı eş seçiminde, fiziksel beğeni ve zenginlik ana tema olarak işlenir. Eger eş zengin ise, bunu gelir getiren bir işyeri gibi ekonomik araç olarak kullanır. Bu yolla da kendi tatmin araçlarını pekala çoğaltabilir. İnsanı kendi öz benliğinden böylesine soyutlayan bakış açısı, karşı cins fiziksel beğeniyle ideal eş olarak değerlendirilip, onu bir meta olarak gördüğünden dolayı, kendisi için bir beğeniye de sahip olsa, bu birlikteliğin ömrü kısa sürer ve belli bir zaman sonra karşılıklı bıkınlık yaratır.

Bundan dolayı fuhuş, sadece işlendiği kurumlarla sınırlı kalmaz, tersine karşılıklı istegin, sevginin bittiği bir ilişkinin kendisi fuhuştur. Sevginin ve karşılıklı istegin bittiği bir ilişkide etlerin sürüşmesine dayalı hayvani bir ihtiyaç olarak şekillenir devam eden birliktelikler. Bu da fuhuşun asıl kaynağını meydana getireceği gibi, insanı insan yapan erdemlerden soyutlar ve insanları kişiksizleştirir. Emperyalist haydutlar; sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki toplumsal yapının dokusunu daha fazla tahrip etmek için, kendi ülkelerindeki ölçsüz seks eğilimlerini, rutin cinsel tacizi ve tecavüzü bu ülkelerde daha ileri ve çırpık boyutlara çekerek, fuhuşu ve tecavüzü bağımlılık ilişkilerinde bir silah olarak kullanırlar. Ve emperyalistler için fuhuş, uluslararası kar getiren bir sektör olarak işletilmektedir.

Sosyal soysuzlaşmanın en iğrenç belirtilerinden bazıları, çözüm dışı kalacak şekilde yaygın boyutlara vardığı zaman ciddi bir sorun olarak görülürler, toplumda yaşanan tecavüz olaylarında böylesi bir durumdur.

Egemen sınıflar, kendi iktidarlarına yönelenlere otoritesini göstermek için tecavüzü bir silah olarak kullanırlar.

Düşmanın işkencehanelerde direnen ve onurlu tavır takınan bayanlara -erkekler de buna dahil- cinsel taciz ve tecavüzde bulunmasının nedeni, kişiyi onurundan soyutlamak amaçlıdır.

Toplumlar tarihinde tecavüzün, en belirgin şekilde ve iktidar aracı olarak kullanıldığı bariz yerlerden biride Vietnam savaşıdır. Vietnam savaşında, ABD'li emperyalistler tarafından bir sindirme silahı olarak kullanılan tecavüz, kişinin direnme isteğini kırmayı hedeflemiştir.

ABD emperyalistleri, Vietnam halkına gözdağı vermek amacıyla, özellikle kadınlara tecavüz etmeyi, tasarlanmış bir saldırganlık aracı olarak kullandılar. Ve bunun sonucunda tecavüz, bir askeri görev olarak benimsenerek uygulandı. Cinsel şiddet, fuhuş ve tecavüzü sosyal içerikliliğinin karmaşıklığından dolayı, herhangi izole edilmiş bir fenomen olarak göremeyiz, çünkü egemen sömürücü sınıflar tarafından sınıf mücadelesine karşı bir silah olarak kullanılmaktadır. Ve sistemin sömürücü niteliği fuhuşa ve tecavüze kaynaklık etmektedir. Sosyalist sistemin yaşandığı ülkelerde yani sosyalist toplumda fuhuş ve tecavüzün olmaması, varsa da çok istisnai olması rejimin emek üzerine kurulu siyasal niteliğinden kaynaklıdır.

Hakim sınıflar tarafından nikah (resminin), bir sözleşme-seredi olarak kabul edildiği için, şu ya da bu oranda toplumsal baskıyla koşullandırılır. Eşlerin zorunlu ekonomik bağı, töre, adet vb. geleneklerle desteklenir ve birbirlerini adeta tapularlar.

Oysa maddi çıkarılardan yalıtılmış siyasal, ideolojik, kültürel, estetik ve ortak fikir birliğine dayalı sevgi, bir sözleşme değildir. Ve gerçek sevgi, toplumsal bir öze sahip olan insanın en içten, en yalın duygularıyla karşı cinsin varlığına, yaşamına ve ruhsal dünyasına duyduğu yakın ılıdır. Ve yaşamın tüm yönlerinin paylaşılmasını amaçlayan bir içerik taşıyıcı. Ortak fikir birliğine dayalı manevi zenginlikleri, dostluğun birbirine dönüşümünü sağlayan bir yaratıcılık sağlar.

Doğada ve toplumda olduğu gibi, iki kişinin birlikteliğinde mutlak süreklilik iddiası taşıyan her söz ve davranış biçimi, bağrında doğal olarak gelecek koşullarda bilinmez değişiklikleri taşıyacağı için, eksik verilmiş bir söz olarak kalır. Mevcut süreklilik, sevginin sırtından yürür ve sevgi bitince en doğru seçim gönüllü ayrılıktır. Emperyalistler ve uşakları, çürümüş kültür ve ahlak anlayışları gereği, sıkça falını ettikleri ve kutsallığı üzerine bolca demagogilerde bulundukları evlilik kurumunu, toplumsal yaşamı yozlaştırmanın ve ahlaki çöküntüyü derinleştirmenin bir aracı olarak toplumu duyarsızlaştırmak için ikiyüzlülükle kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktan asla geri durmazlar.

Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgeci olan ülkelerde, bu durum daha trajik boyutlara ulaşmıştır. Uzakdoğu Asya ülkelerinde çocukların fuhuş sektöründe kar getiren araç olarak kulla-

nılması, Güney Afrika'da ise evlilik dışı ilişkileri yaygınlaştırmak amacıyla kadınlara uygulanan özel baskılar neticesinde, toplumda %30'un altında evliliğin gerçekleşmesi durumunun ciddiyetini ortaya koyar da artar bile.

Evlilik kurumunun kendi yükümlülüklerinden kurtulmak için, "serbest aşk", "bekar kalma" vb. yaşamı özendirerek, fuhuşu, bir bütün olarak toplum üzerine yayıp meşrulaştırmak amacıyla bu ve buna benzer yaklaşımların çeşitli biçimlerde teorisini yapmaktan da geri durmuyorlar.

Yeri gelmişken bir noktaya işaret etmekte fayda var; özellikle 12 Eylül AFC'siyle hüküm süren açık faşist terör, bir taraftan toplumun tüm muhalif kesimlerini işkence, sömür ve zulüm cenderesine alırken, diğer taraftan da "serbest pazar ekonomisi" eşliğinde devreye soktuğu köşe dönmeçiliği, bananeçiliği bir erdem ve toplumsal saygınlık gibi piyasaya sürdü. Kitleleri sersemleten koşullar da; 12 Eylül AFC'sinin yönelimiyle atomize olan bazı küçük burjuva akımların, yenilginin nedenlerini irdelerken, "özgür aşk" ve "cinsel özgürlük" buluşlarıyla, tekrar piyasaya çıkmaları bir rastlantıdan ibaret değildir. Her ne kadar "cinsel özgürlük" ve "özgür aşk" Marksist jargonlarla kılıflandırılmaya çalışılırsa da, özünde burjuva ahlak anlayışının yani emperyalist ahlak anlayışının yansımasından başka bir şey değildir. İnsan, doğada duyguları olan tek canlıdır. İnsan kişiliğini oluşturan, bilinçli düşünme ve duygu faaliyetidir. Kişiliğin yani duyguların hesaba katılmadığı bir birliktelik ya da bir ilişki, tıpkı bir inek ile boğanın çiftleşmesiyle aynı düzeydedir. Çünkü hayvanlardaki cinsel ilişki, sadece doğal bir dürtünün ürünüdür. Burjuva ideologların ve bazı feminist çevrelerin aksine, sevgi ve aşk, insan yaşamının merkezinde yer almaz. Sevginin en yoğunlaşmış ifadesi olan aşk, insan yaşamının önemli bir bileşeni olmakla beraber, yaşamın anlamı olmadığı gibi, insan yaşamının merkezinde de yer almaz/alamaz. Çünkü sevgi, bilinçli bir faaliyetinin ürünüdür. Bu da ancak karşılıklı bir emekle yaratılır, bu emekte insanlaşmayı ve özgürleşmeyi yaratır. Zaten yaşamı anlamlı kılan da insan olmaktır. İnsan olmanın dışında fiziksel etkinliğin olduğu, karşılıklı hazla sınırlı bir ilişki, hayvanlaşmayı yaratır. Zira aşkın hayvanlaşmasını sağlayan da kapitalizmin kendisi değil mi...

İnsan, biyolojik evrimleşme sonucu hayvandan ayrılırken, aynı zamanda içgüdülerin yerini alan duyguların bütünlüğü olan kişilik oluşumunda değişmiş oldu. İnsan ilişkilerinde samimiyeğin, dostluğun, sevginin ve fikir birliğinin temel alınmadığı ilişki yavan ilişkidir. Böylesi bir ilişki taraflara herhangi bir şey kazandırmadığı gibi, farkında olmadan bir dizi insani değeri de erozyona uğratarak, insan ruhunu kırar. Belirttiğimiz sevgi anlayışı, soyut ve

beğeniyle sınırlı olan sevgi değil, tersine toplumsal ve sınıfsal bir öze yoğunlaşmış bir sevgi anlayışıdır. Yoksa içinde yaşadığımız toplumun bağrında meydana gelen sarsıntılara sırt çevirerek oluşan birliktelikler, ufakık dünyaların sınırları içinde boğulmaya mahkumdur. Çünkü bireysel bir sevgi anlayışının içi boştur, köktür ve ömrü bir kelepçe kadar kısadır.

Hakim sınıfların biçimlendirdiği ekonomik ve miras hukukunun bağrından fıskıran evlilik kurumu, karşılıklı ilişkiye, bağımlılık ilişkisine dayalıdır.

Oysa modern ve devrimci ilişkiler ya da birliktelikler; ideolojik, kültürel, estetik bir beğenin biçimlendirdiği, harcını dostluktan ve sevgiden alan iki zıt mizacın, iki zıt karakterin ve iki zıt ruhsal zenginliğin çatışmalı uyumu ve birlikteliğidir. Ekonomik çıkara ve buna benzer farklı maddi çıkarılara dayanmayan dostluk ilişkisi temelinde, yaşamın tüm zorluklarını ve sınırlarını ortak paylaşma etkinliğidir. Sevgisizliğin ve maddi çıkar duyusunun hüküm sürdüğü ilişkiler varolduğu müddetçe, ne özgür ve gönüllü birlikteliklerden, ne de sağlıklı bir ilişkiden bahsedilir. Burada ifade ettiğimiz özgür ilişki, burjuva anlayışın içi boş ve başına buyruk özgürlüğü değil, kişinin ilişkisine yeteneklerini serbestçe sunduğu bir etkinlikten bahsediyoruz. Bize göre özgürlük kavramı, zorunlulukların bilince çıkarılması olayıdır. Sonuç olarak, kanlı soyguncu ve talancı faşist sistemin topluma dayattığı onursuzluk, ahlaksızlık ve esaret zincirinin sahibi patron-ağa-devlettir. Onlar, Fadime'lerin namusunu kurtarmaya çalışırken, aslında kendi namussuzluklarını gizleme telaşındadırlar. Onlar; fuhuşa, eroін ticaretine ve silah kaçakçılığına karşı değildir. bizzat bu kirli ve çirkef ilişkilerin teşvikçisi ve finansmanlarıdır. Onlar Susurluk kazasıyla ortaya çıkan kirli ilişkilerine karşı, halkın duyduğu haklı tepkiyi "mum söndü yapıyorlar" diyerek uçkurunu kafasında taşıyan ilk yaratıkların ahlaksızlığına sahiptirler. Onlar, insanları eroін illetiyle zehirleyen, fuhuşu teflik eden, çeşitli milliyetlerden emekçi halkın yigit evlatlarını katleden katillerdir. Bundan dolayı tüm yapıları göz yummak, tavırsız kalmak ve bu kanlı sisteme karşı savaşılmamak onursuzluktur, son tahlilde işsizliktir...

Toparlarsak; özgür, gönüllü ve yoldaşça ilişkiler, her tarafından kan ve ırk akan sistemle kıyasıya oturtulan cenktin kendi gerçek değerini bulur.

Haksız ve barbar savaşa karşı, Maoist namuluların kudretiyle yürütülen Hall Savaşının ateşini harlandırmayan, KSI'ler için yürütülen Köylü Gerilla Savaşı na aktif olarak katılmayan ve de dağlara mesken edemeyen bir yürek, insanlığı özgürleştiremez. İnsanlık özgürleşmeyince de insana ait değerler, ilişkiler ve sevgiler yaşanmaz/yaşanamaz ●

Amed'e yolculuk

2

Gece boyunca yürüdüler ve sabahın alaca karanlığında bir timselin yanına vardılar. Gün iyice aydınlanıncaya kadar, hemen yanı başlarında bulunan bodur çalının yanında kaldılar. Sabahın alaca karanlığı geçmesine rağmen, az ileride yanan ısıklı topu üzerinde yorunda bulundular. "Burası Kiği", "yok, yok burası Adaklı", "Hayır yav! burası karakol" vb. vb. yorumlarla tartışmaya varacak şekilde, ihtimaller üzerinde tahminler yaptılar. Bu tartışmalarda Piro sessiz kalıyordu, bölgenin yabancı olduğu için sadece dinliyordu.

Çevreyi önce durbünle Hayrettin denetledi. Çok dikkatli ve sabit bir şekilde, gözlerini ışıkların gece yandığı yere dikerek, kısık bir şekilde, "yoldaşlar karışımızda karakol var. Sakin yerinizden kalkmayın" diyip, eğilerek yanlarına sokuldu. Hayrettin'in büyüyen gözlerini gören Şiar, "hele şu durbünü bana ver" diyerek, durbüne uzanıp aldı. "Evet çok yakın, nöbet yerleri bile görünüyor" diyerek, Hayrettin'in heyecanına hak verdi. Komuta kademesinin Hayrettin'e verdiği bilgiye göre, Kiği, bulundukları yerin güneyinde olması gerekiyordu. "Demek ki, çok aşağılarda kalmışız" dedi Hayrettin.

Karakolun dört köşesindeki makineli tüfekler, güneşten parladıkları için rahatlıkla görülebiliyordu. Karakolun meydanındaki sahada, askerler sabah ve öğle içimlerini aldılar. Sayıları ikiyüz kadar vardı. Karakolun iyi korunduğu ilk bakışta hemen fark ediliyordu.

Partizanlar ise, hiç kıpırdamadan yan yana yığılıştı yatıyordu. Karakoldaki düşman güçleri, durbünle dikkatli bir şekilde baksalardı, kendilerini rahatlıkla görebilirlerdi. Güneşin silahları parlatması durumunda yerleri hemen farkedilebilirdi. Bundan dolayı, silahlarını kuru diken yapraklarıyla kamufle ettiler.

Bir taraftan açık arazideki sıcağa karşı, sırt çantalarını katalarına gölge yapıp, diğer taraftan da, kendilerini yaklaştıran köylü çobanlardan saklamaya çalışıyorlardı. Birim komutanı, köylülere karşı nasıl bir tavır takınacaklarını tekrar seri bir şekilde sessizce açıkladı. Çobanların kendilerini görmemeleri, ancak şans eseri idi.

Gün akşama evrilirken, güneş yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Köylüler de da varlarını köye doğru sümeye başladılar. Çok yakınlarına gelen köylülerin onları görmemesi, sevindireydi. Güneşin batmasıyla, yine Kiği ve karakol ışıkları birbirinin içine geçecek şekilde yanmaya başladı.

Gece karanlığı usul usul toprağa çökme-ye başlayınca, Partizanlar bulundukları yerden kalkarak, gün boyu sıcağın etkisiyle kendilerini ateş topuna döndüren susuzluklarını gidemek için su aramaya çıktılar. Susuzluktan dilleri büyümüş, adeta damaklarına yapışıyor, başları ağrı-

yordu. Gözlerinin kızarması da cabası.

Bu arada birliği telsizle arayan Hayrettin'e cevap veren yoktu. Tekrar tekrar yinedeği "Nemrut, sesime cevap ver!.." çağrısı cevapsız kaldı. Demek ki, fazla uzak kaldıkları için, küçük telsizleri çekmiyordu.

Biraz sonra çağlayana benzeyen su sesi kulaklarına gelince, hiç düşünmeden o yöne yöneldiler. Suya varırmaz, sanki suyu kurutacakmış gibi saldırdılar. Bir taraftan içiyor, bir taraftan da kafalarına ve vücutlarına su serpiyorlardı. Daha sonra suya girerek duş aldılar. Sanki dünyada başka bir sorun yokmuş gibi, sadece suyla ve kendileriyle ilgileniyorlardı.

Bulunduğumuz tepe, gideceğimiz ... köyüne yakın bir yerdi. Bundan sonraki yolculuğumuz zor olmayacaktı. Şiar'ın yakınları ve akrabaları bu köyde

ları ve sorulan soruları sakin bir şekilde cevaplıyordu. Ve peşinden propagandayı da ihmal etmiyordu.

O gece ... köyünde kendi ihtiyaçlarımızı temin ettikten sonra, Daimi'nin köyüne doğru yola koyulduk. Daimi'nin köyü, kalabalık, yoksul ve tipik bir Kürt köyüydü. Ağırlıklı bir şekilde partimizin taraftarları ve sempatizanları vardı. Yıllardır bu bölgenin boş kalmasına rağmen, bu insanlar, partiye olan inançlarından ve sevgilerinden en ufak bir şey kaybetmemişlerdi. Ne varki, yıllardır bu alanın boş kalmasından dolayı, halk bizlere kırıncı. Her konuşmalarında dumadan bu sahip çıkmamayı dile getiriyorlardı: "Yıllardır neredesiniz? Sürekli sizleri konuşuyoruz... Artık, bundan sonra bu bölgedesiniz değil mi?" soru ve diyaloglarıyla, bölgede kalmanın garantisini istiyor-

varınca, ulusalcı güçlerle ilişki kuruldu ve kısa bir görüşme oldu. Bu görüşmede, ulusalcılar eylem birliği yapma önerisini getirdiler. Komuta kademesi de bu eylem birliği önerisini reddetti. Nedeni ise, ulusalcıların özellikle Dersim ve yöresinde başta halka, devrimci örgütlere, demokratlara ve parti tabanımıza yönelik başvurdıkları devrimci olmayan uygulama ve politikalarının ilişkilerimize verdiği zararı. Esas olarak tüm devrimci, dost güçlerle eylem birliği yapma anlayışımız olmasına rağmen, yukarıda saydığımız olumsuzluklarından dolayı PKK ile eylembirliğini askıya almıştık.

Siyasi komiserimiz; eylem birliklerinin önemi, devrimci, dost örgütler arasındaki ilişkiler ve sorunların çözüm yöntemi ile partimizin siyasal bakış açısını kısa, öz ve ilkeli bir tarzda ifade et-

oturuyordu. Birkaç saatlik bir yolculuktan sonra 30 hanelik... köyüne vardık. Şiar, tanıdığı bir akrabanın evinin kapısını, üç kez peşpeşe hızlı bir şekilde çaldı. Karşılığında, "kim o?" sorusu telaşlı telaşlı tekrarlandı. "Benim, benim. Ben Şiar, Daimi KiğİN haal!.." diyen Şiar, lafını daha tamamlamadan kapı sevinç çığlıkları eşliğinde açıldı: "Wuyy, wuyy... Bizim Daimi gelmiş" diyerek sevinçle kimisi Daimi'ye sarılıyor, kimisi sarılıp öptüğü zamanda hızlı hızlı soru soruyordu: "Nerede kaldın? Ne zamandan beridir neredesin? Biz seni okulda biliyorduk. Bu işi neden yaptın?... Annene ve babana acımadın mı, gençliğine acımadın mı?.." Soru yağmuruna tutulan Şiar yoldaş, tüm olan-

lardı bizden.

İkinci gün milis yoldaşın aracılığıyla ulusalcılarla bir görüşmemiz oldu. Gün boyu süren görüşme de, düşmanın bu bölgedeki son durumu ile mevcut politik gelişmelerin değerlendirilmesi ve tartışmasını yaptık.

Kısaca, anabirliğin buraya getirilmesi gerekiyordu. Yalnız, anabirliği geldiğimiz yoldan değil, milis yoldaşın daha kısa ve güvenli yol diye belirttiği hatıran getirecektik. Ana birlik; Doğu Dersim Alt Bölge Komutanlığı'na bağlı birliklerle, Amed birliğinden ibaretti. Ve mevcut gerilla gücü, yüz kişiden fazla idi.

Anabirlik, belirlenen konaklama yerine

tikten, kendilerine olan eleştirilerimizi ve uyarılarımızı yinedikten sonra o alandan ayrıldık.

Yeni açıldığımız bu bölgede, yaygın kitle çalışması, ajitasyon ve propagandanın yanında birde güçlü eylemler yapma kararı alınmıştı. Özellikle kitlelere güven vermek için, güçlü ve vurucu eylemlerin yapılması gerekli ve zorunluydu.

Bu anlayış ekseninde ilk askeri hedefimiz Bingöl'ün Çalıkağa (Herdif) karakoluydu. İki vadinin arasında ve etrafı bahçelerle örülü karakol, köy evleriyle içiçe olduğu gibi, bugüne kadar saldırıya uğramadığı için hayli rahat görünüyordu. Askerlerin köy gençleriyle

top oynamaları ve köylüyle olan ilişkileri bu durumu rahatlıkla gösteriyordu. Herdifi karakolunu iki gün üstüste, beş ayrı birim tarafından denetime aldık. Ve karakolun detaylı bir biçimde, tüm birimler tarafından krokisi çizildi. Bu kroki üzerinde titiz bir çalışmanın sonunda yapılan değerlendirmede; "bu karakol kamulaştırılmalıdır" kararı çıkmıştı. Komuta kademesinin bu karar hiç kuşkusuz en çok savaşçıları etkilemişti.

Kamulaştırmaya yönelik bir saldırı eylemiyle, imha amaçlı yapılan saldırı eylemleri arasında farklar vardır. Şöyle ki; kamulaştırmaya yönelik eylem biçiminde askeri malzemeler ve silahlara el konulacağı için, daha titiz bir çalışmaya gerekiyordu. Bununla birlikte, zorlukları ve riski daha çoktu. Zaten bu kamulaştırma kararı, esas olarak silahlanma, düşmandan silah ele geçirme perspektifine hizmet eden bir anlayışın ürünüydü. Bu konudaki askeri taktiklerimiz kendi güçlerini koruma, düşman güçlerini imha etme, düşmanın askerlerini yada birliklerini etkisizleştirip silah ve askeri malzemelerine el koymadır. Yani MKE, aynı zamanda bize de silah üretecekti. Onların yaptıkları silahları bizler, zorla onların elinden alacaktık/alacağız.

Komuta kademesinin kamulaştırma kararından sonra, hemen çalışmalar başlatıldı. İlk etapta, kimin hangi birimde yer alacağı, liste biçimiyle belirlendi. Sonrada, herkese fazladan mermi ve askeri malzemeler dağıtıldı. Kalabalık bir şekilde beş ayrı saldırı birimi ve iki de savunma birliği oluşturuldu. Savunma birliklerinin birisi Bingöl-Yayladere'den Herdife gelen ara yola pusu atacaktı. Diğer savunma birliği ise Nazmiye'ye bağlı Sarıayla karakolunun geliş yoluna pusu atacaktı. Burada belirtilmesi gereken bir diğer hususta, savunma birliklerinin aynı zamanda pusu birlikleri olduğuydu. Bu pusuların asıl amacı olası ani müdahaleleri engellemek ve yerlerinden çıkmamaları için belli aralıklarla eylem boyunca taciz ateşi altında tutmaktı. Ve öylede oldu.

"Yoldaşlar!.. hepinizde bildiği gibi bugün karakol baskını eylemimiz var. Bu eylemin, diğer eylemlerimizden ve baskınlarımızdan farklı yönleri vardır. Herşeyden önce bu eylem kamulaştırmaya yöneliktir. Bununla birlikte, yeni olan bu bölgede böylesine güçlü bir eylem yapıyoruz. Bundan sonraki eylem ve baskınlarımızda kamulaştırmaya azami dikkat göstereceğiz." Gur ve tok sesiyle coşkulu bir konuşma yapan siyasi komiserin konuşmasından sonra kısa bir sessizlik oldu. Peşinden "söylemek istediğiniz yada herhangi bir ihtiyacınız var mı?" diyerek sordu, kimse den ses çıkmayınca da "haydi, hepinize üstün başarılar yoldaşlar" dedi. Şefik (Kemal Güzel)'in birliği, kamulaştırılacak malzemelerin taşınması için dört tane at aldılar. Karanlığın çökmesiyle birlikte, tüm birlikler daha önce belirlenen yerlerine yerleştiler. Saldırı birlikleri ise karakola yakın mevzilere sızma yaptılar. Karakola ilk yanan Kızıl

Öfke'nin grubu oldu. Yaklaşık olarak otuz metre kadar karakola yaklaştılar. İçerideki asker konuşmalarının tümünü duyuyorlardı. Karakolun içinde öküz gibi böğüren biri, "Ali! Kayseri'den sana telefon var." diyerek diğerini çağırıyordu. Karakolun hemen yan duvarına yanan Çetin, "sen birazdan görürsün telefonla nasıl görüşüldüğünü!" deyip dişini sıkarak, dudakları arasından başka şeylerde mırıldanıyordu. Fakat bunlar anlaşılmadı.

Köylüler, yıldız mahşerine dönen Ağustos gecesinde, günün yorgunluğunu gidermek için balkonlarında oturmuş, sessiz sedasız çaylarını içiyorlardı. Köylüler rutin geçen bir günün yorgunluğunu gidere dursun, köyün köpekleri havlıyor, kıyameti koparıyorlardı adeta. TIKKO gerillalarının bulunduğu mevzilere yanaşıp yanaşıp geri çekiliyorlardı. Bu köpek havlamaları hesapta olmayan bir gelişme olduğu için elimizi çabuk tutmaya çalışıyorduk.

Mevzilere yerleşen tüm birlikler bir taraftan davetsiz misafirler olan köpekleri "ikna" etmeye çalışıyor, diğer taraftan saldırının geri sayımını takip etmeye çalışıyorlardı. Kısık bir şekilde "kahretsin, bunlarda nereden çıktı?" diye sitemde bulunan Şefik, habire köpeklerle kızıyordu. Mevzilerine yerleşen tüm birlikler, yerleşmelerini bitirdiklerinde, telsizle komuta kademesine "tamam" diyorlardı. Bu durumu en son tamamlayan Hayrettin'in birliği oldu. Artık saldırı emri için saniyeleri sayıyorduk. Karakolun etrafında dört tane nöbetçi kulübesi vardı. İlk bindirmeyi Kızıl Öfke yapacaktı. Herkes dumuş Kızıl Öfke'nin ateşlenecek roketini bekliyordu. Komutan saatine baktı, zaman geçmişti. Bunun üzerine Kızıl Öfke'ye "ne oldu?" deyince, "yoldaş mermi çürük çıktı, değiştiriyorum" cevabını aldı. Köyün köpekleri havlamalarını daha da sıkılaştırırken, onlarca partizanda Kızıl Öfke'nin geceyi kızıla döndürecek roket atışını bekliyordu. Kızıl Öfke ismi tam da bu yoldaşın kişiliğini, coşkusunu ve atılganlığını ifade ediyordu. Saldırı emri biraz gecikince, yüreğimizde coşku ve sabırsızlık daha da artıyordu. Karakol kapısının tam cephesinde mevzilene Çetin, İlyas ve Reha (Metin Bektaş) karakola ilk girecek yoldaşlardı.

Komutanın "tamam!.." demesiyle, Kızıl Öfke'nin tetiğe basması bir oldu. Büyük bir gürültüyle geceyi aydınlatan roket mermisi, etrafında ateşler yayarak nöbetçi kulübesine çakıldı. Nöbetçi kulübesi böylesine bir patladı ki, demir çubuklarla örülen kulübe sadece etrafını küçük ateş parçacıkları yayıyor ve sonrada görünmez oluyordu. Nöbetçinin bağırması bile duyulmuyordu. Karakolun etrafında bulunan dört adet kulübenin akıbetide aynı oldu. Roketlerin karakolun içine saplanmasıyla, karakol içinden yükselen alevlere bağtılar, yandırı anamlar, inlemeler ve yalvarışlar karıştı. Roketlerin peşinden çalışan makinahların ve ferdi silahların sesi, geceyi bir kılıç gibi kesiyordu. Savunmasız halk karşısında aslan kesi-

len "kahraman mehmetçik", halk ordusu TIKKO'nun baskınıyla başını kaldırmayı bir tarafa bırakalım habire ağlayarak yalvarıyordu. Onların yalvarması kendilerini daha iğrenç yapıyor, öfke-mizi daha da artırıyordu.

Yaklaşık 4-5 dakika bindirmemize rağmen, karşı taraf en ufak bir karşı koyuşa cesaret edemiyordu. Silahların takır-tısı ve bombaların gümbürtüsüyle birlikte, köylülerde ışıklarını söndürmüş çıt çıkamıyorlardı. Sadece silahlar eşliğinde yankılanan siyasi komiserin gür sloganları geliyor, baskının coşkusuna ve silahların senfonisine ayrı bir ahenk katıyordu: "Halk ordusu TIKKO'ya teslim olun!", "Yaşasın partimiz TKP(ML)", "İktidar namlunun ucundadır!", "Yaşasın halk savaş!", sloganları çatışma boyunca hiç aralıksız sürüyordu. Bu sloganlar ve siyasi komiserin ajitasyonu, bizleri böylesine mutlu ediyordu ki, neredeyse mevzilerimizden çıkıp pençelerimizle düşmanın üstüne yürüyecektik...

Siyasi komiserin gür sloganları vadiyi inim inim inletirken, hiç aralık vermeden karakolu dövüyor, düşmana aman vermiyorduk. Tam o sırada karakola girmeye çalışan Çetin, Reha, ve Metin'in üstüne yağmur gibi kurşun yağmaya başladı. Tam karakolun kapısından içeri gireceklerken hiç hesapta olmayan ve yer altında kamufle edilen uçaksavar korumalarının ateşleriyle karşılaştılar. İlk etapta düşmanın silahları nereden kullandığını anlamaya çalıştık. Herkeste kısa süreli bir şaşkınlık oldu. Düşmanın karakolun altında tünel kazarak mevzilendirdiği uçaksavarlar görünmüyorlardı. Bu uçaksavarları ne dışardan bakarken görebiliyorduk ne de ateş ettikleri sırada...

Karakolun içerisine girmeye çalışan birlikler, bırakalım içeri girmeyi yoğun ateş karşısında kafalarını bile kaldıramıyorlardı. Çizilen krokide ve bunun sonucunda yapılan baskın planında, uçaksavarların varlığı yoktu. Taki, baskında birliklerin kapıdan içeriye girmesine kadar. Hesapta olmayan bu uçak savarların çalışması tüm planlarımızı alt üst etti. "Nereden geliyor bu sesler? Susturun şunları!.." diyen komutana, "daha yerlermi tespit edemedik" şeklinde cevap verdi Şefik. Plan dahilinde olmayan uçaksavarların çalışmasıyla, çatışma göğüs göğüse sürüyordu. Bu durumda, saldırı birliklerini koruyan savunma birlikleri ateş edemiyorlardı. Düşmanla içiçe giren saldırı birliklerine zarar vermemek için sadece durumu anlamaya çalışıyorlardı. Ki, olası bir ateş durumunda saldırı birlikleri kayıp verebilirlerdi.

Saldırı birlikleri ileriye gidemedikleri gibi, geride çekilemiyorlardı. Sadece, düşmanın yoğun saldırısına karşı kendilerini savunmak için ateş ediyorlardı. Ve çatışma gittikçe şiddetleniyordu.

Tüm saldırı ve savunma birliklerinin telsizlerine "kademeli olarak geri çekilin" diye emir verdi komutan. Birliklerin birbirini koruyarak, kademeli bir şekilde geri çekilmelerinden sonra tarafımızca ateş kesilmişti. Fakat düş-

man, havan toplanıyla sağ-solu vadağları rasgele ateşe tutmuştu. Tüm birliklerin bir araya toplanmasına, Sarıayla karakolunu taciz ateşine tutan birimin gelmesiyle başladı. Bizlerde kayıp yoktu. Bu durum hepimizi sevindirmişti. Baskına uğrayan karakolu askerleri ise yalvarıyor ve durmadı yardım istiyorlardı. Telsiz seslerinde yalvaran ses, böylesine düşkün bir halini yansıtıyordu; haksız bir savaşın gönülsüz ve korkakça sürdürülmesinin panoramasını çiziyordu...

Birliklerin hepsi kendi üstlerine çekildiklerinde kayıp yoktu bizde. Ve baskanlı eylemden sonra hak ettiğimiz güzel bir molayla yorgunluğumuzu ve uykusuzluğumuzu giderdik. Bizlerde tek bir "kayıp" vardı. Oda, kendimizi birlikte götürdüğümüz atlardan birini öldürülmüştü. Onunda maddi değerini karşıladığımız için "kayıp" sayılmazdı.

Gece boyunca TIKKO gerillaları karakolda ağlayarak yalvaran düşman askerleri, sabah olunca kendi "kahraman" olduklarını, yine sivil savunması insanlar karşısında gösterdiler. İki gün boyunca dağlar, uçaklar tarafından tonlarca kazan bombasıyla bombalanırken, Tarih köyünün muhtarı ve çocuğu "siz TIKKO'culara yardım ediyorsunuz!" denilerek, evleri yakılıp katildiler.

Burjuva medyası, baskının ikinci gününde eylemin parti eylemi olduğunu bu kez gizlemeyi başaramadı. Aynı her zaman olduğu gibi, yine kayıplarını gerçek rakamların çok altında vermişlerdi. Düşman, basına onbir tane kaybının olduğunu yansıttı. Oysa gerçek rakam bu değildi. 27 düşman asker ölü, bir o kadanda yaralıydı.

Eylemin değerlendirilmesi üç gün sürdü. Yapılan değerlendirmede şu sonuçlara varıldı: Eylem esas olarak başarılıydı. Fakat baskın, kamulaştırmaya yönelik olmasından dolayı kendi içerisinde eksiklikler taşıyordu. Karakolu krokisini çıkaran birimlerin, düşman yeraltı bannaklarını ve geçiş tünelleri farketmemeleri bir eksiklikti. Eğer, ırtı geçişleri önceden fark edilip uygun planlama yapılsaydı karakolu ele geçirilmesi bir içim su gibi kolay olurdu. Ayrıca saldırı birliklerinin karakola kaç metre yaklaşacağını önceden belirlenmemesi bir eksiklik olarak görüldü. Çünkü, Şefik'lerin kurşunlarının Hayrettin'lere çok yakın düşmesi den dolayı, birliklerin hareket tarzı olumsuz etkilenmişti. Sonuç olarak;

- 1) Krokinin çıkarılmasında ve istihbarat çalışmalarında eylem hafife alınmıştır.
- 2) Birinci şıkkın bir sonucu olarak düşmanın gücünü küçümseyen yaklaşım gösterilmiştir.
- 3) Eylemden sonra, eylemin verildi başarıdan etkilenenler zafer zarhoşlığına düşmüştür.
- 4) En önemlisi de, baskının kamulaştırmaya yönelik olmasına rağmen, eylemin içerisine uygun titizlik ve ciddiyet yeteri kadar gösterilmemiştir.

ÖZEL MÜLK DÜNYASININ YABANCILAŞTIRDIĞI İLİŞKİLERİN AŞILMASININ ADI: Yoldaşlık

Toplumsal üretimin, özel mülkiyet dünyasının efendisi olan sınıflar tarafından paylaşılması eylemi, bütün toplumsal kötülüklerin temelini oluştururken, aynı zamanda toplumsal ilişkilerde düşmanlığa varan bir yabancılaşmanın da nedeni olur. Özel mülkiyete dayalı paylaşımın hakim olduğu bu sistemde "insanlar arasında bağ kuran şey onların insanlığı değil, özel çıkardır." Üretimin amacı da bu istem tarafından belirlenir. Bu üretimin toplumsal ilişkileri belirlediği koşullarda, insanların kazanımları başkalarının kayıpları üzerine oturduğundan, insanlar arasında bir yakınlaşma, ortak çıkarlar temelinde bir bütünleşme yerine sürekli bir uzaklaşma, özel çıkarlar temelinde bir ayrışma ve bunlar üzerinde çeşitli çatışmalara varan bir rekabetin yaşanması söz konusudur.

Bu durum ülke somutumuz için de geçerlidir. Burjuva-feodal mülkiyete dayalı paylaşımın özünde, toplumsallığı dışlayan, bunun karşısı olan bireyciliği kışkırtan, toplumsal yabancılaşmayı doğuran nedenleri görüyoruz. Kısacası, toplumsal zenginliğe mutlu küçük bir azınlık tarafından el konulması, insanların yaşamına bu "el koyma" eyleminin yön vermesi, insani toplumsal ilişkileri çözer ve bir başkasının zararına daha çok şeye sahip olma dürtüsünce koşullandırılmış bireyciliği geçirir. Bu noktada insanların gözünde toplumun çıkarları hiçbirşeyken, bireyin çıkarları herşeydir.

Özel mülkiyet dünyasının efendisi olan sınıfların gerici ideolojisinin içinde yer aldıkları topluma egemen olduklarını gören, kavrayan ve buna karşı çıkarak mevcut sistemi değiştirmek amacıyla hakim sınıflara tavır alan komünistler, "devrimci teoriyle hareketin (yasalarının bilgisiyse), devrim yasalarının bilgisiyse silahlanmış" olan komünist partisinin saflarında biraraya gelirler. Zira, proletaryanın, egemen sınıflarla bu tarihsel hesaplaşmasında böylesi bir örgütten (partiden) başkada bir silahı yoktur.

Komünist partisinin varlığı, herşeyden önce sınıf savaşımının açık ilanına dayanır. Bu aynı zamanda sınıf savaşımın proletarya cephesinde saf tutan komünistler açısından, toplumda egemen olan gerici sınıfların ideolojisine, kültürüne ve alışkanlıklarına tavır almayı gerektirir. Bu tavır herşeyden önce devrimci teoriye dayanmalı, onun tarafından tayin edilmelidir.

Özel mülkiyet dünyasının gerçekten değişmesini isteyenler ve bu istemlerini MLM bilimiyle gerçeğe dönüştürme inancına sahip olanlar komünist-

lerden başkaları değildir. Öyleyse bir komünist için, özel mülkiyet dünyasının esiri olma diye bir sorun olmaz. Her defasında burjuvazinin daralttığı ufukları aşma, herşeyden önce burjuvaziye, ona ait bütün kötülükleri kendi yaşamında mezara gömmeye hedefinde olur, bu hedefinden şaşmaz. Bu hedeften şaşmak demek, egemen sınıfların tarafına "geçmek" demektir. Oysa komünist partisi, herşeyden önce burjuvazinin karşısında savaşan proletaryanın ve emekçi yığınların öncüsüdür. Dolayısıyla topluma egemen olan burjuva ideolojisi komünist partisi saflarında egemenliğini (varlığını değil) sürdüremez. Bu ancak revizyonist partilerde söz konusu olabilir.

Bugün Proletarya Partisinde egemen olan ideoloji proleter ideolojidir. Bu, burjuva ideolojisinin tam karşısında yer almak ve dünyanın değiştirilmesini, burjuvazinin mezara gömülmesini söylemek demektir.

Peki, bütün kötülüklerin nedeni olan özel mülkiyetin koruyucusu ve sürdürücüsü gerici sınıfların mezara gömülmesi için Cıncu saflarında birleşmiş olan bizlerin, bu sınıfların toplumda egemen olan ideolojileriyle yaşamın her alanında bir barışıklığımız, tavırsızlığımız olabilir mi? Özel mülkiyete dayalı düzende herşeyi satın alan paranın, bu sınırsız egemenliği komünist toplumda söz konusu olabilir mi? Elbette olmaz. Öyleyse burjuvazinin bu "harika buluşu"nın komünistler üzerinde bir tılsımı olamaz.

Ancak burjuva ideolojisinin hakimiyetini sürdürdüğü içinden geldiğimiz ve hala kışatması altında yaşadığımız bu toplumda, özel mülkiyet dünyasının kışkırttığı bireyciliği, bu bireycilikle başlayan yabancılaşmayı örnek bir yaşamla ne kadar aşabiliyoruz? Burjuvazinin tek tek insanlardaki bir nevi şubesi olan "ben" olgusunu bir bütün olarak yıkmak, büyük devrimler ve oradan da komünist topluma varmakla mümkündür. Çünkü toplumsal üretimin, toplumsal paylaşımın uyumunu ancak komünist ilişkilerin kurulduğu toplum düzeni sağlayacaktır. Proletarya Partisi, bu toplumsal dönüşümün öncüsü olarak bireylerdeki burjuva yani proleter ideolojinin gücü ile yener ve dönüşümü sağlar. Dolayısıyla her türlü etkinliğimize, pratiğimize bu ideoloji yön vermek zorundadır. Bu basit, sürekli yinelenen bir belirlemektir. Öte, ne anlaşılması gereken yanıyla kafamızı meşgul etmelidir.

Özel mülkiyete dayalı yasalarla belirlenen, bireyleri sonsuz bir rekabet içinde aşındırarak bir kutupta zenginliği, diğer kutupta yoksulluğu/sefaleti yaratan üre-

tim ilişkilerinin belirleyici olduğu toplumda, insanların birbirinden uzaklaşması, yabancılaşması, kendi "kar"ı için başkalarının zararına çalışması ne kadar doğalsa, burjuva egemenliğindeki toplumun anti-tezi olan partide bu olgular, olumlu karşılarına yerini bırakır, bırakmak zorundadır.

Komünist partisinde, özel mülkiyetin yasaları belirleyici olamayacağından, bu yasaların bilincine varan, bunların kaldırılmasını amaç edinmiş insanların uyumlu bir birlikteliği söz konusudur. Buradaki ilişkiler, parayla ve metayla birbirine bağlanmış ilişkiler değil, proletaryanın nihai hedefine bağlanmış insanların yoldaşlık ilişkileridir. Belirleyici olan proletaryanın kurtuluşu uğruna verilen mücadelenin ihtiyaçlarıdır. Bu da herşeyden önce, özel mülkiyet dünyasına yabancı olan, bireysel haklardan feragat etmeyi, yüksek bir fedakarlık ve özveri ruhuyla büyük davaya kendini adamayı, dahası, adını bile bilmediği milyonlar için olmayı severek göze almayı gerektirir. Hangi burjuva bir başka burjuva için kendi canını vermeyi bırakalım, servetini feda eder? Bu onun soyguncu niteliği ile çelişir. Kısacası, burjuvalar arasında insani bir paylaşımın zerresine rastlamamız mümkün değildir. Öyleyse parti yaşamında belirleyici olan, ortak ideolojiden nefes alan insanların, toplumsallığı içeren, bireyselliği dışlayan paylaşımıdır.

Yoldaşlar arası paylaşımı sağlayan ilişkiler, burjuva paylaşımın (özel mülk edinmeye dayalı) ortaya çıkardığı yabancılaşmaya partili yaşamda son verir. Bunun ortaya çıktığı yerde mücadele eder. Elbette bunu, artık hiçbir sorunun çıkmayacağı, yakalanan uyumun hiç bozulmayacağı, yoldaşlık ilişkilerinin dümdüz bir çizgide hiç bir engelle karşılaşmadan kalacağı şeklinde anlamamak gerekir. Bu metafizik bir yaklaşım olur.

Zıtların birliği evrensel yasası, yoldaşlık ilişkilerinde de geçerlidir. Bu ilişkilerde de sürekli doğru ile yanlış arasında bir mücadele olacaktır. Bu mücadele, herşeyde olduğu gibi, bu ilişkilerde de yeniye ulaşmanın diyalektiği olacaktır. Önemli olan bu mücadelenin sonuçta bizleri ortak dava uğruna daha sağlam, birbirini tamamlayan sıkı bir dayanışma, mükemmel bir uyumla daha üst bir boyutta birleştirmesidir. Bu mücadeleyi içermeyen, bu mücadeleye dayanmayan yoldaşlar arası ilişkilerin liberalizmi yaşayacağı ne kadar doğruysa, tersi durumda sürekli mücadele yanını görüp, birlik yanını görmemekte devrimin gereksiz kayıplarına yol açacak bir başka uçtaki yanlış olan sektierizm olacaktır.

Bu iki olumsuzluğa dikkat etmek son derece önemlidir.

Yoldaşlık ilişkilerinin önemini kavramak; herşeyden önce bu ilişkilere sahip çıkmayı, bu ilişkilere yabancı olan olumsuzlukları görmeyi, bunlarla mücadele etmeyi gerekli kılar. Yoldaş denip geçilemez; O, devrime dair yaratılan değerleri yaşayan ve bu değerleri üretme eylemine sahip olan özel bir misyona sahiptir. Böylesi bir değer üreten özel misyona sahip çıkmak, onun olumsuz yanıyla mücadele edip olumlu yanıyla birleşmek, herşeyden önce, devrime karşı sorumluluklarının bilincinde olan insanlar için bir ilke meselesidir. Devrimin değerleri çarçur edilemez, ancak sahiplenilir, değerlendirilir, sınıf mücadelesinin hizmetine sokulur. En yakınındaki yoldaşına böylesi bir yaklaşım göstermeyen bir kafa, devrimin olmazsa olmazı olan halkın kazanılması görevini yerine getirebilir mi? Yada şehitlere dair söylediği onca şeyde ne kadar samimidir?

Peki yoldaşlık ilişkilerimizde ortaya çıkan olumsuzlukları, sorunları nasıl ele alacağız? Her defasında bu olumsuzlukları aşarak nasıl ilişkilerimizi daha sağlıklı kılabileceğimize ulaşacağız? Sınıf savaşımının onca sorununa çözümler üreten, üretecek olan sınıf bilincimizin yoldaşlarımızla yaşadığımız sorunlar karşısında çözümsüzlüğe düşmesi, bir iflası yaşamayı düşünebilir mi? İşte bu çözümsüzlüğün yaşanmaması için yoldaşlık ilişkilerinin üzerinde yükselenecek/ yükselmesi gereken temellere bakmamız gerekiyor. Çünkü temeli sağlam olmayan hiçbir varlık yıkılma tehlikesinden kurtulamaz.

Burjuva ideolojisinin, bireyleri kendi özel çıkarları temelinde karşı karşıya getirerek kendi düzenine bağımlı kıldığı ilişkilerin dışına çıkan ve bu ilişkileri üreten düzene karşı tavır alan insanların Proletarya Partisi saflarındaki mücadele yoldaşlığı, ortak dünya görüşü ekseninde yaşam karşısında ortak tavır alışı olarak, herşeyden önce düzenin yönlendirdiği insanlararası ilişkilerde hiç bir zaman bulamayacağımız sarsılmaz bir güveni temel alır. Bu güvenin özünü önce ideolojik birliktelik oluşturur. Bir komünist elbette bir revizyoniste güvenmeyecektir. İlah olmaz bir revizyoniste, yıllarca aynı çatı altında birlikte hareket etmiş olsa bile sonuçta tavır alacaktır.

Ortak dünya görüşüne sahip olan insanların mücadele yoldaşlığı pratik içerisinde düşmanla savaşmada olmazsa olmaz olan bu güveni yaratmalıdır. Bunun yaratılmadığı, oluşmadığı yerde yoldaşlık, içi boş bir kavramdan başka bir şeyi ifa-

de etmeyecektir. İşte bu güvenle yoldaşlık ilişkileri burjuva dünyasına has bireylerin birbirine yabancılaşmasından kaynaklanan güvensizliği aşarak birbirini sahiplenmeye varır. Ancak bu sahipleniş bireysel kazanımlar noktasında değil, devrimin çıkarları noktasında kendisini gösterir. Yoldaşlarımızın bu perspektifle sahiplenilmesi de en az güven olgusu kadar önemlidir.

Birbirini sahiplenmek ne için? Elbette devrim yolunda birlikte mücadele etmek için. Kim tek başına devrimi gerçekleştireceğini iddia edebilir? Birakalım devrimi, herhangi bir örgütsel görevi yoldaşlar arası dayanışma olmadan kim yerine getirebilir? Bu sorulara verilecek "ben" cevabı, küçük burjuvaca bir böbürlenmeden başka bir şey ifade etmeyecektir.

Eğer özel mülkiyet dünyasına tavır alarak Proletarya Partisi saflarında mücadeleye katılmışsak, bu mücadele içinde sadece kendimizi ilgilendiren şeylerin (kariyer elde etme, ayrıcalık isteme, konformizm vb.) peşine düşmemiz söz konusu olamaz. Çünkü bu, daha başta kendi pratiklerimizle çelişir. Büyük bir dava uğruna mücadeleye katılan bir insanın, bunu unutup kendi küçük dünyasının peşinde koşması düşünülebilir mi? Parti içi yaşamı kendi özel çıkarlarıyla ilişkisi içerisinde ele alıp, çelişkiyi bu ilişkide atayan bir kafa, tam da proleter saflarda burjuvazinin küçük burjuva acentalığı misyonunu yüklenmiş bir kaidedir. Durum böyle olunca, bu kafanın bilinci, düzene karşı savaşıma değil, kendi varlığını borçlu olduğu ilişkilerin içinde yer aldığı bu düzeni koruyan, ona hizmet eden bir pratik içinde olur. Bu gün bir çok reformist küçük-burjuva hareketin bu düzenin yıkılmasını canı gönülden isteyen bir pratik içerisinde oldukları iddia edilebilir mi? Elbette edilemez.

Öyleyse, mücadele yaşamımızda alacağımız bütün tavırlar, kişisel kaygılardan değil, sınıfsal (irademizi sunduğumuz proletaryanın) kaygılardan hareket etmelidir. Yoldaşlarımızı sahiplenmemiz de, bu sahiplenme içinde onların olumsuz yanlarıyla mücadele etmemiz de devrimin çıkarları temelinde olmalıdır. Bir yoldaşın yardımımızla aşacağı bir olumsuzluğa karşı mücadelede yardımımızı esirgiyor, ya da onun olumsuzluğuyla aramızda oluşturduğumuz statüko gereği barışık yaşıyorsak sonuç olarak devrime değil, karşı-devrime hizmet ediyoruz demektir. Çünkü devrime yanlış adımlarla değil, doğru adımlarla ulaşılabilecektir. Yoldaşlarıyla ilişkilerinde değişirici, dönüştürücü, kısacası devrimci olmayan bir insan, mücadele yaşamının diğer alanlarında da aynı statükocu tutumunu koruyacaktır.

Devrimi sahiplenmek, bizimle beraber devrimci savaşta yer alan yoldaşlarımızı sahiplenmek demektir. Ancak bu sahiplenmektir ki, yoldaşlar arası ilişkilerde yaşanan her türlü sorunun devrimin çıkarları temelinde ele almayı, tavırımızı bu kritere göre belirlemeyi sağlar. Böylesi bir anlayışla hareket edildiği za-

man, kişisel dostluğumuzda en ufak bir kusur görmediğimiz yoldaşlarımızın, siyasi, ideolojik ve örgütsel yaşama ilişkin hatalarının, onlara karşı mücadele etmemizi zorunlu kıldığı noktada en ufak bir tereddüt etmeden bu mücadeleye devrimin çıkarı gereği gireriz. Böylesi bir durumda kişisel dostluğa en ufak bir değer vermeyiz. Çünkü söz konusu olan devrimin, sınıfın çıkarlarıdır. Aynı gerekçeyle hatalarına ve olumsuzluklarına rağmen "bizimle aynı görüşte olmasalar bile" parti saflarında devrim için savaşıma içtenliğine sahip olan yoldaşlarımızın bu istemleriyle örtüşen pratiklerine omuz verir, destekleriz. Ancak, bu tavır devrimin çıkarları yerine kendi özel çıkarlarını önde tutan bir anlayış yerine getiremez. Kendi kişisel çıkarlarıyla, parti çıkarlarını ayırtan ve buradaki kendi aleyhine bir çelişki gördüğü zaman tavırını partiden yana değil de kendi "çıkarlarından" yana belirleyen bir irade sahibi insan, bırakalım özel mülkiyet dünyasına karşı mücadeleyi, bu dünyanın esaretinden haşırısızlığını gerçek anlamda kazanamamıştır.

Öyleyse "benim ikidirim", "benim istemlerim", "benim doğrularım" hakim değilse çeker giderim şeklindeki tavır, sözkonusu parti bir komünist partisi ise, mazur görülemez. Bugüne kadar safları terk eden bilimurum hiziplerde aynı deriden muzdarip, kendi "doğrularının" peşine takıldılar mı? Sonuç?

Örgütsel yaşamda, örgütsel ilişkilerde sağlanamayan uyum, birlik, dayanışma, güven; yoldaşlar arası ideolojik mücadelenin ortak eylem için açığa çıkarılması gereken irade birliğinin zayıflamasına, örgütsel yaşamın bu zayıflamaya bağlı olarak sarsılmasına, sonuçta, sorunların çözümü için verilecek ideolojik mücadelenin yeni sorunları ortaya çıkarmasına yol açacaktır.

Karşılıklı güvenlerin oluşmadığı yoldaşlık ilişkilerinde, sağlıklı bir ideolojik tartışma süreci yaşanabilir mi? Yaşansa bile, bu sürecin tamamlandığı oturumların (kongre, konferans vb.) sonucunda, azınlığın çoğunlukla olan ilişkisi, eylem birliğini sekteye uğratmayan, aksine bunu pekiştirip güçlendiren ilişkiler yaratılabilmek mi? Bu pekişmenin üzerinde yükseldiği güvene dayalı yoldaşlar arası ilişkilerde, sonu örgütsel ayrılıkla biten ideolojik tartışmaların yaşandığı en sert süreçlerde bile, parti bünyesi ciddi tartışmalara uğramaz, aksine her bakımdan bir yenilenme yaşanır.

Burada güvenin nerede başlayıp nerede bittiği önemlidir.

Örgütsel yaşam birlikteliği herşeyden önce ideolojik birlikteliğe dayanır. Aynı ideolojiyi paylaşan insanlar aynı zamanda aynı örgütsel yaşamda paylaşırlar. Yoldaşlık ilişkileri bu paylaşımına bağlı olarak şekillenir ve pratik içinde karşılıklı güvenin kazanılmasıyla çelişir. Burada kazanılan güven herşeyden önce bir araya gelmenin ilk koşulu olarak ideolojik birlikteliğin bir yansıması olarak yaşamın her alanında ortak bir pratik içinde olmakla kaynaklanır. Bu

pratik, proleter ideolojinin öngördüğü hedefleri amaç edinmiş bir pratik olduğundan, yoldaşlık ilişkilerimiz günümüzün yaklaşımlara göre değil, nihai hedefe göre şekillenmek zorundadır.

Yoldaşlık ilişkilerinde taktik bir yaklaşım, taktik bir birliktelik olamaz. Bu, sözkonusu proleter ilişkiye oportünistçe bir yaklaşım olur. Bir oportünist yada revizyonist, "yoldaşlarını" proletaryanın nihai hedefinin yüksek çıkartma bağlı olarak seçer mi? Seçemez. Öyle olsaydı şafak revizyonistlerinin komünizme adanmış bir yaşamın sahibi olan İbrahim yoldaşa komplo kuracak kadar kin gütmeleri anlaşılabilir miydi?

Bu nedenle yoldaşlar arası ilişki, ideolojik, politik ve örgütsel ortak payda da, pratik içinde kazanılan bir ilişkidir. Karşılıklı güven bu sürecin içinde oluşur. Güvene dayanmayan bir ilişki, mücadele yoldaşlığının oynaması gereken misyonu oynayamaz. Bu nedenle pratik süreç, bütün değerlerin yaratılmasının yanında karşılıklı güveninde yaratıldığı bir süreç olmalıdır.

Kişisel kaygılardan değil de ideolojik kaygılardan kaynaklanan bir güvensizliğin, yoldaşlar arası ilişkilerde çözülerek aşılması gerekir. Elbette hatalı yaklaşımlara düşmeden.

Eğer bir yoldaşımız belirtilen noktalarda kendisine karşı bir güvensizliğin dayatılmasına neden olmuşsa, fakat hala mücadele etmek istemini koruyorsa, bizlere düşen görev bu istemin doğru bir ideolojik temele oturtulması için her türlü yardımı yerine getirmektir. Elbette bunu eleştiri, öz-eleştiri mekanizmasını doğru bir tarzda işleterek, güvensizliğe yol açan hataları kabul ettirmek, ona bu hatalardan çıkış yolunu pratikte göstermek suretiyle yerine getirmeliyiz. Böylesi bir yaklaşımı tepen birisinin bizimle yolu ayrılmaktadır doğal olarak.

Bizimle birlikte mücadele etmek isteyen hata sahibi bir yoldaşımızın bu hatasına yukarıda belirtilen bir yöntemle değil, adeta hot-zotçu yaklaşan birisi nasıl olurda komünist olduğunu iddia edebilir. Bu yaklaşım tarzı genel çıkarları gözetilen bir yaklaşım değil, kişinin "özel" çıkarlarını gözetilen bir yaklaşım tarzıdır.

Bu sekte tutumun yanı sıra aynı sorunda bir de liberal, kayıtsız bir tutum var ki, sonuçta buda ilkiyle aynı kapıya çıkıyor: Çelişkileri doğru bir yöntemle ele alıp çözmemek.

Bir yoldaşınız size kişisel temelde çok iyi bir güven verebilir. Deyim yerindeyse "sizin için canını bile verir". Ancak, bu yoldaşınız silahlı mücadeleye dört elle sarılma ruhundan uzaklaşmış, örgütsel yaşamda çok konuşup az iş yapan bir geveze haline gelmişse, bu bağlamda partinin gözüyle bakıldığında bu noktada bir güven tazelenmesi zorunluluk haline gelmişse, işin bu yönünü es geçip ikili güveni devam ettirip ilişkinizi "kusursuz" görüyorsanız bu liberalizmdir, ilkesizlikten muzdarip örgütlü yaşamın ruhuna göre şekillenmemiş köf, apolitik bir ilişkidir.

Öyleyse yoldaşlık ilişkilerinde kazanılan güven, karşılıklı iki kişiyi ilgilendiren bir "güven" değil, ideolojik, politik ve örgütsel payda da buluşan insanların genel güvenidir. Dolayısıyla güvenin özü bireysel beklentiler değil, örgütlülüğün beklentileridir, onun gereklerini yerine getirilmesi, emirlerine itaat edilmesidir. Bu nedenle emirlere itaat eden, ama birebir ilişkilerde "bir dediği mizi iki yapmayıp" kusursuz itaatkâr olan bir insan iyi bir yoldaş değildir. Böylesi bir yoldaş olarak görülmemelidir.

Sonuç olarak: Toplumsal yaşama egemen olan burjuva ideolojisi özel mülkiyet temelinde şekillenen bireysel çıkarlara dayalı bir yabancılaşma sürecinde insanların bu sürece karşı koyma bilincini köreltir. Onları bu sürecin baş nesneleri haline getirir. Dolayısıyla toplumda egemen olan özne "biz" değil "ben"dir. "Ben"le birlikte toplumsal birlikteliğe dayalı paylaşım ve tarihsel olarak yaşanmış ilkel komünal dönemin büyük yasasından bir uzaklaşma başlar. Kapitalist emperyalist dönemle bu uzaklaşma toplum karşısına, toplum alabildiğine yabancılaşmış, yabancılaştırılmış bireyi çıkarır. Bu bireylerin proletarya partisine katılmasıyla eski süreç ve onun bireyde yarattığı olumsuz sonuçlara karşı yeni bir süreç başlar. O da bu yeni ile eskinin, burjuva ideolojisi ile proletarya ideolojisinin arasında yaşanan bir savaşımdır. Bu savaşıma zanan yabancılaşmanın bilincine vararak, bu yabancılaşmaya karşı mücadeleyi "günü ve saati yakalamanın" ruhuyla sürdüren ve toplumsal öze sahip çıkan proleter ideolojinin niteliğini belirlediği verili koşullarda özgürleşmiş bir bireydir. Onu vareden, özel mülk edinme iktidarı ve hırsı değil tam tersine onu yok etme bilincidir. Bu bilinç, pratik mücadelede nihai zafere kadar somurucu sınıflara karşı proletaryanın tarihsel karallığıyla hareket etmede olduğu kadar nihai zafere ortak ideolojik inanç ve bilincin örgütsel buluşmada ve mücadele birlikteliğinde ifadesini bulan, adını yoldaşlık denilen ilişkinin kavranılması, pekiştirilmesi ve güvene dönüştürülmesi devrimin yenilmez bir silahtır haline gelmesi çabasında da kendini somut olarak ortaya koyması gerekir. Bu çaba ile yaratılan yoldaşlık ilişkilerinin en güzel örnekleri, halk savaş yolunda savaşıp şehit düşenlerin ve kahraman Ölümlü Orucu şehitleri yoldaşlarımızın örnek yaşamlarında, öğrenmemiz için bize devredilen tecrübelerle dolu yaratılan değerlerde fazlasıyla var. Yeterki öğrenmesini bilelim.

Unutmayalım ki yoldaşlık ilişkisi, gelecek toplumun üzerinde yükselineceği yeni insanların ilişkisidir. Yeni olan bu ilişkide eskiye yer olamaz, görüldüğü yerde koparılıp atılır. Eskinin çıktığı yerde sonsuz bir coşkunluğun koşulları dirdiği yeninin tekrar tekrar zaferiyle sonuçlanan uzlaşmaz bir mücadele vardır. Bugün bu mücadeleye her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● KIRLARDAKİ İLK ŞEHİT; ALİ HAYDAR YILDIZ

SAVAŞARAK SAVAŞI ÖĞRETEN KOMUTAN

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı topraklarına birimsel sosyalizmin temellerini, önemli eksiklerine rağmen, Bakû'de kurulan Mustafa SUPHI TKP'si attı. Kemalizm'i yanlış değerlendirmeleri sonucu emperyalist işgale karşı savaşmak için ülke topraklarına gelirken Kemalizm'in bildik ihanetleriyle karşılaşarak şehit düştüler ve Karadeniz'de devrime inancın, bağlılığın ve kararlılığın sembolü olarak ölümsüzleştiler.

Ardından gelen dönem revizyonizmin dönemi oldu ve tüm eili yıl hüküm sürdü. '68 öğrenci hareketi ve 15-16 Haziran işçi eylemleri ve Marksist-Leninist-Maoist eserlerin çevirilerinin sıkça yapılmasıyla, dünyadaki devrimci gelişmelerin yükselmesiyle ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin de etkili reformizmin egemenliğine son verildi.

Dönem, devrimci gençlik içerisinde yoğun tartışmalar yapıldığı ve gençliğin işçi, köylü ve emekçilerin mücadeleleri içerisinde yer aldığı bir dönem oldu. Devrimci teori THKO'ya oranla THKP-C'de daha fazla uğraşılarak oluşturulmuş, ama Kemalist aydınların çizgisinden fazla uzağa gidilememişti. Buna rağmen devrimci tutum gerek THKP-C ve gerekse THKO'nun silahlı mücadele pratiğinde önemli rol almıştı ve öğretici birçok yön içeriyordu. Büyük Proleter Kültür Devrimi bu ki hareketi de etkilemiş, çarpık bir şekilde teorileştirilerek de olsa Halk Savaşı teorik olarak az çok kabul edilmişti. Ancak Halk Savaşı'nın proleter niteliği ve ülke özgünlüğü tüm olarak birleştirilmemiş ve o zamanki programlar güdük kalmıştı. Ayaklanmacı programlar ise bugünkü kadar dile getirilmiyor, savunanın cebinde kalıyordu. Kemalizm'in karşı-devrimci ve faşist niteliği doğru tahlil edilmiyor, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı savunulmuyordu. Birakalım bunu, Kürt ulusunun varlığı egemenlerin asimilasyon ve şoven politikalarını doğrular bir şekilde tartışılıyordu. Sosyo-ekonomik yapı ol-

duğu gibi değil de olması istendiği gibi dile getirilerek yoğun subjektivizme düşülü-yordu.

Devrimci aydınlanmanın yeni yaşadığı bu süreçte, TKP(ML) programıyla, ideolojisiyle komünist niteliğini farkettiliyordu. Yukarıdaki konularda radikal devrimci tutumu komünist programla taçlandırıyor ve devrimin stratejik yolunu gösteriyordu. Halk Savaşı'nın

proleter niteliğini, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler ile işgal edilmiş, sömürgeleştirilmiş ülkelerdeki evrensel doğruluğunu, farklılıklarıyla birlikte yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülke olan Türkiye içinde kurtuluş yolu olduğunu gösteriyordu. Halk Savaşı'nı taktik düzeyde ele alan ve salt askeri gerekliliğiyle gerilla savaşına indirgayan anlayışlara karşı "TC" tarihini ve Kemalizmin niteliğini analiz ederek toprak devrimi anlayışını ortaya koyuyordu.

Esas olarak gerilla birliklerinde örgütlenmeden ve çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye proletaryasının, kirlarda köylülükle temel ittifakı sağlanmadan, halkın birleşik cephesiyle iktidarlarını kurmadan şehirlerde silahlı ayaklanmanın başarıya ulaşamayacağını geçmişteki halk hareketliliklerini inceleyerek ortaya koyuyordu. Kürt ulusunun ısyanlarını inceleyerek ve tarihi geçmişi ortaya koyarak Kürt ulusuna devrimci kurtuluş yolunu, proleter nitelikli asgari-azami programında gösteriyordu.

TKP(ML) önderliğindeki THKO'nun ilk komutanı ALİ HAYDAR YILDIZ yoldaş, bu bi-

ALİ HAYDAR YILDIZ

linçle Halk Savaşı'nın mimarlığında komutan olarak yer aldı. 12 Mart Cuntası'na, Dersim dağlarında eylemle karşılık veren ilk gerilla birliğimizin komutanıydı. Yoktan varetmenin, halkın elindeki basit olanaklardan ve malzemelerden yararlanarak ve düşmanı silahsızlandırarak silahlanmanın uygulayıcısıydı. Temel askeri eğitim gören yoldaş, savaşı savaşarak öğretiyordu ilk işçi-Köylü

Kurtuluş Ordusu orfeline. Halk Savaşı'nın basitten karmaşığa ilerleyen diyalektik gelişim çizgisini iyi kavramıştı. El yapımı bombalarla ve halktan bağış yoluyla veya geçici olarak alınmış silahlarla eylem örgütüyordu. Yaklaşık bir yıl süren faaliyette ilk çözümler yaşanıp bazılar bu olanaksızlıklar kendi kararsızlığına gerekçe olarak getirirken, O "faaliyeti nasıl ileri taşıyım, taşıyız" endişesini yaşıyordu. O, Köylü Gerilla Savaşı'na tüm yaşamıyla kalmıştı.

Evet bir kımaya "kaskaca" Türk devletine, ordusuna, tankına topuna ve Osmanlı'ya dek uzanan yüzyıllara dayanan gericiliğe karşı savaş açmıştı O. Kürt ulusuna mensuptu ve proletarya enternasyonalizmine, halkların ortak kaderine inanıyordu. İlk komutan olarak düşerken toprağa, yaratmış olduğu değerler bugün hala çokça öğrenmemiz gereken deneyimlerle doludur.

Devrimci savaşta kimileri sıkça ümitsizliğe ve karamsarlığa kapılabiliyor, bunu "bu halk niye gerçeği görmüyor" diye sızlanarak dile getiriyorlar. Ya da kendi-

liğinden bir patlamanın rantını yerken, ertesi gün devrim düşü görüyorlar. Halk savaşacaktır, ancak bunu hiçbir zaman akıldan çıkarmamak gerekir; coğrafyamızda devrim uzun sürelidir. Sebati ister, bir kaç devrimci kuşağı yetiştirecek ve sömürünün kalmerliğini, vahşetin doruklarını yaşayarak ilerleyeceğiz. Yenileceğiz ve yenile yenile yenmesini, muzaffer olmasını bileceğiz. Bunları yirmibeş yıllık geçmişimizde az çok yaşadık. Daha ağır süreçleri yaşayacağımız açıktır.

Yığınlağa düştüğümüz, karamsarlığa kapıldığımız zaman Ali Haydar yoldaşımız seslenir bize: "Halk, ancak savaşarak savaşılır. Savaşmadan, kaybetmeyi göze almadan kazanılamaz" diye. Tembelliğimize, bürokratiğimize ve kitlelerden kopmamıza kızar. "Beni ve bilerini hatırlayın, siz daha fazla deneyime ve olanakla daha cüretli davranacak kapasitedesiniz" der. Bir önder olarak, önderlik etmek isteyenleri savaşın kızgın pratiğine, kitlelerin içine çağırır.

Dediğimiz gibi yoktan varetmeye ve halkın dağınık, örgütsüz ve karamsarlığa kapılmış öfkesini derleyip toparlamaya yani iğneyle kuyu kazmak gibi görünen o uzun süreli savaşa, adım adım ilerleneceği ve mutlaka kurtuluşla sonuçlanacağı inancıyla katılmıştı. Öğrenmenin ve öğretmenin, savaşmanın ve savaşılmanın pratiğiyle O, bir bütün olarak.

Kirlardaki ilk şehidimiz olan Ali Haydar yoldaş çatışarak şehit düşmüş, teslimiyet kaniyla toprağa gömmüştü. Düşmana basit bombalarla cevap vermeye çalışıyordu ama bu bile düşmanı titretmeye yetiyordu. Yoldaşlarına son ana kadar yol göstermeye çalışan yoldaş, ilk komutanımız, şehit düşerken binlerce gerillayı düşünüyordu yurdunun dağlarında. Yoldaşımızın düşünüyüşe ediyoruz bugün, adım adım, ilmek ilmek. Bu düş, sınıfın ve halkın kurtuluş iştegidir, kurtuluş özlemidir, altınçağ tutkusudur ●

psikolojik savaşın en etkin gücü olarak yalan ve iftira kampanyaları ile kara haberler yaymaya başladı. Karşı-devrim, bölgedeki askeri gücünü artırıyor, istihbarat birimleri bölgede il il, ilçe ilçe gezerek toplantılar yapıyorlar. Bir yandan koruculuğu, olağanüstü hali kaldıracağını söyleyen hakim sınıf sözcüleri diğer yandan büyük bir aymazlıkla Karadeniz'de halkı koruculaştırmaya çalışıyor. Bu arada Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi sessiz-sedatsız devreye sokuluyor. Hakim sınıflar kendilerini özel savaşa göre konumlandırıyor. Susurluk'ta açığa çıkan pisliklerini birkaç kişinin üzerine yıkarak işin içerisinden sıyrılmaya çalışan faşist devlet, daha bir yıl dolmadan meydan okurcasına tutukladıklarını serbest bırakıyor. Bütün bunlar önümüzdeki süreci, devrim cephesi ile karşı-devrim cephesi arasındaki savaşın alacağı seyri gösteriyor. Karadeniz coğrafyası da bu savaşa en üst düzeyde tanıklık edecektir.

Karadeniz'de askeri gücünü artıran ve özel savaş birliklerini bölgeye kaydırın devlet, diğer taraftanda gerillanın kitle desteğini kesmek için özel politikalar geliştirmektedir.

Hakim sınıflar, Karadeniz bölgesinde toplumsal kurtuluş mücadelesi temelinde gerilla savaşı veren TKP(ML), TKP/ML ve DHKP-C'nin güçlerini ya yok saymakta ya da "PKK'nin taşeronları" olarak kamuoyuna duyurmaktadır. Ki, bu politika yalnız Karadeniz'de uygulanmamaktadır. Başta Dersim olmak üzere, Erzincan, Bingöl, Elazığ vs. bölgelerinde savaşan TKP(ML)-TİKKO güçlerini yıllardır bu politikaya tabi tutmaktadır. Çünkü:

Birincisi; Proletarya önderliğinde ezilen emekçi halkın iktidarı kurmak, komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfını yıkmak isteyen sınıfsal anlamda savaşan güçlerin ezilen kesimlerle desteklenmesinin önünü almak, uzun vadede asıl tehlike olarak gördüğü bu güçlerin etki alanını artırmamasını istemektedir.

İkincisi; Hakim sınıflar, bölücülük propagandası ile "vatan", "millet", "çakıtaşı" edebiyatı yaparak, şovenist politikalarla kitleleri yıllarca ulusal harekete karşı yönlendirmeye çalışmış, Türk ulusuna mensup halkın duygularına hitap ederek tabanı oluşturmuş, bunda kısmen başarılı olmuştur. Bunu sınıfsal temelde savaşan güçlere karşı kullanamayacağını bildiğinden "taşeronluk" gibi ipe sapa gelmez yalanlara başvurmak zorunda kalmıştır.

Üçüncüsü; Düşman, ulusal hareketin eylem çizgisindeki kimi yanlışlıkları kullanma zemini bulmuştur. Ama Proletarya Partisinin gerek halka ve düşmandan almış olduğu esirlere karşı yaklaşımında olsun gerekse dost güçlere karşı yaklaşımında olsun bugüne kadar yanlış bir pratiğin içine girmemesi, düşmanın elindeki anti-propaganda malzemelerini almıştır.

Düşmanın sınıfsal mücadeleyi yok saymasını, ya da içeriğini boşaltmaya çalışmasını engellemek, ulusal hareket üzerinde geliştirmek istediği şovenist politikayı kırmak devrim güçlerinin ortak çabası ile mümkündür.

Karadeniz bölgesinin Türkiye Kürdistanı'na göre bazı farklılıkları vardır. Değişik milliyet ve mezhepten halkların yaşadığı bir alandır. Devlet, halklar arasındaki milliyet ve mezhepsel farklılıkları körükleyerek çetniklerden faydalanmak isteyecektir. Bundan önce olduğu gibi bugünde başvuracağı bir taktiktir bu. Son olarak bölgede devrimciler adına sahte bildiriler dağıtılması bu politikanın bir ürünüdür.

Karmaşık bir durum arzeden bu ortam, devrimci

güçlerin eylem çizgisi, ile dost ve düşman ayrımı noktasındaki yaklaşımlarını önemli kılmaktadır. Yani "ince eleyip sık dokumak" zorundadır. Sabırlı ve dikkatli davranmayı esas almalıdır. Devrimci güçlerce içerisine girilecek her yanlış, onarılması mümkün olmayan durumlara yol açacak ve devletin işine yarayacaktır. Öte yandan hangi devrimci gücün bu yanlış yaptığı da önemli değildir. Çünkü, bu durum bütün devrimci güçlere mal olacaktır.

Diğer taraftan alanda bulunan devrimci güçler arasındaki ilişkiler, halk içerisinde yapılan ajitasyon-propagandada birbirine karşı yaklaşımlar herhangi bir gücün geliştireceği politikaları boşa çıkarma çaba ve uğraşları, halk üzerinde olumsuz etkilere yol açacaktır. Bundandır ki, aylık noktaları değil, birlik noktaları, dar grup çıkarları değil, devrimin genel çıkarları öne çıkarılmalıdır. İnkarcı, yok sayıcı davranılmamalıdır. Yararlı olan değerler devrimin ortak değerleri olarak sahiplenilmelidir. Alanda devrimci eylem birlikliklerinin kurulmasının hem dostluk bağlarını pekiştireceğini hem de halk üzerinde olumlu etkiler bırakacağını unutmamak ve ona göre davranmaya çalışmak büyük önemdedir.

Tutuşturulan Karadeniz bozkırındaki gerilla savaşının genişleyip yaygınlaşması devrimimize büyük olanaklar sağlayacaktır. Hakim sınıfların şovenist politikaları sonucu, bölge halkı özel savaşın askeri gücünün önemli dayanağı durumuna gelmiştir. Alan üzerinde haklı savaşın etkin olmasıyla birlikte, özel savaşa askeri güç sağlayan bu yatak kurulacaktır. Haksız savaşın gerçek yüzünü gören, haklı savaşın mantığını anlamaya başlayan halkın çocukları; "terörist", "eşkiya" diye yıllarca halka yanlış tanıtmaya çalışılan ve halkın birer parçası olan gerillayı tanıdıkça haklı savaşla bütünleşecektir. Bu durum da, başta Türkiye Kürdistanı'nda yığınak yapan özel savaş birliklerinin bölünmesine yol açacak, alandaki devrim güçlerine alabildiğine iyi olanaklar sunacaktır.

Devrim kuvvetleriyle karşı-devrim kuvvetleri arasında savaşın şiddetlendiği ve önümüzdeki dönemde daha da şiddetleneceği Karadeniz bölgesindeki koşulların devrimci kuvvetler, yani haklı savaşın lehine sonuçlanmasını isteyen herkesin sorumlulukları ve görevleri vardır. Yalnız bölgedeki gerilla kuvvetlerine bunu bırakmak, temennilerin ötesinde pratik hiç bir şey yapmamak bir anlam ifade etmemektedir.

Proletarya Partisinin kent aktivistlerinin bulunduğu alanda Karadeniz'deki gelişmeleri olumlu ve olumsuz etkileyecek durumları vardır. Bölgede devlet güçleri yayla yasağı, çocuk katliamları, konuculaştırma vb. gibi uygulamalara girdiler. Ülkemizdeki toplumsal ilişkilerin bir sonucu olarak, bölge ile ilişkilerini kesmemiş, eş, dostu, akrabası bölgede olan ancak kendisi kentte olan yada mevsimlik işçi olarak kentlere gelen bölge halkı vardır. Bunların oluşturmuş oldukları yöre dernekleri vs. bulunmaktadır. Öncelikle kentlerde bulunan bölge halkı ile ilişkiye geçmek, haksız savaşın gerçek yüzünü teşhir etmek, geleceğe dönük örgütlemeler yaratmak, kampanyalar düzenlemek, alan da yaratılacak olanakları gerillanın denetimine sunmak büyük önem arz etmektedir.

Nasıl ki, Dersim'de tutuşturulan bozkır, Karadeniz bozkırına kıvılcım olarak sıçrayıp orayı tutuşturdu ise, Karadeniz'deki kıvılcımda başka bölgeleri tutuşturacaktır. Bu kıvılcımlar devrim yangınına dönüşecek, zorbalık ve zulüm düzenini yıkacak, halk iktidarı ve sosyalizmi yaratacaktır. ●

FAŞİZMİN KORKUSU MİSLİYLE BÜYÜTÜLMEMEYE DEVAM EDİLECEKTİR

Türkiye Kürdistanı'ndan sonra gerillanın Karadeniz ve İç Anadolu'da azımsanmayacak maddi bir güce dönüşmesiyle hakim sınıfların korkusunun ne derece büyüdüğü gözlenemeyecek şekilde açığa çıkmış durumdadır. Bir yandan toplam 30 gerillanın bölgede konumlandığının propagandasını yaparken, öte yandan yıllardır gerilla savaşı karşısında nispeten deneyim kazanmış özel savaş güçlerini hummalı bir şekilde bölgeye aktarmaktadır. Vallinden kaymakamına, özel timinden konfirgerillasına kadar özel eğitilmiş ölüm mangaları bu alanlara kaydırılarak gerillanın bölgede kök salmasının önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Denildiği gibi gerçekten bölgede 30 kişilik bir gerilla gücü varsa, bu kadar korku nasıl izah edilebilir. Gerilla tohumu Karadeniz toprağına düştüğünde komünist önder Baba Erdoğan ve savaşçıları iki elin parmakları kadar bile değillerdi. Altı yıl sonrasına bakıldığında, iki elin parmaklarını geçmeyen gücün yarattığı kanoldan yüzlerce savaşçı akmaktadır. Zayıftan kuvvetliye, küçükten büyüğe basitten karmaşığa kuralının pratik yaşamda aldığı biçim budur. Küçük, düzensiz bir gerilla gücünün kendinden çok daha büyük düzenli güçlere karşı yarattığı zaferler egemenlerin bilmediği bir durum değildir. Türkiye Kürdistanı'ndan sonra Karadeniz sendromunun günün baş sorunu yapılmasının temelinde yatan da bu gerçekliktir. "Bitirdik, belini kırdık, bir daha bellini doğrultamazlar" demelerine rağmen gerillanın ısrarla yaralarını sararak yaygınlaşması korkuyu büyütmenin temel etmenidir. "Bitirildi" denilen komünist ve devrimci güçlerin gerillayı giderek yaygınlaştırması faşizmi kitleler nezdinde oldukça zor duruma sokmuştur. "Yenilmez, yıkılmaz" denilen ordunun gerilla vuruşları karşısındaki çaresizliği her geçen gün daha fazla gün ışığına çıkmaktadır. Faşizmin korkusunu büyüten en temel etmenlerden biri de bu gerçeğin her geçen gün kitlelerce daha iyi kavranmasıdır.

Türkiye Kürdistanı, Karadeniz ve İç Anadolu'dan sonra gerillanın Torosları zorlamasıyla bir psikolojik savaşçı almış başını gidiyor. MGK'da, gerillaya karşı psikolojik savaşın artırılarak devam ettirilmesi kararı çıkıyor. Bunun izahı açıktır. Gerilla karşısında düşülen çaresizlik psikolojik savaşlarla hafifletilmeye ve geri kesimlere "umut" enjekte edilmeye çalışılıyor. MGK'nın düğmeye basmasıyla TV kanallarında "şanlı Türk ordusunun" Karadeniz "başarıları" -siz bunu çaresizlik ve başarısızlık anlayın- döne döne ekranlara yansıtılmakta ve beyinler esir alınmaya çalışılmaktadır. Sıradan halka yönelik estirilen devlet terörü ile iktidardan geçirilenler başının karşısına "TERÖRE DARBE" nişanlarıyla çıkartılmaktadır. 23 Eylül 1997 tarihinde İhlas Haber ajansının başına geçtiği "teröre darbe I ve teröre darbe II" başlıklı haber buna sadece bir örnektir. Toroslara çıkartılacak gerilla birliklerinin altı yapı çalışmalarını sürdüren TKP(ML) militanlarına yardımcı olan halktan insanlar dahi "TKP(ML) TİKKO'nun bölge örgütü ve sorumlusu" olarak gösterilip korkular küçültülmeye çalışılıyor. Ancak gerçeğin böyle olmadığını her aklı selim insan haberin kendisinden çıkarabilir. TKP(ML)'nin Toroslara gerilla çıkarma çalışmalarının bir parçasının sabote edilmesi düşmanın zafer sarhoşluğuna kapılmasına yetiyorsa, bu aynı zamanda düşmanın içine girdiği korkunun da çapını açığa çıkartmaktadır. Bugün görev bu korkuları daha da büyütme. Bu korkuların ortaya çıkardığı gerçek şudur ki, tutulan hat doğrudur. Ve bu hafta sırat edilmesi gerektir. Durumun ortaya çıkardığı verilere bakıldığında, çok rahatlıkla denilebilir ki, faşizmin korkuluğu başına gelecektir. ●

KARADENİZ GERÇEKLİĞİ

"...Bozkır, kuru olan bölgelerden (bir bölgeden demiyoruz) tutuşturulmalıdır. Yani silahlı mücadele, şarılarm elverişli olduğu bölgelerden başlanmalıdır ve hemen başlanmalıdır. Bozkırın henüz kuru olmayan bölgeleri, diğer bölgelerdeki silahlı mücadelenin ateşiyle kavrulacaktır."

(İBRAHİM KAYPAKKAYA)

Bugün Karadeniz bozkırı tutuşturulmuştur. Gerilla savaşının ateşiyle kavruluyor. Hakim sınıfların uykularını kaçınıyor, telaşlanıyor. Devrimin cephesine umut taşıyor, gelecek vaat ediyor.

Tutuşan Karadeniz bozkır, politik savaş alanına dönüşmüş durumda. Her güç kendi sınıf bakış açısıyla olaylara yaklaşarak mevcut durumu ortaya koyup durumdan faydalı çıkmaya çalışıyor.

Hakim sınıfların bu duruma yaklaşımları ve ortaya koymaları, her zamanki gibi yalan, çarpıtma, aldatma, provakasyon, şiddet, şovenizm vs. dayanmaktadır. Düşmanın bu tavrını anlamak pek zor olmasa gerek.

Ancak anlamakta zorluk çektiğimiz, kimi dost güçlerin sorunu ırdelerken, olguyu olduğu gibi ortaya koyma yerine, tarihi kendileri ile başlatıp kendileri ile varetme, kendi dışındaki dost güçleri yok sayma ve kendilerinden önce yaratılan değerleri-emegi hiçe sayan tavırlar içerisine girmeleridir.

Karadeniz coğrafyası, birçok etnik milliyetin birarada yaşadığı halklar mozaiğidir. Aynı toprak bütünlüğü içerisinde ikamet etmiş, aynı dili, ruhi şekillenmeyi yaşamış Lazlar, Karadeniz'de en fazla nüfusa sahip olan halktır. Tarihte kendilerine ait devletleri de olmuştur. Lazlar mazlum bir halk olarak daha o zamandan itibaren, kah Persler'in, kah Bizanslıların azgın saldırılarına uğramışlardır. Bizans imparatorluğunun yıkılmasıyla birlikte, Osmanlı Karadeniz'de etkin olmaya başlamıştır. Ve sinsi şekilde uygulanan Türkleştirme politikalarıyla, bölge halklarının kültürleri yok edilmeye çalışılmıştır. Karadeniz'de yaşayan halklar, Cumhuriyet döneminde hakim sınıfların şovenist politikalarının etkisi altında kalarak tarihlerinden ve kültürlerinden alabildiğine uzaklaşmışlardır.

Ve Karadeniz ilk kez komünistlerle ve dolayısıyla komünist hareketle 1920'lerde tanışmıştır. Bu ilk karşılaşma talihsiz bir sonla noktalanmıştır. Halkların düşmanı olan feodal-faşist Kemalist diktatörlük, halklar cephesinin öncülerini, sınıfsız ve somursuz bir dünya özleminden başka amaçları olmayan TKP'nin önder kadrolarını, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını, sinsi bir plarla, dönemin devlet çe-

tesinin tetikçilerinden Topal Osman aracılığıyla katletmişlerdir. Türkiye'de komünistlerin ilk ciddi faaliyeti engellenmiş, komünist hareket 50 yıl reformist bir çizginin önderliğinde 1970'lere kadar gelmiştir.

1970'li yıllar Türkiye devrimci hareketi tarihinin dönüm noktasına tanıklık eder. Çünkü elli yıllık reformist çizgi radikal devrimci çizgilerle sona erdirilmiştir. İşte Karadeniz'de, elli yıllık sessizliğini reformist çizginin alt ediliği yirmi yıllık yıllarda bozmuştur. 1972'de Mahir Çayan ve yoldaşlarının "Biz buraya dönmeğe değil, ölmeye geldik!" sloganlarıyla derin uykusundan uyanmış, silahlıların ateş gücünün kahredici etkisiyle kendisine gel-

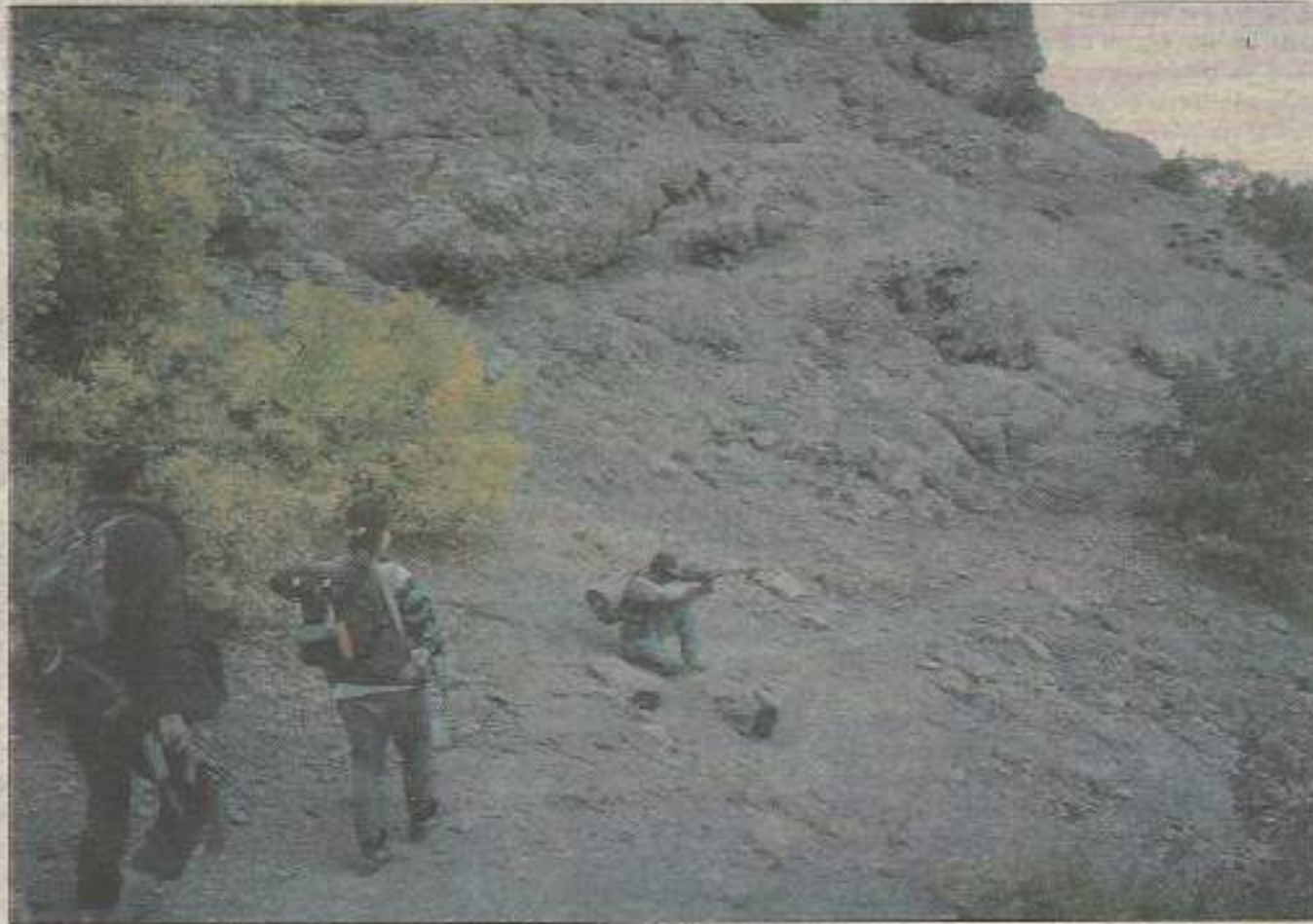
TKEP, Kurtuluş gibi örgütlerin yenilgi alması, bu coğrafyada yaşayan halkı cunta ile başbaşa bırakmıştır. Askeri faşist diktatörlük, uyguladığı karşı-devrimci terör ve ekonomik, siyasal, ideolojik, kültürel politikalar ile toplumu uyuşturup etkisi altına almayı kısa vadede başarmıştır.

Karadeniz, cunta sonrası sessizliğini, Proletarya Partisinin, "Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalı" şiarını gündemleştiren komünist önder Baba Erdoğan'ın Tokat'ta düşman karakoluna gerçekleştirdiği baskınla bozmuş, kesintiye uğrayan, sessizliğe gömülen tarihten kurtulmuştur. Yıl 1990'dır.

Baba Erdoğan, alçakça arkasından hançerlenerek katledildi. Ancak mücadele

Karadeniz'de bir daha mücadele kesintiye uğramadı. '93'ten sonra dost güç DHKP-C ve son bir yıldırda PKK alana güç kaydirdi.

Kısaca aktardığımız bu tarih, yazıldığı gibi kolay yaratılmadı, büyük bedeller verildi, olanaksızlıklar, olumsuzluklar, yenilgiler alma pahasına, büyük bir emek yoğunluğu ile yaratıldı. Elbetteki ezilen emekçi halkların kurtuluşu için savaşan Proletarya Partisinin mücadelesini, tarihini anlatırken, bóbürlenme, kibirlilik vs. olsun diye anlatmıyoruz. Her hangi bir karşılığa beklemiyoruz, ödediğimiz bedeller için. Eleştirilerimiz, kalem darbeleri ile, bedel ödenerek yaratılan tarihi yok edeceğini saran dostları-

miştir. Mahirler'in şanlı direnişinden sonra, Karadeniz'de devrimin tohumları ekilmiş ve bu tohumlar filizlenerek boy atmıştır. Seksenli yıllara gelindiğinde, Fatsa'da olduğu gibi, önderlikten kaynaklı yanlışlara rağmen kendi öz yönetimini yaratabilmiş, Karadeniz coğrafyasının hemen hemen her bölgesine devrimci fikirler taşınmış ve halk tarafından destek bulmuştur.

12 Eylül AFC'sinin öncelikli hedefleri arasındaki bölgelerin içinde yer almıştır Karadeniz. Öncelikle devrimci harekete yüklenilmiş, halk üzerindeki karşı-devrimci terör vahşet boyutuna varmış, Karadeniz'de etkin olan Dev-Yol,

kesintiye uğramadı. Baba Erdoğan'ın yerini Hasan Toy ve Aydın Yıldırım doldurdu. Proletarya Partisi bu iki yigit kadrosunu da şehit verdi.

Proletarya Partisi biliyordu, yeni bir bölgede mücadele etmek, her yönü ile kuşatılmış halkı ayaga kaldırmak kolay olmayacak, bedel ödenecekti, savaşta kolaycı düşünmek olmazdı ve ısrar etti. Orta-Karadeniz'de tutuşturulan kıvılcım Cebo ile giderek harlandı. Parti içerisinde yaşanan olumsuzluklara rağmen gerilla halkla kaynaştı ve kök saldı.

Bu dönemde Doğu-Karadeniz'e de birlikler çıkarıldı. Önder kadro İsmail Bulut ile on'a yakın yoldaşa burada şehit verildi.

mızadır.

Devrim uğruna yaratılan ortak emeği ve ortak değerleri, devrimin ortak değerleri olarak sahiplenmek, dar grup çıkarları yerine devrimin genel çıkarlarını gözetmek, ezilen emekçi halklarımızın lehine, tersi durumda aleyhine olacaktır. Eylem birliğini, dostluğu, kardeşliği gerçek anlamda istiyorsak, öncelikle bunun temellerinin ortak değerlere ve emeğe göstereceğimiz saygı ile mümkün olacağını unutmamamız gerekiyor.

Hakim sınıflar, Karadeniz bozkırını tutuşturan ezilen emekçi halkın geleceği olan gerilla ateşini söndürmek, kullan-dirmek istiyor. Sahibinin sesi medya,